

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrim ve Sosyalizm için

Karabulut Devriminde Sosyalizm

Aylık siyasal dergi

Temmuz 2006

Sayı: 43

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

Ekonomik ve siyasal kriz derinleşiyor KRİZİN FATURASINI

BURJUVAZİYE ÖDETELİM

Danıştay saldırısı ile ayyuka çıkan egemen sınıflar arasındaki çelişki ve çatlaklar, her yeni gelişme ile yeniden alevleniyor. Arka arkaya yapılan operasyonlarla ortaya çıkartılan çeteler, ordu ile hükümet ve polis teşkilatı arasında süregelen çekışmeyi, daha fazla su yüzüne vuruyor.

Son olarak "Atabeyler" çetesinde, Genelkurmay Başkanlığı Özel Harp Dairesi'nde görevli (Kontrgerilla'nın resmi adı oluyor) iki astsubay, iki yüzbaşı ve bir emekli binbaşının yer alması, gözleri yeniden ordu üzerine çevirdi. Bu çetenin Ankara-Eryamanlar'da bulunan evlerinde, 100 bomba yapılabilecek kadar malzeme, C-4 patlayıcısı ile hazırlanmış 4 uzaktan kumandalı bomba, Başbakan Erdoğan ile Danışmanı Cüneyt Zapsu'nun evlerine ait krokiler bulundu. Irak Türkmen Cephesi'nden Kıbrıs'a kadar uzanan kontrgerilla faaliyetine dair belgeler ortaya çıktı.

Bir kez daha zor duruma düşen Genelkurmay, operasyonu basından öğrendiklerini, polisin kendilerine bilgi vermediğini açıkladı. Yasalar gereği, gözaltına alınan askeri personelin hemen Merkez Komutanlığa bildirilmesi ve sorgulamayı askeri savcılığın yapması gerekirken, bu subayların önce Emniyette sorgulanması, gerginliği daha da artırdı.

Şemdinli'den Danıştay saldırısına, oradan Atabeyler'e kadar, son çete operasyonlarında, ordu mensubu çeşitli rütbelerdeki subayların bizzat bu işlerin içinde yer aldıklarının ayan-beyan ortaya çıkmasıyla, egemen klikler arasında varolan çelişkiler, artık kamuoyuna açık bir şekilde cereyan etmeye başladı.

Ekonomik ve siyasal kriz derinleşiyor

KRİZİN FATURASINI BURJUVAZİYE ÖDETELİM!

Atabeyler operasyonunun ardından Şemdinli davasının büyük bir hızla bitirilmesi, karşılıklı hamleler ve hesaplaşmalar zincirine bir yenisini daha ekledi. Zaten bu çelişkiler, Şemdinli olayları ile birlikte tırmanmış, iddianameye Büyükanıt'ın isminin geçirilmesi ile üst boyuta çıkmıştı. Bunun üzerine Van savcısı görevden alındı, meslekten men edildi. Fakat aynı iddianame ile duruşmaları başlatan mahkeme, geçtiğimiz ay içinde Şemdinli davasını sonuçlandırarak, 'iyi çocuk' Ali Kaya ve arkadaşlarına 30 yılı aşkın cezalar kestti. Bu, çete davalarında görülen en ağır cezaydı. Her ne kadar duruşma günü Ali Kaya, Gülhane Askeri Hastanesine sevk edilerek kaçırılmışsa da, mahkeme bu oyunu kendince bozmuş ve cezayı vermiş oldu

Egemen sınıflar arasındaki çelişkiler, sadece çeteler üzerinden sürmüyor. Başta Cumhurbaşkanlığı seçimi olmak üzere birçok cepheden devam ediyor.

Görünürde laik-dinci çatışması ve cepheleşmesi olarak sunulan bu çelişkiler, "erken seçim" çabaları ve arayışları ile giderek tırmanıyor. Her kesim, yeni plan ve hamlelerle atağa kalkmış durumda. Baykal'ın "Cumhuriyetin değerlerine sahip çıkma" çağırısı ve sağ ile birleşme çabasına, Bülent Ecevit'in komaya girmeden önceki sözlerini referans alan Rahşan Ecevit'in başta Demirel olmak üzere yaptığı ziyaretler, Mesut Yılmaz'ın yargılandığı dava biter bitmez siyasete atılacağını söylemesi, Mumcu'nun Ağar'ın, Bahçeli'nin arkaya demeçleri vb. ile burjuva politikası yeniden hareketleniyor. İttifaklar, birleşmeler, 'çatı partisi', 'zeytin dalı' vb. çeşitli alternatifler uçuşuyor ve bu yönde arayışlar hız kazanıyor.

Bütün bu arayışlara ve artan girişimlere karşın, halen AKP'ye alternatif bir parti veya bloku oluşturmayı başarmış değiller. Zaten TUSİAD Başkanı Ömer Sabancı da yaptığı açıklamada, hükümete laiklik konusunda uyarılarda bulunduktan sonra, "erken seçim istemiyoruz, Cumhurbaşkanı uzlaşmayla seçilsin" demişti.

TUSİAD'ın bu açıklaması, halihazırda AKP'nin alternatifinin yaratılmamış olmasının yanı sıra 'erken seçim' söylemlerinin, ekonomide yaşanan sorunları daha da deprestireceği korkusudur. Ancak Mayıs ayından bu yana alt-üst olan ekonomik dengeler, ters yönde 'erken seçim' olasılığını kuvvetlendirmektedir. Ekonomiye Merkez Bankası aracılığı ile arka arkaya yapılan müdahaleler, yeterli olmamış, ekonomik kriz kendini ortaya koymuştur. Yanı sıra cumhurbaşkanlığı merkezinde sürdürülen siyasal kriz de bitmiş değildir. Başbakan

Erdoğan'ın her defasında farklı tarifler verdiği cumhurbaşkanı profili, bilinmezliğini ve muğlaklığını korumaktadır. Öte yandan ordunun Ağustos ayında yapacağı YAŞ toplantısında, Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığına gelmesiyle, varolan çelişkilerin daha da sertleşeceği beklenmektedir. Bütün bu gelişmeler üzerinden, yeni dönemin daha büyük çalkantılara gebe olduğu açıkça görülmektedir.

Ekonomik, siyasal kriz derinleştikçe, egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkiler de artmakta ve yeni arayışlar hız kazanmaktadır. Burjuvazi, daha önce olduğu gibi bu kez de son kertede 'at değiştirerek' yoluna devam etmek isteyecektir. O yüzden şimdiden alternatifleri hazırlamakla meşguldürler.

Fakat bunların hiçbirinin, işçi ve emekçilerin alternatifi olmadığı, düzen içi arayışlar olduğu son derece açıktır. Bir diğer açık gerçek ise, egemen sınıfların tüm it dalaşına rağmen, işçi ve emekçilere yönelik sömürü ve baskı oluşturmada tam bir ittifak içinde davrandıklarıdır. Son ekonomik dalgalanma ile yine birileri vurgun vururken, krizin faturası işçi ve emekçilere yüklenmektedir. Son bir ay içerisinde yüzde 30 devalüasyon gerçekleşmiş ve arka arkaya zam dalgasıyla yüzde 5 ila 15 arasında değişen fiyat artışları olmuştur. Buna karşılık işçi-emekçi ücretlerinde bir artış olmadığı gibi, sosyal haklar budanmaya devam etmektedir.

Sıkça söylenir; her kriz aynı zamanda fırsatlar zemindir. Ve burjuvazi, krizi kendi lehine çevirmeyi, yükü işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkarak başarmaktadır. Buna izin vermemek için, "krizin faturası burjuvaziye" demek ve ona uygun bir eylem hattı tutturmak şarttır. Tıpkı Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi sokaklara dökülmek, bankaları, resmi kuruluşları hedeflemek gerekmektedir. IMF'den derhal çıkılmalı, özelleştirmeler durdurulmalı, gaspedilen haklar geri alınmalıdır. Daha düşük ücretler, daha yoğun sömürü ve baskı koşulları altında yaşamak istenmiyorsa, tek yol, krizin faturasını burjuvaziye ödetmek için sokakları zaptetmektir.

Okurlara...

Merhaba,

Temmuz ayı direniştir, eylemdir, kavga'nın sıcaklığıdır. Güneşe koşan şehitlerimizin kanı karışmıştır Temmuz sıcaklığına... '82'den '96'ya, oradan 2000'e uzanan ölüm orucu eylemlerinde onlarca şehit verilmiştir toprağa. Sivas katliamı Temmuz ayında gerçekleşmiştir. Bu yanı sıra Temmuz sıcaktır, kavga çağrısıdır.

Ortadoğu'nun gündemi oldukça hareketli. Irak'ta El Kaide lideri Zerkavi'nin öldürülmesinin arkasından direniş hız kesmeden sürüyor. İsrail ise, yine Filistin topraklarını bombalıyor pervasızca, dizginsizce... Suriye Devlet Başkanı'nın başının üzerinden İsrail savaş uçakları geçiyor ve adeta emperyalist savaşın yeni cephesi Suriye'den açılmaya çalışılıyor.

İşçi emekçilerin gündeminde eylemvar, direniş var. TİS'lerin işçi sınıfı açısından önemi ve nasıl ele almak gerektiği DSB sayfamızda anlatılıyor. Emperyalistlerin nükleer çöplük arayışları içinde ülkemize nükleer santral kurma çabaları da yer alıyor dergimizde.

Gündemimiz oldukça dolu bu ay. Kitlelerin bilinçlerini karartmak amacıyla düzenlenen Dünya Kupası'ndan, emperyalizmin yeni gözde sektörü, "organik tarım"a, sıcak paranın kaçması ve dövizin tırmanması sonucu krize giren ekonomiden, Kürdistan'da kaybedilen-katledilen çocuklara kadar çeşitli yazıları sayfalarımızda bulabilirsiniz.

Yayınlarımız tarafından tarihsel ve güncel öneminden dolayı yayınlanan TİKB(Bolşevik) 4. Konferans Belgeleri isimli kitabın önsözüne de yer verdik dergimizde.

Gelecek sayıda buluşmak dileğiyle...

43. sayıda

3	Filistin halkının yalnız olmadığını gösterelim
4	TİS süreci üzerine
5	İETT şoförlerinin çalışma koşulları
6	Kanımızı emen kene değil kapitalizmdir İşçi haberleri
7	Desan işçileri kararlılığını koruyor
8	Kürt-Türk düşmanlığı: körükleniyor
9	DTP kongresi Yurtlarda çocuklar kayıp
10	Devrimci kurum ve kişilere saldırılara karşı Birleşik devrimci bir duruş
11	Dünya kupası
12	Nükleer santraller
13	NATO askerleri Kırım'dan kovuldu
14	Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür
16	Irak ABD'nin bataklığı
17	İran'a yeni öneri paketi
18	Ekonomide kriz faturası kitlelere
20	TİKB(B) 4. konferans belgeleri çıktı
21	Dimitrov faşizmi yargılamaya devam ediyor Partinin şairi Mayakovski
22	Maraş, Çorum, Sivas Faşizm halka yönelmiş cellatlıktır
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	Tarım'da gözde sektörler II- Organik tarım

Israill, 10 ay kadar önce sözde çekildiği Gazze'ye, tankları topları ve askerleriyle yeniden girdi. Elektrik trafoalarını, su kaynaklarını bombaladı, elektrikle çalışan su pompalarını çalışmaz hale getirdi. Filistin halkı günlerdir elektriksiz ve susuz. Yaklaşık bir buçuk milyonluk Gazze halkı, karanlıkta ve ölümle burun buruna. Bölgeden çıkmak isteyen yüzlerce Filistinlinin ise, geçiş noktası bulunmadığı, Gazze sahiliinde bulunan İsrail donanması tarafından topa tutulduğu bildiriliyor.

Hamas hükümetinin 8 bakanı ve 40 milletvekili dahil olmak üzere yüzlerce Filistin'in gözetimine alındığı ve belli başlı kurumların bombalandığı, gelen haberler arasında.

İsrail, sadece Filistin topraklarını bombalamakla ve Filistinlileri elektriksiz-susuz bırakıp bakanlarını, milletvekillerini tutsak almakla kalmayıp, Suriye'ye de gözdağı veriyor. Aynı günlerde İsrail uçaklarının Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın sarayının üzerinden alçak uçuş yaptıkları ve o sırada Esad'ın da içeride olduğu Suriye yetkililerince de doğrulandı.

İsrail, bu saldırılarla bir kez daha Orta-

doğu'da Filistin topraklarını bombalıyor! FİLİSTİN HALKININ YALNIZ OLMADIĞINI GÖSTERELİM!

doğu'da Filistin topraklarını bombalıyor! FİLİSTİN HALKININ YALNIZ OLMADIĞINI GÖSTERELİM!

doğu'da Filistin topraklarını bombalıyor! FİLİSTİN HALKININ YALNIZ OLMADIĞINI GÖSTERELİM!

doğu'da Filistin topraklarını bombalıyor! FİLİSTİN HALKININ YALNIZ OLMADIĞINI GÖSTERELİM!

doğu'da Filistin topraklarını bombalıyor! FİLİSTİN HALKININ YALNIZ OLMADIĞINI GÖSTERELİM!

doğu'da Filistin topraklarını bombalıyor! FİLİSTİN HALKININ YALNIZ OLMADIĞINI GÖSTERELİM!

doğu'da Filistin topraklarını bombalıyor! FİLİSTİN HALKININ YALNIZ OLMADIĞINI GÖSTERELİM!

Filistin halkı yalnız değildir

Filistin halkı, ilk resmi işgalin başladığı ve İsrail Devletinin kuruluş gün olan tarihi "El Nakba" yani "Büyük Felaket" olarak nitelendirmektedir. Her yıl o günü büyük bir nefretle hatırlar ve direniş için yemin ederler. Ne var ki, işgalin resmileştiği 1948 yılından bu yana Filistin halkı onca direnişine, intifalara rağmen, bağımsız devletini kuramamıştır. Elbette bunda Filistin önderliğinin reformizme evrilmesi ve iç zayıflıkları önemlidir. Ancak yaşanan emperyalist kuşatma, buna karşılık dünya devrimci hareketinden ve kamuoyundan yeterince destek alamamak da, göz ardı edilmemesi gereken faktörlerdir.

Son olarak İsrail'in gerçekleştirdiği plaj katliamı ve Gazze'den başlayan yeni saldırılar, büyük bir vahşet içinde sürerken, BM başta olmak üzere sözde insani kuruluşlardan kinamak dışında bir tavır gelmiyor. ABD'ye sırtını dayanmış olan İsrail, bugüne kadar BM'ye gelen İsrail karşıtı her karardan ABD vetosuyla kurtulmayı başarmıştır. Sadece ABD de değil, AB'den Arap ülkelerine kadar hepsinin Filistin'e sözde desteği, kendi kamuoyu baskısını gidermek için yapılan şovlardan ibarettir.

Filistin halkının gerçek dostları, başta komünist ve devrimciler olmak üzere, demokrat ve yurtseverler harekete geçmedikçe de değişen bir şey olmayacaktır. Filistin halkı bir kez daha emperyalist-siyonist kuşatma altında inlemektedir. Bu duruma seyirci kalmamamız!

İsrail hapishanelerindeki Filistinli lider Barghuti, "39 yıldır işgal altında yaşayan, ezilen, yurtlarından zorla sürülen 5 milyon göçmeni olan biziz. Ama saldırıdan olmamakla suçlanıyoruz. Gerçekten burada doğru gitmeyen bir şey var. Hey orada kimse yok mu?" diye sesleniyor.

'68 kuşağının önderleri, doğrudan Filistin'e giderek burada savaşmış, Filistin halkına destek vermişlerdi. 12 Eylül cezaevlerinde ise komünistler, Fatih yoldaşın önderliğinde kan bağışi kampanyası düzenlemişlerdi. Filistin'e destek vermek için herkesin yapabileceği bir şey, katılabileceği farklı bir eylem türü mutlaka vardır. Bu desteği büyütelim. Filistin halkının yalnız olmadığını gösterelim!

doğu'ya saplanan bir hanger olduğunu gösterdi. Irak'ta, Afganistan'da sıkışan, İran'da ise istediği gibi yol alamayan ABD, İsrail aracılığıyla Filistin ve Suriye üzerine giderek Ortadoğu'da hegemonya savaşını sürdürmekte kararlı olduğunu gösterdi.

İsrail'in 'savaş gerekçesi'

Bütün bu saldırılara bu kez bulunan 'gerekçe' ise, geçtiğimiz günlerde Filistinli militanların bir İsrail askerini kaçırmış olmalarıydı.

Haziran ayının ortalarında, Filistinli militanlar, İsrail topraklarına bir tünelden girerek, askeri karakola saldırı düzenlemiş, olayda iki asker ölmüş, yaralı olan diğer asker ise kaçırılmıştı. Saldırıyı üstlenen Hamas'ın silahlı kanadı İzzetin El Kasım Tugayları sözcüsü, İsrail'in Gazze'de her gün çocukları öldürdüğünü dünyanın buna tepki vermediğini söyledi. Plajdaki saldırıda hayatını kaybeden Filistinli çocuk, Hüda Gal-ya'ya atıfta bulunarak "bu operasyonu Gal-ya'nın çığlıklarına hediye ediyoruz" dedi. İsrail Haziran ayının başında Gazze şeridinde hava saldırısı düzenlemiş ve o saldırıda üçü çocuk on kişi ölmüştü. Bunun üzerine Hamas, 16 aylık ateşkes kararını bozdu. Askeri kaçırılan Filistinli militanlar, kaçırılan askerin hayatına karşılık, İsrail'deki cezaevlerinde tutulan Filistinli kadın ve çocukların tahliyesini istediler.

Bunun üzerine İsrail Başbakanı Olmert, pazarlık yapmayacaklarını söyledi ve kaçırılan askerin serbest bırakılması için iki günlük süre tanıdıklarını açıkladı. Hemen ardından İsrail ordusu Gazze'ye yığınak yaptı. İsrail Akyapı Bakanı "eğer adam kaçırılmaya başlanacaksa, İsrail'in Filistin'deki Hamas

tin hükümetini zor durumda bırakma ve Suriye'ye gözdağı vermek olduğu çok açık biçimde görüldü.

Hedef, Hamas hükümeti ve Suriye

İsrail Adalet Bakanı, Hamas'ın Suriye'de yaşayan siyasi lideri Halid Meşal'in İsrail askerinin kaçırılması emrini veren kişi olduğunu iddia ederek "suikast hedefi" olduğunu söyledi.

Bilindiği gibi İsrail, Hamas'ın seçimlerden birinci parti çıkarak hükümet olmasına çok sert tepki göstermiş ve direnişi durdurup İsrail'i tanıyınca kadar her tür yardımı keseceğini bildirmişti. Geçen süre zarfında Filistin halkına gelen yardımları engelleyerek, gıda ambargosu koyarak, Hamas üzerindeki baskıyı artırdı. "İsrail'i tanıması ve şiddeti reddetmesi" konusunda uluslararası baskıları da, içte Mahmut Abbas ve El Fetih üzerinden Hamas hükümetini sıkıştırmayı da başardı.

Bir süredir Filistin'de Hamas ve El Fetih militanları arasında çatışmalar da şiddetlenmeye başlamıştı. Son olarak İsrail cezaevlerinde tutsak bulunan belli başlı Filistinli örgütlerin siyasi liderleri, bir 'uzlaşma planı' hazırladılar. 1967 sınırları içinde bir Filistin devletinin kurulmasını öngören bu metnin, uzlaşma sağlanamaması halinde Temmuz sonunda referanduma sunulacağı Devlet Başkanı Abbas tarafından duyurulmuştu. Metin, bu haliyle İsrail'in Filistinliler tarafından tanındığını da içeriyor. Uzun süren görüşmelerin ardından bu konuda Hamas ile bir anlaşmaya varılıpçı açıklandı. İsrail'e karşı direnişi sınırlandırılması, Hamas'ın da

Daba büyük hedef ise Suriye. Hamas'a destek verdiği bahane edilerek, Ortadoğu'da ABD'nin İran'la birlikte boy hedefine çaktığı Suriye'ye gözdağı veriliyor. İsrail uçaklarını Suriye semalarında uçuşması, Esad'ın sarayının üzerinden alçak uçuş yapması, son derece provokatif ve kışkırtıcı hareketler. Suriye Devlet Televizyonu, hava kuvvetlerinin uçaklara doğru ateş açarak bölgeden ayrılmaya zorladığını bildirdi. Bir İsraili yetkili ise, "Esad hedef alındı, çünkü Suriye ile Hamas arasında doğrudan bağlantı var" dedi.

Böylece ABD-İsrail ortaklığı ile Ortadoğu'da savaş daba da alevlendi.

TİS SÜRECİ ÜZERİNE

İşçi sınıfı ideolojik-ekonomik-politik olarak kuşatılmış durumda. Ağır çalışma koşulları, düşük ücret, idari baskılar, hakaretler, taşeronlaştırma-özelleştirme saldırıları, sosyal güvenliğin tasfiyesi vb saldırılar artarak devam ediyor. Diğer taraftan işçi sınıfı, bu saldırıları püskürtecek çapta olmasa da irili ufaklı direnişlerle karşılık veriyor. Özelleştirmemelere karşı fabrika işgalleri, ödenmeyen ücretlere karşı iş bırakmalar, düşük ücret ve ağır çalışma koşullarına karşı sendikalaşma örnekleri... Son aylarda sendikal örgütlülüğün dolayısıyla işten atılan işçilerin fabrika önü direnişleri arttı. Yanısıra TİS uyuşmazlığından dolayı grev kararı alan işkolları grev eylemiyle direnişlerini sürdürüyorlar. Ayrıca TİS sürecinde uyuşmazlık zaptı tutan işyerlerinin de greve gitmeleri yüksek olasılık. Önümüzdeki aylarda TİS sürecine girecek daha birçok sektör, işkolu bulunuyor. Demek ki, burjuvaziyle çetin bir kavga bizi bekliyor. Demek ki bu dönem burjuvaziyle mücadelemiz, TİS ve sendikal örgütlülük üzerinden sürecek.

TİS'e hazırlanmak

TİS'ler, sınıflar arasında görece 'barış' imzalamaya dönemelektir. TİS sürecinde mücadelenin dozu yükselebilir, kıran kırana bir pazarlık başlar. İş örgütlülüğünü sağlam oluşturan sınıf, bu pazarlıkta, bu kavga-da, TİS'leri kendi lehine sonuçlandırır. Burjuvazi, TİS sürecinde pazarlığı alabildiğine kendi lehine sonuçlandırmaya çalışır, işçi sınıfı da kendi lehine sonuçlanmasının mücadelesini verir. Masa üzerinde kıran kırana süren pazarlıkta anlaşma sağlanamazsa, işçi sınıfı grev silahını devreye sokar.

TİS denince, işçi sınıfının hemen eylem havasına girmesi gerekiyor. Fakat bizde işçi sınıfı TİS'e o kadar yabancılaşmış ki, TİS sürecinde olan işçilerin dahi gündemini oluşturmuyor. Oysa TİS, sadece işçileri temsilen pazarlık masasına oturan sendikacılarla patronların görüşme süreci değil. Sadece uyuşmazlık zaptı tutulduğunda işyerine grev kararı asmak da değil.

Bu bir süreç. Bu süreç, öncelikle TİS taslağı oluşturma ile başlar. Ama bu taslağın oluşmasında taban katılmaz, katılamaz. İşte TİS'e yabancılaşma buradan başlar. Elbette bu yabancılaşmada faşist devletin yasal engelleri, devrimci ve komünistlerin sınıfla olan bağının zayıflığı gibi etkenler sıralayabiliriz. Ama illa ki en büyük pay işbirlikçi sendika ağalarına düşüyor. Sendika ağalarının, işbirlikçi, ihanetçi tutumu, TİS'leri satmaları, en önemlisi de tabanda TİS duyarlılığı oluşturma gibi bir çabaya girmemeleri, işçilerin istem ve taleplerini sormamaları, işçilerin TİS'lerden uzaklaşmalarının en büyük nedenidir.

Yeni sendikalaşan işyerlerinin işçileri de TİS'e uzaklar. Burada da 'sendikayı işyerine sokalım da, ondan sonra bakarız'la hareket ediliyor. Her iki durumda da da TİS'ten uzaklaşma söz konusu. O zaman yapmamız gereken, öncelikle TİS duyarlılığını oluşturmaktır.

Sınıf mücadelesinin en önemli kesitlerinden olan

Önümüzdeki günler hareketli geçeceğe benziyor. TİS, bütün işçileri ilgilendiren bir süreçtir. Kıran kırana mücadeleye hazırlanmalıyız.

TİS süreçleri, işbirlikçi sendika ağalarına havale edilemez. Öncelikle devrimci, demokrat öncü işçiler, TİS duyarlılığı oluşturmak ile yükümlüdürler. İşyeri komitesi varsa, bu komite TİS sürecinde hemen TİS komitesine dönüşmeli. Geniş katılımlı bir TİS taslağı hazırlama komitesi oluşturulmalıdır. Toplantılar yapılarak tabanı bu süreçte katıp hareketlendirmelidirler.

TİS süreçleri, işbirlikçi sendika ağalarına havale edilemez. Sendikacılar tabana sorma, tabanı bu sürece katma zahmetine girmiyorlar. Ancak onlar üzerinde taban basıncı oluştursak, bizi bu sürece katarlar, TİS'lerimizi satmalarının önünü alırız. Öncelikle devrimci, demokrat öncü işçiler, TİS duyarlılığı oluşturmak ile yükümlüdürler. İşyeri komitesi varsa, bu komite TİS sürecinde hemen TİS komitesine dönüşmeli. Grev aşamasında grev komitesine dönüşmeli. Geniş katılımlı bir TİS taslağı hazırlama komitesi oluşturulmalıdır. Toplantılar yapılarak tabanı bu sürece katıp hareketlendirmelidirler. Keza yeni sendikalaşan direnişte olan işyerlerinin işçileri de 'hele sendika gelsin ondan sonra bakarız' rahatlığıyla hareket etmemelidirler. Direniş komitesi, TİS taslağı hazırlama ile kendisini yükümlü görmeli, tabanı bu sürece katmalıdır.

Her TİS sürecinde sendikacılar, yeni bir taslak oluşturmak, buna işçilerle birlikte son şeklini vermek gibi bir çabaya girmezler, varolan daha önceki sözleşme üzerinden görüşmeyi yürütürler. Oysa hem tabanı TİS sürecine katmak ve hareketlendirmek, hem de varolan TİS sözleşmelerindeki geri yönleri çıkararak, yeni haklar eklemek gerekir. Bunun da yolu, sürece aktif katılımı sağlamaktır. Bu başarıldığında, her TİS sonunda işçilerden en çok duyulan, 'bize sormadan imza attılar' tepkisi, yinelenir durur. Bu süreç, gerek işkolu grup sözleşmesinde, gerekse tek tek işyerleri sözleşmesinde, taslak hazırlığından görüşme sürecine, imza aşamasından TİS uygulamasının takibine kadar, işçiler tarafından denetlenmelidir.

Taslakta olması gereken temel noktalar

Ücret, TİS'lerin odak noktasını oluşturuyor. Genellikle ücretler konusunda uyuşmazlıklar çıkıyor. Günümüzde ücretler o kadar çok eritildi ki, işçiler de doğal olarak TİS'lerde ücret kısmıyla daha fazla ilgilendirildiler. Elbette ücretler önemlidir. Ücret, her zaman burjuvaziyle işçi sınıfını karşı karşıya getirmiştir. Çünkü, burjuvazi karını arttırmak için ücretleri hep düşürmeye çalışır, işçiler de ücretlerini yükseltmenin mücadelesini verirler. Ama ücretler kadar önem verilmesi gereken, sosyal-siyasal talepler de vardır. Mesela kim iş güvencesinin olmasını istemez ki? İş güvencesi yoksa, ücretin yüksek olsa ne yarar? İşten çıkarılırsan, yüksek ücretin herhangi bir hükmü olur mu? Taslakta işten atmaları zorlaştırıcı hükümler koyulmalıdır mutlaka. Bu uğurda TİS söz-

leşmesinde kıran kırana mücadele edilmelidir. İşten çıkarmalara karşı patronlara ağır cezalar, işçiye de yüksek tazminat gerektiren maddeler eklenmelidir. Ayrıca çocuklarımızın eğitime, eğitimin derecesine göre öğrenim yardımı, çeşitli sosyal yardımlar, ikramiyeler vb. sözleşmede yer almalıdır.

Diyelim ki, ortalama bir TİS imzalandı. Bunun güvence altına alınması gerekmiyor mu? Burjuvazi TİS imzalandıktan sonra buna uymayabilir, bazı haklarımızı gaspedebilir. Ki uymadıkları çok oluyor. Bunu önlemek için, TİS'nin güvencesi sağlanmalı. Bunu önleyecek en büyük yaptırım, hak grevidir. '80 öncesi işçi sınıfının TİS'ten doğan hak gasplarına karşı devreye soktuğu eylem biçimiydi. Hatta TİS'lerin ötesinde burjuvazi yasalar düzeyinde kabullenmek zorunda kalmıştı. 12 Eylül askeri cuntasından sonra diğer hakların gaspı gibi bu da gaspedildi. TİS güvencesi taslakta önemli bir madde olarak mutlaka koyulmalı, uyulmadığında hak grevini devreye sokmalıyız. Hak grevinin yanında dayanışma grevi, politik grev, önündeki yasal engellerin kaldırılması taleplerimizin içerisinde olmalı. Bu uğurda fiili grevler örgütlemeliyiz. Sınıf mücadelesinden dolayı ceza evine düşmüş işçi önderlerinin, işçi temsilcisi ve sendika yöneticisi olmasının önündeki yasal engellerin kaldırılmasını, TİS görüşmelerinde dayatmalıyız.

Hak grevi, dayanışma grevi, politik grev bunlar işkollarını aşan faşist yasalar düzeyinde engelleyen yasaklardır. Birakalım bunları TİS hakkı kazanmak için 2822 sayılı TİS grev-lokavt kanunu, noter şartı, baraj sorunu, Çalışma Bakanlığından yetki alma, patronların itiraz hakkı vb. bir dolu bürokratik ve yasal engelle karşılaşıyoruz. TİS görüşmelerinde bu yasaları boşa çıkarmanın kampanyasını yürütmeliyiz.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma, mücadele günü olan 1 Mayıs, "ücretli izin günü" olarak sözleşmede geçmelidir. Kimi işkollarının sözleşmelerinde 'işe gelmeyen işçi ücretli izinli sayılır' geçiyor. Burada tek tek işçiler alınmış. Oysa bütün işçileri kapsayan ücretli izin sözleşmesi imzalanmalı. Dahası 1 Mayıs'ın ücretli tatil günü olmasını istemeliyiz.

Örgütsüzleştirilmenin sendikasılaştırmanın en önemli saldırılarından biri taşeronlaştırma yaygın bir şekilde uygulanıyor. Yeni iş yasasıyla birlikte taşeronlaştırma yasallaştırıldı. TİS taslağında taşeronlaştırmaya hayır, olmazsa olmaz bir madde olarak geçmeli. Bu oldukça ciddi bir saldırı. Tek başına grev

eylemine gerektirecek bir yaklaşım içinde olmalıyız. Taşeron uygulaması olan işyerlerinde, çalışan işçilerin kadrolu olmasını sağlamalıyız. Sendikalaştırıp Toplu İş Sözleşmesi kapsamına almalıyız.

Son yıllarda burjuvazi 'ya esnek üretim, ya şartlarımızı kabul edin' tehdidinde sendika ağaları bir dolu taviz vererek sözleşmeleri imzaladılar. 'Esnek üretim' haklarımızı dönük önemli saldırı olarak duruyor. TİS süreçlerinde burjuvazinin öne sürdüğü önemli kartlardan. Sendika ağaları cephesinden TİS'leri satmanın adı 'esnek üretim kabul etmedik' oluyor. Oysa sözleşmelerde kabul edilmeyen 'esnek üretim', bir çok işyerinde, borçlu bırakma, haftalık yer değiştirme, ödünç verme, sözleşmeli personel, performans dayalı ücret vb. gibi çeşitli biçimlerde fiilen uygulanıyor. 'Esnek üretime hayır' taslağın önemli maddelerinden biri olmalı. Sözleşmede esnek üretimin her bir uygulaması için dişe diş mücadele etmeliyiz.

İşçi sağlığı ve işgüvenliği konularında köklü iyileştirme hükümleri taslahta olmalı. Her gün iş kazalarından dolayı ölen işçiler oluyor. Kimyasal ürünlerin üretilmesinden, yakıcı, kesici aletlerin üretimi, tozlu ortamlarda çalışma vb.den dolayı meslek hastalıklarıyla karşılaşılıyor. Bunun için tarafların belirleyeceği (patron ve sendika) uzmanlardan bir heyet oluşturulmalı. Heyetin çıkaracağı koruyucu malzeme listesini patronlar temin etmek zorunda olmalılar.

İş güvencesini ortadan kaldıran ücret eşitsizliklerinin giderilmesi; yeni işe giren işçiler ile kıdemli işçiler arasında oluşan ücret açığının kapanması; doktor ve sağlık elemanlarının bulunması; genel sağlık taramasının yapılması; evlenen işçilere bir hafta doğum izni; eşi doğum yapan işçiye 5 gün izin, yakınların ölümü nedeniyle 5 gün izin, yangın, sel gibi kazaya uğrayanlara en az 10 gün izin taslahta olması gereken maddelerdir. Hamile kadınlara doğum öncesi üç ay, doğum sonrası en az altı ay ücretli izni taslağa koymalıyız. Ayrıca hamile kadınların sağlığını etkileyen kısımlarda çalıştırılmaması, çocuklar için kreş, çocuk emzirmek için günde 2 saat emzirme izni taslağa girmesi gereken maddelerdir. Bayan işçilere, erkek işçiler tarafından taciz, sarkıntılık olduğunda işten atmayı gerektiriyor. Ama bayan işçiler patronların müdürlerin tacizine, sarkıntılığına uğradıklarında herhangi bir yaptırım olmuyor. Bayan işçilere patronların, müdürlerin sarkıntılık-taciz girişimlerine karşı taslahta ağır yaptırım hükümleri koymalıyız.

Sendikal faaliyetlere olanak sağlayacak (temsilcilik odası, işçi lokali) hükümler taslahta olmalıdır. İşçi temsilcileri iş saatlerinde işçiyi sendikayı ilgilendiren konularda işçilerle görüşebilir, aynı şekilde bu konularla ilgili patronla da görüşebilir.

Kuşkusuz TİS metni, maddeleri bunlarla sınırlı değil. Genellikle taslak idari, sosyal haklar ve ücretler olmak üzere daha geniştir. Bu yazımızda taslahta olması gereken önemli noktalara dikkat çektik. Önümüzdeki günler hareketli geçeceğe benziyor. TİS, bütün işçileri ilgilendiren süreçtir. Kıran kırana bir mücadeleye hazırlanmalıyız. Yaşam koşullarımızı iyileştirmek istiyorsak özgürlükler için kavgaya atılmalıyız.

İETT Şoförlerinin Çalışma Koşulları

Özellikle büyükşehirlerde pek çoğumuzun yabancı olmadığı taşıtlardır, toplu taşıma araçları. İşçilerin ve emekçilerin işe, öğrencilerin okula giderken kullandığı otobüsler, trenler, tramvaylar her geçen gün sayısı artan bir şekilde hayatımızda daha çok yer kaplanmakta.

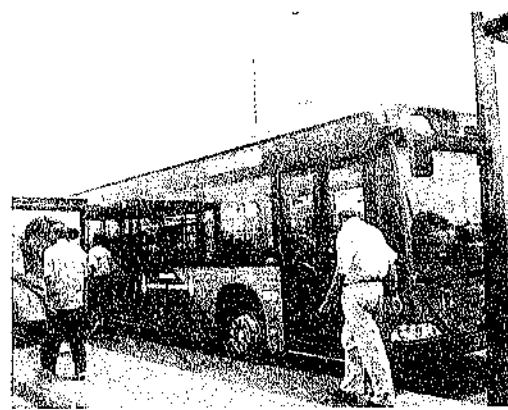
Biz bu toplu taşıma araçlarıyla yolculuk yaparken, bir de bizi getirip götürün şoförler var. Madalyonun diğer yüzü diyebileceğimiz bir durumu anlamak ve anlatabilmek de önemli. İstanbul genelindeki çalışma koşullarının diğer büyükşehirler için de geçerli olduğunu düşünerek böyle bir yazıyı kaleme almak alıyoruz.

İETT şoförleri günde 8 saat çalışmak zorundalar. Bu 8 saatin içinde üç ya da dört sefer sıkışıyor ve hattına göre, dinlenecek zaman bile kalmayabiliyor. En iyi ihtimalle, şoförlere servisler arası 10 dakika kalıyor. İstanbul gibi trafik sorunu olan, adeta köstelek yuvasına döndürülen yollarla boğuşmak zorunda kalan şoförler, bir de zamanla yarışa giriyorlar. Her gün gittikleri güzergahın, ertesi gün değişebildiği çok oluyor. Bu değişiklikler ise tamamen kendi dışlarında, belediyenin yaptığı yol çalışmalarına göre belirleniyor. Bu koşullarda, şoförlerin yemek saatlerini ve dinlenme saatlerini direksiyonun başında geçirmesi, çok sık yaşanan bir durum.

Diğer taraftan, otobüslerin teknik sorunlarıyla uğraşmak zorundalar. Akbil ve bilet makineleri çalışıyor mu, kapılar çalışıyor mu vb. Örneğin, akbil ve bilet makinelerine verilen paralar trilyonları aştığı halde, otobüslerin büyük bir bölümünde bilet makineleri çalışmıyor. Ya da "modernize" olduğu söylenen otobüslerin kapıları, camları açılmayabiliyor. Yeni alınan Mercedes otobüslerinin hararet yapma oranı çok yüksek ve aslında birçok parçası toplama. Yollarda her an motorundan duman çıkan bir Mercedes'le karşılaşmak mümkün. Diğer otobüsler ise Man ve Ikarus'lar. Özellikle Man'lar İstanbul trafiğinde 20 yıldan fazladır bulunuyor ve daha çok emekçi semtlerinde işliyorlar. Bu otobüslerin körükleri yarık, tavanları yağmur yağduğunda su akıyor, kökükleri kırık dö-kük. Bilet ve akbil makinelerinden her ay büyük oranda paranın Tayyip Erdoğan'ın ve Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın cebine gittiği söyleniyor. Çünkü bozulan aletlerin bakımı için de ihale açılması zorunlu. Bu ihale yapılmadan makinelerin bakımı da olmuyor.

İETT şoförlerinin sinirlenmeye hakkı yoktur. İş saatlerinde, yani seferde olduğu sırada hangi tür saldırı gelirse gelsin "koltuktan kalkamaz". Kalktığı anda bir günden üç güne, oradan işten atılmaya kadar cezalar alabilirler. Her an bir denetimle karşı karşıya kalabiliyorlar. Binen denetmenler, o an şoförün yapacağı bir hatayı rapor ederek, ceza almasına neden olabiliyor.

Ekonomik şartları da oldukça kötü. 2 milyara yakın para alındığı bilinçli olarak yansıtılan belediye şoförlerinin çıplak maaşı, 750 milyon civarında. Bilindiği gibi Belediye-İş ve Hizmet-İş sendikası arasında 10 yıl süren yetki davası sonucunda şoförler, çok büyük mağduriyet yaşadı. Bu süreçte herhangi bir sözleşme yapamayan şoförlere, rüşvet maksadıyla sunulan "akbil satma" işi, bir yandan şoförleri, daha çok para kazanmaya sevk etmiş, diğer yandan onların minibüs vari yöntemler geliştirmesine ve kazalara da sebebiyet vermişti. Öyle ki, parayı bozarken arabayı

kullanmak zorunda kalmak, yolcularla uğraşmak vb. gittikçe yıpranan sınırlara neden oluyor ve her an kavgalar çıkabiliyordu.

Sendikalardan bahsetmişken, şoförlerin birçoğu Hizmet-İş'in hükümetin sendikası olduğunun bilincinde ve buraya nasıl üye olduklarını bilmediklerini belirtiyorlar. Yeni sözleşme dönemini de umutsuz geçirmektedirler. Sözleşmenin nasıl olması gerektiğine dair şoförlere hiç-

bir şey danışılmamış. Hizmet-İş'e nasıl üye olduklarını bir şoför şöyle açıklıyordu. "Sen namazında niyazında bir adamsın, niye oraya gidiyorsun (Orası Belediye-İş okuyor) dediler ondan sonra bir baktım ki, üyeyim". Birçok üyenin kağıt üzerinde üyeliği yapılmış ve gönülsüz üye olmuşlar. Şoförlerin bir çoğu artık sendikaları da güvensiz. Aslında bu sadece onlar için değil, genel olarak işçi ve emekçiler için geçerli. Keza gün geçtikçe kadrolu şoför sayısı da azalmakta. Yeni alınan sözleşmeli şoförler ve Kamu Personeli Sınava'ndan gelen şoförler de mevcut. 3 bin civarındaki şoförün ancak yarısı kadrolu durumda.

İlginc istatistiklerden biri de otobüs şoförlüğünün dünyanın en riskli ikinci işi olması. Birinci sırayı madenler almakta. Hem psikolojik olarak hem de fiziken kaldırılması güç bir iş. Sürekli oturarak yapılmak zorunda kalınan bir iş ve yine ilginçtir, şoförler, emekli olduktan sonra çok kısa yaşıyorlar. Yılların getirdiği kafa yorgunluğu eğer bir mesguliyet bulunmazsa, bunalmalara ve kalp krizlerine yol açabiliyor.

Gerekli eğitimi almadan, küçük şehirlerden İstanbul'a torpille atanan birçok genç, İstanbul'un durumunu gördükten sonra başka yerlere kaçmak için fırsat kolluyor. Örneğin, İETT şoförlüğü için atanan 70 KPSS'li mesleği bırakıp kaçtı. Şoförlerin zamanla yarıştığını söylemiştik. Yeni şoförler de daha yollara alışmadan, kocaman otobüslerle bu yarışın içine girince ve tabi ki amirlerin baskısıyla, kazalara yol açabiliyorlar. Genelde İETT otobüslerinin kaza oranı düşük ama kaza yapanların büyük oranı da yeni ve genç şoförler.

Tabi bir sorun daha var ki, bu da aslında ayrımcılığı göstermekte. Örneğin son alınan klimalı otobüsler hiçbir şekilde Gazi, Nuretepe, Gülsuyu, Sarıgazi vb. devrimci demokratların yoğun olduğu semtlere verilmiyor. Bu semtlere daha çok Man ve Ikarus tipi eski tarihli otobüsler verilirken, diğer otobüsler Etiler, Levent, Kadıköy vb. yerlere veriliyor. Böyle olunca, semtlerde çalışan şoförler, teknik anlamda da diğer hatlara göre geri durumda kalabiliyor. Üstelik buraların yollarının yapılmamış ve bakım-sız olması çok daha büyük sorunları beraberinde getirmekte.

İşte kısaca İETT şoförleri ve otobüsler... Otobüslerde şoförlerle tartışmıyoruz yok gibidir. Onlar, ukala, ontar rahat ve pervasız görünür gözümüze. Bir dakika daha durakta beklesen ne olur ki diyebileceğimiz, arkasından her türlü hakareti rahatlıkla yapabildiğimiz emekçiler. Oysa hiçbir şeyin görülmediği gibi olmadığının bilincinde olmak zorundayız. Biz otobüsle yarım saat, 45 dakika vb. giderken, onlar gün boyu oranın içindeler. Onlar da bizim gibi emeğiyle geçinen insanlar ve bunun bilincinde olmalıyız.

Bir PDD Okuru

Kanımızı emen kene değil kapitalizmdir

Yazın gelmesiyle özellikle Haziran ayı içinde kene ısırığı vakaların da patlama yaşıyor. Sivas, Tokat, Erzurum, Ankara ve hatta İstanbul'da yüzlerce kişi kene ısırığı şikayetiyle hastanelere koşuyor.

Kene ısırığı sonucu oluşan Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi denilen hastalık 2002 yılından itibaren ülkemizde de görülmeye başladı. 2002-2006 yılları arasında 4 yıl içinde 736 vaka bildirildi. Bunun 36'sı ölümle sonuçlandı.

Geçen yıllarda Sivas, Çorum, Tokat, Orta Anadolu ve Karadeniz'de görülürken, bu yıl daha geniş bir alana yayılarak İstanbul'a kadar ulaştı. 2006 yılından bu yana 36 hasta tespit edildi.

Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi nereden çıktı?

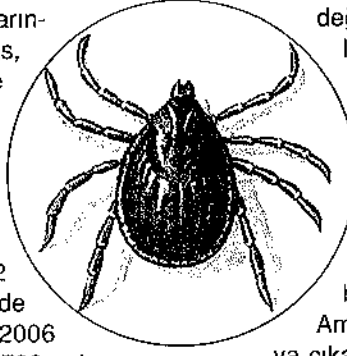
İlk defa 1944 yılında Kırım'da, 1956 yılında ise Kongo'da görülmesi nedeniyle Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi adı verilmiş. Türkiye'de 2002 yılından sonra görülüyor. İlk akla gelen soru, daha önce yoktu da neden bugün ortaya çıktı?

Bilim adamlarının bazı tahminleri var. Bir kısmı, kuş gripi nedeniyle kanatlı hayvanların itilaf edilmesi nedeniyle kenelerin hızla çoğalıp hastalığı yaydıklarını söylüyorlar. 7-8 yıl önce, süne ile mücadele için ilaç dozunun ve ilaç uygulama alanının artırılması sonucunda aç kalan farelerin köyleri basması bu olasılığı güçlendiren bir örnek. Ancak, sadece bununla açıklamak yetersiz kalıyor.

Bilim adamları, doğada bir canlı hızla artıyorsa, onun gelişimini sınırlayan başka canlılarda bir azalma olduğunu, yani bazı türlerinde ani artışın nedeninin doğadaki dengelerin bozulmasından kaynaklandığını ifade ediyorlar. Hatta, bu hastalığın ilk çıktığı yılda Kırım'da geniş bir alanın savaş sırasında insansız kaldığı, bunun sonucu olarak doğa dengesinin bozulduğu, bunun da hastalığa uygun zemin hazırladığı düşünülmemektedir. Kenelerin yoğun olarak arttığı bölgelerde yıllardır devletin yürüttüğü kirliliğe karşı savaşı nedeniyle ormanların ve çalılıkların yakılarak ya da kimyasal silahlarla yok edildiğini, köy boşaltmalar, yayla ve av yasağıyla geniş kırsal alanların boşaltıldığı biliniyor. Bütün bunlar doğa dengesini bozan etkenlerdir. Ve son dönem kene artışında bunların da etkisi olduğu düşünülüyor.

Salgın hastalıkların nedeni özelleştirme ve sosyal güvenliğin tasfiyesidir

Neden ne olursa olsun, sorun doğal denge bozulmasından kaynaklanıyor. Ama, bununla beraber önemli bir sorun daha var. Doğal dengeyi, bitki ve hayvan türlerini sayı ve dağılımlarını gözlemleyecek, istatistikler çıkartacak kurumlar bırakılmamıştır. 1984 yılında özelleştirme saldırıları kapsamında, Ziraî Mücadele Genel Müdürlüğü ve Veteriner İşleri Genel Müdürlüğü kapatıldı, araştırma enstitüleri işlevsizleştirildi. Mühendis ve veterinerlerin bu araştırmaları yapabilmeleri-

nin, bilgileri merkezileştirmelerinin ve değerlendirip sonuçlar çıkartmalarının önü kapatılmıştır. Neden bulunsu bile, hangi önlemlerin alınacağı, uygulama konusunda hangi kurumun yetkili olduğu belli değildir. Bu nedenle, hastalıklar önceden farkedilemiyor, ancak peş peşe insanlar ölmeye başladığında görülebiliyor. Ama bu sefer de nedenlerini ortaya çıkartmak imkansız ya da çok zor oluyor.

Koruyucu sağlık, çevre sağlığı, ziraat, hayvancılık vb. alanlarda yapılan özelleştirmeler ve kurum kapatmalar, büyük salgın hastalıklara zemin hazırlarken, tehlikenin nereden geldiğini anlamamanın ve merkezi olarak mücadele yapmanın olanaklarını da ortadan kaldırıyor. Bugün yaşananlar gelecekte yaşanacak olan daha büyük ve binlerce insanı içine alacak salgın hastalıklar için uyarı olarak algılanmadığı sürece büyük felaketler yaşanacaktır.

İş dolaşım yine kapitalizme, kapitalizmin doymak bilmez kar hirsına dayanmaktadır. Kapitaliz insanları iligine kadar sömürmekle kalmıyor, parazitlerle kanını da emiyor, sağlığını yok ediyor.

Hastalık nasıl bulaşır?

Hastalığı yapan kenenin kendisi değildir. Kırım-Kongo Kanamalı Ateşini(KKKA) yapan bir tür virüstür. Bu virüs, yabancı kemirgenlerde ve kuşlarda yaşıyor. Kene beslenmek için bu hayvanları ısırıldığında virüsü de alıyor. Beslenmek için evcil hayvanları ve insanları ısırıldığında da virüsü onlara bulaştırıyor. Virüs bir insana bulaştıktan 1 hafta ile 10 gün içinde belirti vermeye başlıyor.

Ani başlayan baş ağrısı, kas ağrısı, halsizlik, belirgin bir iştahsızlık, kusma, bulantı, karın ağrısı, ishal ve nihayet yüzde ve göğüste kızamık ve nokta şeklinde küçük kanama odakları görülür. Bu kanama odakları hızla büyüyerek bütün vücuda yayılır. Sonunda dişeti ve burun kanaması başlar. Vücudun her tarafında kanamalar başlar. Müdahalede geç kalındığında hasta kaybedilir. KKKA'de ölüm oranı yüzde 5 ile yüzde 30 arasında değişir.

Tedavisi ve korunma

Belirli bir tedavisi yoktur. Daha çok destekleyici tedavi uygulanmaktadır.

Öncelikle, kırdan yaşayan, tarım, ormancılık ve hayvancılıkla uğraşanlar, piknik ve kamp yapanlar vücudunda açık yer bırakmamalı, döndüklerinde kene kontrolü yapmalıdırlar. Vücudunda kene gören kişi hiç dokunmadan bir sağlık kuruluşuna başvurmalıdır.

Salgın hastalık kapsamında olduğu için, devletin koruyucu ve tedavi edici bütün önlemleri alması gerekir. Alınacak önlemlerin ve sağlık harcamalarının tamamı devlet tarafından karşılanmalıdır. Özellikle tehdit altında olan 22 ile dönük özel önlemler alınmalıdır.

Kartal Belediyesi'nde grev ve anlaşma

Kartal Belediyesi'nde de diğer belediyelerde olduğu gibi TİS görüşmeleri tıkanmıştı. Bunun üzerine belediye işçileri 24 Mayıs günü kitlesel bir eylemle grev kararını asmışlardı. Bu süreçte de uzlaşma sağlanamaması üzerine Kartal Belediyesi işçileri, 26 Haziran günü greve çıktılar.

Grevi kırmak için çalıştırılan taşeron işçileri engelleyen ve polisle çatışan işçilerin kararlılığı karşısında işveren sendikayı TİS masasına çağırmak zorunda kaldı. 28 Haziran akşamı yapılan görüşmede Genel-İş ile belediye işvereni arasında yapılan görüşme sonunda TİS imzalandı. Yeni TİS'e göre, işçilerin ücretlerine yüzde 11 oranında zam yapıldı.

Beyoğlu ve Güngören belediyelerinde grev kararı

TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamayan Güngören ve Beyoğlu belediyelerinde grev kararı asıldı.

Belediye-İş 2 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu Güngören Belediyesi işçileri, "Zafer direnen işçilerin olacak; Taşerona değil işçiye ücret; Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atarak eylemle grev kararını astılar. Ücretler konusunda anlaşmaya varamadıklarını söyleyen Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, belediye yönetiminin tutumunun İstanbul belediyelerinin tamamında grev dalgasının başlamasına yol açacağını söyledi.

Kadıköy Belediyesi'nde grev kararı asıldı

Genel-İş üyesi işçiler, Kadıköy iskele meydanından belediye binasına kadar yürüyerek belediye binasının önüne grev kararını astılar. İşçilere çevredeki halk da destek verdi.

Genel-İş 1 No'lu Şube ile Kadıköy Belediyesi arasında sürdürülen TİS görüşmelerinde 13 madde üzerinde uzlaşma sağlanamadı. Eylemde konuşma yapan Genel-İş 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir, belediye yönetimlerinin esnek çalışma dayattığını söyledi. DİSK Örgütlenme Dairesi Başkanı Erol Ekici ise, "Bunlar halka yoksulluk, işsizlik dışında bir şey getiriyor. Dövizdeki dalgalanma sonucu ücretlerde meydana gelen kaybın telafi edilmesini istiyoruz" dedi.

BOTAŞ işçileri iş bırakma eylemi yaptı

Petrol-İş Sendikası'na üye BOTAŞ işçileri 14 ve 21 Haziran günü iş bırakma eylemi yaptılar. 2 bin işçinin katıldığı 14 Haziran'daki eylemde açıklama yapan sendika genel başkanı Mustafa Öztaşkın, BOTAŞ'ın uzun süredir devam eden ve çözülmemeyen sorunları olduğunu belirtti. Bunların en önemlilerinin, genelde sendika üyeleri, özelde ise BOTAŞ çalışanları arasındaki ücret dengesizliği, kapsam içi personelin unvanlarının iptal edilmesi ve yemekhanelerin özelleştirilmek istenmesi olduğunu söyledi. TİS imzalandığı dönemde ücretlerin iyileşeceği sözü verildiğini fakat 1.5 yıllık sürede hiçbir gelişme olmadığını ifade etti.

Ankara, Adana, Samsun, İstanbul, Trakya, Kırıkkale, Bursa, İzmir ve Batman'da çalışan işçiler, 21 Haziran günü de iki saat ücretini durdurma eylemi yaptı. Eylemde, "Direne direne kazanacağız", "Yönetim şaşırma, sabrımızı taşıma", "Birleşe birleşe kazanacağız", "İş ekmek yoksa barış da yok" sloganları atıldı.

İşçiler, sorunları çözülene kadar eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

İşten atılmaya karşı yürüyüş

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde(MOSB) kurulu bulunan İnci Holding'e bağlı Hayes Lemmerz Jant Fabrikası'ndan sekiz işçinin işten atılması üzerine fabrikadaki bin işçi yürüyüş yaptı. Fabrika önünde toplanan işçiler, attıkları sloganlarla uygulamayı protesto ettiler. Türk Metal Sendikası Manisa Şube Başkanı M. Ali Özaltın, işten atılan işçiler tekrar işbaşı yapana kadar eylemlerine devam edeceklerini söyledi. Özaltın, işçilerin anayasal hakkı olan sendikaya üye oldukları için işten atılmalarının kabul edilemez olduğunu belirtti.

Desan işçileri bütün saldırılara rağmen kararlılığını koruyor

22 Mayıs günü, Desan bünyesinde faaliyet gösteren Çakıroğlu, Montesan, Eray Gemi şirketlerinde çalışan işçiler, ücretlerini alamadıkları için, iş bırakma eylemi yaptılar. Eyleme polis saldırarak 5 işçiyi gözaltına aldı. Bu eylem üzerine, Çakıroğlu ve Eray Gemi ücretleri ödedi. Montesan işçileri, Limter-İş Sendikası'na üye olarak direnişlerini sürdürdüler. Direnişteki işçilere 26 Mayıs günü polis tekrar saldırı. Sendika yöneticilerinin de aralarında olduğu 37 işçi gözaltına alındı.

Devlet, direniş başladığından beri, işçiler üzerinde tam bir terör estiriyor. Havzada çalışan bütün işçiler, grişte üst aramasından geçiriliyor. Kimlikleri GBT'ye sokuluyor.

Tersanelerde polis terörü sürerken, iş cinayetleri de durmadı. Haziran ayı içinde, Desan'da ve Türkter Tersanesinde birer olmak üzere iki işçi daha iş cinayeti sonucu yaşamalarını yitirdiler. Desan işçilerinin direnişinin bir çekim merkezi haline dönüşmesi ve destek güçlerinin genişlemesi ve iş cinayetlerine karşı kitlesel protesto eylemlerinin yapılması tersaneler bölgesinde eylemli bir süreci başlattı. Direnişlerin yayılması karşısında paniğe kapılan tersane patronları ve devlet bütün tersane bölgesini polis ablukasına aldılar.

Bütün bu saldırı, gözaltı ve ablukaya rağmen kararlı direnişlerini sürdüren Desan işçileri patronun ücretleri vermemekte direnmesi üzerine tersanedeki gemiyi işgal ettiler. Bunun üzerine tersanelerdeki polis yığınağı daha da artırıldı. Akşam saatlerinde işyeri işgali yapan işçilere destek veren sendika yöneticileri ve işçilere azgınca saldırıan polis, sendika yöneticilerini ve siyasi parti yöneticilerinin gözaltına aldı. Gece saatlerinde ise işyeri işgali yapan işçilere saldırıan polis sonuç alamayınca geri çekildi. Gece boyunca, patron ve polis işçilerle defalarca görüşerek pazarlık yaptı. Gece 24:00'te işçiler işgal eylemini bitirerek dışarı çıktı. Gözaltına alınan işçiler Şifa Karakolu'na götürüldü.

Ertesi gün, Desan işçileri ve tersane kapısı önünde saldırıya uğrayarak gözaltına alınan sendikacılar serbest bırakıldı.

Saldırı ve gözaltına rağmen işçiler serbest bırakıldıktan sonra yeniden tersaneye geldiler. Tersane girişinden itibaren sloganlarla yürüyerek Desan'ın önüne gelen iş-

çilerin önüne polis barikat kurarak tersaneye yaklaştırmadı. Bunun üzerine işçiler eylemlerini tersanenin yakınında sürdürdüler. İşçiler basın açıklamasının ardından suç duyurusunda bulunmak için adliyeye gittiler.

10 Haziran günü her sabah olduğu gibi tersane girişinde bulunan Desan işçileri ve Limter-İş üyeleri direniş yerine doğru yürüyüşe geçtikleri sırada yeniden polisin saldırısına uğradılar. Saldırıda yaralanan Limter-İş Başkanı Cem Dinç önce hastaneye kaldırıldı, sonra da gözaltına alınarak tutuklandı. Sendikanın Eğitim Uzmanı Kamber Saygılı da gözaltına alınıp tutuklanarak Cem Dinç ile beraber Kartal F Tipi Cezaevine götürüldü.

Sendikacıların tutuklanmasına karşı tepkiler

Limter-İş Başkanı Cem Dinç ve Eğitim Uzmanı Kamber Saygılı'nın tutuklanmasını Desan işçileri ve Limter-İş üyeleri eylemle protesto ettiler. "Tutuklananlar serbest bırakılsın! Limter-İş susmadı susmayacak! Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizleri yıldıramaz" sloganlarıyla Desan tersanesinin önüne doğru yürüyen işçilerin önüne polis tarafından kesildi.

DISK, TÜMTİS, Deri-İş, Petrol-İş, Tekstil-Sen, Dev Sağlık-İş ve bir çok sendika ve yöneticisi sendikacıların tutuklanmasını kınayan açıklamalar yaptılar.

Sendikacıların tutuklanması protesto edildi

Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç ve Eğitim Uzmanı Kamber Saygılı'nın tutuklanması İstanbul Valiliği önünde yapılan eylemle protesto edildi. "TMY fiilen uygulanıyor, sendikacılar tutuklanıyor. Sendikacılara özgürlük, TMY'ye hayır" yazılı pankartla yapılan eyleme, Belediye-İş 1 ve 3 No'lu Şubeler, SES Aksaray Şubesi, BES 2 No'lu Şube, Eğitim-Sen 4 No'lu Şube, Emekli Sen Marmara Bölgesi Şubesi, Tekstil-Sen ve ESP katıldı.

yapılacak.

* Ağustos ayında, toplu sözleşme hakkının kullanılmasına yönelik basın açıklamaları, yürüyüşler, oturma eylemleri ve mitingler yapılacaktır. Kasım-Aralık aylarında yapılacak iş bırakma eylemlerine hazırlık şimdiden yapılacaktır.

* Eylül-Kasım döneminde başta MYK üyeleri olmak üzere her düzeyde yöneticilerin dahil olacağı il ve işyeri gezileri yapılacaktır.

* Kadınların sendikalarındaki örgütlülük düzeylerini artırmak için kampanyalar düzenlenecektir.

* Sürgün ve kadrolaşmaya karşı eylemler yapılacaktır.

* 1 Eylül Dünya Barış Günü etkinliklerine ve 12 Eylül'e karşı yapılacak eylemlerde aktif olarak yer alınacaktır.

cilerinin de katıldığı kitlesel bir basın açıklaması yapılır. Eylemde Birleşik Metal Sendikası 1 No'lu Şube Sekreteri Adnan Deniz ve Genel Başkan Adnan Serdaroğlu birer konuşma yaptılar.

"Direne direne kazanacağız; Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz; Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarının atıldığı eyleme, Alkom ve sendikaların örgütlü olduğu diğer fabrikalardan temsilciler, Kartal Belediyesi işçileri ve Nakliyat-İş Genel Başkanı da katıldı. İşçiler, sonuna kadar direneceklerini söyleyerek, sınıf kardeşlerini dayanışmaya çağıldılar.

Has Alüminyum'da direnişe devam

Has Alüminyum işçileri, 20 Şubat'tan itibaren fabrika önünde direniyorlar. DISK'e bağlı olan Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan işçilerden beşinin işten atılması üzerine fabrika önüne çadır kuran işçiler direnişe geçti. Bir süre sonra bir işçi daha işten atıldı. Yetki gelmesine rağmen TİS masasına oturmayan işverenin üç işçiyi daha işten atması üzerine direniş yeni eylemlerle daha da güçlendi. İşten atılan işçiler fabrika önünde direnirken, içeride çalışan sendika üyesi ve üye olmayan bir kısım işçi de içeride direniyor. Yemek boykotu ve kapı önünde kitlesel eylemler yapıyorlar.

İşçiler, 27 Haziran Salı günü 16:30'da sendika yöneti-

19 Haziran günü, Türkter Tersanesi'nde alınan braham Dur-

sun'un iş cinayetine kurban gitmesi üzerine Limter-İş üyeleri ve Desan işçileri, Türkter Tersanesi'ne yürüdüler. İş cinayetlerine son, Artık İmek istemiyoruz sloganları atan işçiler tersane'nin eylem yaptılar.

Eylemde Limter-İş ad na konu ma yapan Hakk Demiral, Bizler örgütlü olmadık m z i n i y o r u z . E r b i r a r a y a g e l i p ö g r ü l e n m e z s e k . İ m l e r d e v a m e d e c e k t i r d e d i .

Demiral, tersane patronları n , insanca ya am ko ullar , g n d e 7 s a a t a l m a , h a f t a s o n u n u n t a t i l o l m a s v e g e r e k l i g v e n l i n e m l e r i n i n a l m a s t a l e p l e r i n i k a b u l e t t i r m e k i n L i m t e r - İ ş t e ö g r ü l e n m e a r s y a p t . B u t a l e p l e r i n m c a d e l e e d e n L i m t e r - İ ş a - k a n C e m D i n v e E t i m U z m a n K a m b e r S a y g l n n t u t u k l a n d n s y l e y e r e k s e r b e s t b r a k l m a l a r n i s t e d i .

İşçilerin Sendikası'na 35 Zamlı Talep

Sigortasız ve sendikası z al t r l a n T u l a i i l e r i , z a m t a l e p l e r i n i k a b u l e d i l m e m e s i z e r i n e r e t i m i d u r d u r u p g r e v e k m l a r d .

Diyarbakır'da i b r a k a n 8 0 0 T u l a i i s i , p a t r o n l a r n c r e t l e r e y z d e 3 5 z a m s z v e r m e s i z e r i n e i b a y a p t l a r . B a v a r b e l d e s i n d e t o p l a n a n 1 0 f a b r i k a d a y a k l a k b i n t u l a i i s i c r e t l e r i n e y z d e 4 0 z a m i s t e m i , p a t r o n l a r d a y z d e 2 0 t e k l i f e d i n c e i l e r g r e v e k m t . T u l a i i l e r i k a r a r l m c a d e l e l e r i y l e , p a t r o n l a r n d a y a t t c r e t z a m n n z e r i n d e z a m k a z a n d l a r .

Mensa'da eylem

Yakla k 1100 i i n i n a l t M e n s a d a u z u n s r e d i r c r e t l e r i n i a l a m a y a n i l e r d e n , a r a l a r n d a , D S K / T e k s t i l M e n s a u b e s i y n e t i c i l e r i v e i y e r i t e m s i l c i l e r i n i n d e b u l u n d u 9 4 i i t e n a t l d . F a b r i k a n d e e y l e m y a p a n i l e r , i e g e r i d n e y l v e c r e t l e r i n i n d e n m e s i n i i s t i y o r . A k l a m a y a n D S K G e n e l B a k a n S l e y m a n e l e b i , h u k u k s a l o l a r a k g e r e k l i g i r i m l e r i b a l a t t k l a r n , b t n m c a d e l e y n t e m l e r i n i o r t a y a k o y a c a k l a r n s y l e d i .

Bu arada i t e n a t l a n i l e r i n e y l e m l e r i d e g l e n e r e k d e v a m e d i y o r . İ l e r , 2 8 H a z i r a n g n , M E N S A f a b r i k a s n d e e y l e m y a p t l a r . V a r d i y a k s a a t i n d e y a p l a n e y l e m 1 0 0 i i k a t l d . e r i d e n k a n y a k l a k 2 0 0 i i d e e y l e m b i t e n e k a d a r b e k l e d i l e r .

t e n a t l a n 2 0 i i e y l e m i s t a n b u l a t a d l a r . M E N S A i r k e t i n i n l o g o t a n t m n n y a p l d e l e n c e m e r k e z i n d e e y l e m y a p a n i l e r , L o g o y a d e i l i y e p a r a , i m i z i i s t i y o r u z , M e n s a n n a v e i s i z i l e r i y a z l d v i z i t e a t l a r .

Numaş tekstil işçilerinin direnişi sona erdi

Gaziantep'te kurulu olan Numaş tekstil'de patron tarafından hi bir belge verilmeden cretsiz izne kart l m a k i s t e n e n i l e r M a y s a y n n s o n u n d a d i r e n i e g e m i l e r d i . B u a r a d a D S K / T e k s t i l S e n d i k a s n a y e o l a n i l e r e p a t r o n u n y a n t i t e n a t m a k o l m u t u . F a b r i k a n d e 2 4 g n d i r e n e n i l e r d i r e n i l e r i n e s o n v e r d i l e r . D K S T e k s t i l S e n d i k a s B l g e B a k a n M u z a f f e r S u b a , f a b r i k a n d e k i d i r e n i l e r i n i b i t i r d i k l e r i n i , b u n d a n s o n r a m c a d e l e y i h u k u k u y o l t a s r d r e c k l e r i n i a k l a d . İ l e r , t o p l u c a i e i a d e t a l e b i y l e m a h k e m e y e b a v u r u p d a v a a t l a r .

Mito işçileri: Direnişe devam!

Birleik Metal- Sendikası na ye olduklar i n i t e n a t l a n M i t o i l e r i n i n f a b r i k a n d i r e n i l e r i s r y o r . k i a y b u l a n M i t o i l e r i n i n d i r e n i i , p o l i s i n b a s k , s a l d r v e g a l t t e r n e r a m o n k a r a r l k l a d e v a m e d i y o r . M i t o i l e r i , s o n u n a k a d a r d i r e n m e k t e , s e n d i k a y f a b r i k a y a s o k m a d a n v e y e n i d e n i e b a l a m a d a n d i r e n i a d r n d a n a y r l m a m a k t a k a r a r l a r .

Özelleştirmeye karşı eylem

Soma da b e b i n k i m a d e n t e r i n z e l l e t i r i l m e s i n e v e k a p a t l m a s k a r y r d . İ l e r i n e v e o c u k l a r n n d a k a t l d . m i t i n g e S o m a h a l k d a d e s t e k v e r d i . M a d e n i l e r i , m i t i n g i n y a p l a c a i s t a y o n m e y d a n n a k a d a r k i k i l o m e t r e l i k y o l b o y u n c a - D i r e n i n s i m g e s i m a d e n i i s i ; Y a s a s n i e k m e k z g r i k m c a d e l e m i z ; e k m e k y o k s a b a r d a y o k ; z e l l e t i r m e y e h a y r g i b i s l o g a n l a r a t a r a k m i t i n g t a l a n o l d u u , r g t s z l e m e v e i s i z l i k g e t i r d i l v u r g u l a n d . M i t i n g e , P e t r o l - A l i a a u b e s i v e T e s - y e s i i l e r l e , K E S K , y e s i e m e k i l e r d e d e s t e k v e r d i l e r .

Kürt halkı üzerindeki baskılar artıyor

KÜRT-TÜRK DÜŞMANLIĞI KÖRÜKLENİYOR!

Kürt-Türk düşmanlığı, egemen sınıfların kışkırttığı ve sadece onların işine yarayan yapay bir çelişkidir. İşçi ve emekçiler, hangi ulus, hangi mezhepten olursa olsun, kendilerini sömüren, ezen sınıfa karşı birlikte hareket etmediği sürece, daha fazla sömürülmeye ve baskı altında tutulmaya mahkumdur. Bu gerçeği her fırsatta bıkıp usanmadan anlatmalı, göstermeliyiz. Aksi halde, bugün İzmir'de başlayan ve yarın diğer illere sıçrayacak olan bu tehlikeli gidişin önünü almak mümkün olmaz.

Kürt halkı üzerinde baskılar, cinayet ve katliamlar devam ediyor. Son yılların en geniş operasyonunu başlattığını açıklayan Genelkurmay, sınıra yüz binlerce askerini yığdı. Bir kez daha kirlî savaş yöntemleri devreye sokuldu. Yine dağ-taş bombalanıyor, ormanlar yakılıyor... Cudi Dağı'nın eteklerinde ateşe verdikleri ormanları bilerek söndürmüyor, söndürülmesine de izin vermiyorlar.

Bir yandan Kürt coğrafyası bomba ve yangınlarla yine delik deşik edilirken, bir yandan da gerillaya dönük saldırılar artıyor, Kürt halkı üzerindeki baskılar yoğunlaşıyor. Öte yandan özellikle ülkenin batı kesimlerinde, Türk-Kürt düşmanlığı körüklenerek, Kürtler yerinden-evinden ediliyor, linç girişimlerine maruz kalıyor.

Yine Kızıltepe, yine vahşet

Geçtiğimiz yıl, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve babasının öldürülmesinden sonra, benzer bir olay, bu ayın başında yine Mardin-Kızıltepe'de gerçekleşti. Kızıltepe'ye bağlı Yaşar köyünde sulama işçisi olarak çalışan Selahattin Aksu ve yanında bulunan 7 yaşındaki kızı Rozerin Aksu'nun cesetleri, sulama kanalında bulundu. Baba Aksu'nun cesedinde 87 kurşun bulunurken, küçük kızın kafasına sıkılan bir kurşunla vahşice katledildiği

anlaşıldı.

Sulama işçisi Aksu'nun çalıştığı tarlada torbalar içinde hint keneviri bulundurulduğu için, katledilişinden bir hafta önce jandarma tarafından gözaltına alındığı ve tehdit edildiği ortaya çıktı. Hemen ardından yaşanan bu vahşi cinayet üzerine, Genelkurmayın olaya el koyduğu ve soruşturmayı doğrudan üstlendiği bildirildi.

Olay yerinde yapıldığı iddia edilen araştırmalarda hiçbir delil bulunmazken (!) günler sonra, baba ve kızın katledildiği tarlanın 100 metre uzağında bulunan başka bir tarlada 2 bin kök hint keneviri, silah, bomba ve kanlı bir izmarit ortaya çıktı. Söz konusu tarlanın sahibinin, çevre köylerdeki korucular ve bölgenin karakolunda görevli askeri yetkililerle 'iyi ilişkiler' içinde olduğu söyleniyor. Bu kişilerin gözaltına alındığı ve haklarında soruşturma açıldığı bildirildi.

Konuyla ilgili açıklama yapan İHD Mardin şubesi, yaptıkları araştırmalar sonucunda "olayın içinde paramiliter güçlerin olduğunu gördük" dediler. Bir yandan uyuşturucu çetesi ile bağlarının da araştırıldığını, fakat paramiliter güçlerin işlediği yönünde bulguların daha kuvvetli olduğunu belirtti.

Faşizm, çocuklara da düşman

Önce Uğur Kaymaz, ardından Diyarbakır serhildanında katledilen çocuklar ve son olarak 7 yaşında babasıyla birlikte vahşice öldürülen Rozerin... Faşizm, sadece Kürt halkına değil, Kürt çocuklarına da düşman olduğunu, son bir yıl içindeki cinayetlerle açıkça gösterdi.

Kürt çocuklarını bir yandan katlederken, bir yandan da uyuşturucuyu yaygınlaştırıyor, fuhuşa, mafya ve kontra çetelerine yönlendiriyor. Diyarbakır Çocuk Esirgeme Kurumu'nda kayıtlı görünen 34 çocuğun, dört yıldır kayıp olduğu yeni açığa çıktı. İçlerinde 3-4 yaşında çocukların da bulunduğu, 18'i kız 3'i çocuktan ulaşıldığı söylendiği 9 çocuğun, fuhuş bataklığına sürüklendikleri, uyuşturucu kullandıkları belirtildi. Bir erkek çocuğun ise kapkaç iddiasıyla tutuklandığı an-

laşıldı.

Devletin sözde koruması altında olan bu çocuklar, mafya, kontra çetelerine, uyuşturucu-fuhuş sektörüne adeta servis ediliyor. Başta Diyarbakır olmak üzere Kürt illerinde sayıları hızla artan 'sokak çocukları', ya bu çetelerin elinde bir hırsız, bir katil olarak yetiştiriliyor, ya da fuhuş sektörü, organ mafyası tarafından vücutları satılıyor. Bu duruma isyan ettikleri yerde de bizzat Başbakanın ağzından çıkan emirle sokak ortasında katlediliyorlar. Devletin Kürt çocuklarına reva gördüğü yaşam bu.

Kürt-Türk düşmanlığı körükleniyor

Geçtiğimiz ay, önce İzmir'in Kemalpaşa ilçesine bağlı Bağyurdu'nda çıkan bir kavgı, hızla Kürt-Türk çatışmasına dönüştürüldü. Ardından yine İzmir'de bu kez Torbalı ilçesine bağlı Pancar beldesinde aynı oyun tezgahlandı.

Kemalpaşa-Bağyurdu Beldesi'nde faşist grup, Kürtlere karşı linç girişiminde bulunmuş, bu grubun başını çeken Ülkü Ocakları ikinci başkanının ölmesiyle olaylar iyice tırmanmıştı. 9 Kürt ailesi "can güvenlikleri olmadığı" gerekçesiyle göç etmek zorunda bırakılmıştı. Sözde "can güvenliğini sağlamakla" görevli jandarma, olaylara seyirci kalmış, Kürt ailelerine yönelik linç hareketini izlemekle yetinmişti. CHP'li Belediye Başkanı'nın belediye binasından "Hazar olun, tedbirinizi alın, Kürtlere saldırın" şeklinde anonslar yaptığı söylendi. Önce Aydın'a, oradan memleketleri Bitlis'e ve akrabalarının bulunduğu İstanbul'a göç etmek zorunda kalan ailelerin evlerine, yine bu faşist grup tarafından saldırılar düzenlenmiş, eşyalar tahrip edilmiş ve adeta zafer kazanmışçasına Türk bayrağı dikilmişti.

Bu olaydan iki hafta kadar sonra, İzmir'in Torbalı ilçesi Pancar Beldesi'nde bir düğünde çıkan kavgı, yine Türk-Kürt çatışmasına dönüştürüldü. Önce Belde merkezinde bir kiraathanede oturan Kürt gençlerine saldırılar, ardından Kürtlerin yoğun olduğu mahallelere. Saldırganların, "bizim düğünümüze gelmeyin, sizin burada yeriniz yok" diye başlattıkları kavgı, daha sonra çevre köylerden toplanan gerici-faşist grupla, Kürt semilerine doğru yayıldı. Saldırıda, Bağyurdu'nda yapılanlar hatırlatılarak, "Bağyurdu gibi yapacağız, onları nasıl sürdük, bayrak diktik" dedikleri söyleniyor. Burada da DYP'li Belediye Başkanı'nın olayları kışkırttığı, "vurun" diye talimatlar verdiği belirtiliyor.

Bu saldırıların tesadüfî veya anlık gelişmeler olmadığı bellidir. Belediye Başkanlarından, MHP'ye ve jandarmaya kadar, çeşitli kurum ve partilerin içinde bizzat yer aldığı bu saldırılar, devlet tarafından bilerek kışkırtılmakta, yükseltilen şoven propaganda ile yolları döşenmektedir. Yoksa saldırılara maruz kalan ailelerin dediği gibi, 20 yıldır yerleşik ve iyi komşuluk ilişkilerinin olduğu bu yerlerde, arka arkaya saldırıların patlak vermesi, başka türlü açıklanamaz.

Birleşik mücadeleyi yükseltelim!

Kürt-Türk düşmanlığı, egemen sınıfların kışkırttığı ve sadece onların işine yarayan yapay bir çelişkidir. İşçi ve emekçiler, hangi ulus, hangi mezhepten olursa olsun, kendilerini sömüren, ezen sınıfa karşı birlikte hareket etmediği sürece, daha fazla sömürülmeye ve baskı altında tutulmaya mahkumdur. Bu gerçeği her fırsatta bıkıp usanmadan anlatmalı, göstermeliyiz. Aksi halde, bugün İzmir'de başlayan ve yarın diğer illere sıçrayacak olan bu tehlikeli gidişin önünü almak mümkün olmaz. Manisa'nın Turgutlu ilçesinde Kürtlerin oturdukları evlere, TTT imzalı (Türk İhtikam Tugayı) "Kahrolsun PKK"; "Kürtlere, PKK'ye Ölüm" yazılamaları ve MHP ambleminin yapılması, saldırıların yayılarak süreceğinin somut göstergesidir.

Başta komünist ve devrimciler olmak üzere, kendine demokratını, hatta insanını diyen herkesin, Kürtlere dönük vahşete karşı durması, faşist saldırılara set olması gerekmektedir. Egemen sınıfların, özellikle kaşığı, Kürt-Türk, laik-dinci yapay ayrımları, yüzyıllardır bu topraklarda kardeşçe yaşamış halkların birbirine düşman edilmesine izin verilmemeli, faşizme karşı birleşik mücadele yükseltilmelidir.

DTP 1. Olağan Kongresi Yapıldı

Yine barış çağrıları, yine soruşturma...

Demokratik Toplum Partisi (DTP) 1. Olağan Kongresi, 25 Haziran Pazar günü Ankara'da yapıldı. Ülkenin dört bir yanından gelen onbinler, Kongre salonunu doldurdu. Ayrıca, Sosyalist Enternasyonal Kürt Çalışma Grubu, Avrupa Parlamentosu milletvekilleri, İRA ve ETA'nın siyasi kanatları temsilcileri yer aldı. Türkiye'den de çeşitli siyasi partilerin, kitle örgütlerinin temsilcileri, yazar ve sanatçılar katıldı.

Polisin yine olağanüstü önlemler aldığı ve iki yerde üst araması yaptığı kongre girişinde, DTP görevlileri de katılımcıların üstünü arayarak salona soktu. Kongreye gelmek için yollara düşen birçok Kürt emekçisinin ise, güvenlik güçlerince engellendiği bildirildi.

Kongre salonunda Öcalan posterleri ve demokratik konfederalizm bayrakları açılırken, sık sık Öcalan lehinde sloganlar atıldı. Ayrıca salonda büyük bir Türk bayrağı bulunuyordu. Salona asılan pankartlar içinde "Halka rağmen değil, halkla birlikte siyaset" yazan pankart dikkat çekiciydi.

DTP'deki eşbaşkanlık sisteminin Siyasi Partiler Yasasına aykırı olduğu yönündeki Yargıtay kararı üzerine tüzük değişikliği yapıldı. Ancak eşbaşkanlığa fiilen devam edileceği açıklandı. DTP'nin eşbaşkanları Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk yaptıkları konuşmalarda, Türkiye'yi barışa ve demokrasiye davet ettiler. Ahmet Türk, İspanya'dan, İrlanda'dan, Güney Afrika, Endonezya ve Nepal'den örnekler vererek "hükümetler gerillayla barış anlaşması yaparak sorunların çözüldü" dedi. Aysel Tuğluk ise, son yıllarda artan "PKK ve Öcalan'la aralarına sınır koyma" çağrılarına değindi. "Böyle bir şey mümkün değil. Aksine demokrasi ve barış için demokratik güçlerin ve toplumun PKK ile kendi arasında koyduğu mesafeyi kaldırması, örülen duvarları yıkması zorunludur" dedi.

Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'in "Hevallerin ve Mehmetçiğin silahları bıraktığı ve birbirine karanfil attığı günlerde buluşalım" sözleriyle bitirdiği konuşması büyük alkış aldı. Aynı şekilde İRA ve ETA temsilcileri de büyük alkış topladı, ilgi gördü.

DTP, "Çözüm Kongresi" olarak nitelediği 1. Olağan Kongresinde 'çözüm paketi' olarak daha önce ifade edilen görüşlerini yineledi. Bunlar; "82 Anayasası yerine yeni bir anayasa hazırlanması, dil ve kültürel hakların güvenceye alınması, seçim ve siyasi partiler yasasının demokratikleştirilmesi, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engellerin kaldırılması, yeni TMK'nun geri çekilmesi, genel affın çıkarılması, İmralı ve F tiplerindeki tecride son verilmesi, koruculuk uygulamasının kaldırılması, mayınların temizlenmesi, boşaltılan köylere dönüş olanaklarının yaratılması, bölgede gelir dağılımı adaletsizliğine, işsizliğe, yoksulluğa son verecek özel bir kalkınma planının uygulanması" olarak sıralandı.

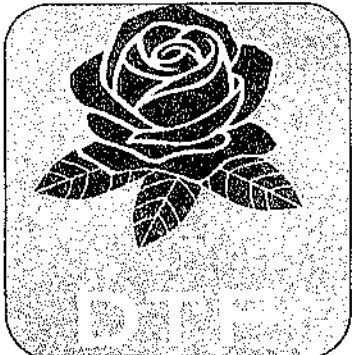
882 delegenin 701'inin oy kullandığı seçimlerde, geçerli 686 oyun tamamını alan Ahmet Türk, genel başkanlığa seçildi. Eşbaşkanlardan Aysel Tuğluk ise, Parti Meclisi'ne en fazla oyla seçilen kişi oldu. 60 kişiden oluşan PM'ye 23 kadın üye seçildi. Fakat kadın kotası gereği bu sayının 24'e çıkartılacağı belirtildi.

DTP öncelikle partilerde görüldüğü gibi, DTP'nin 1. Kongresi de devletin büyük ilgisine mazhar oldu! Emniyet, PKK propagandası yapıldığı iddiasıyla Başsavcılığa suç duyurusunda bulundu, savcılık da bunun üzerine kongreyi incelemeye aldı. Kongrede Genel Başkan seçilen Ahmet Türk ve eski eşbaşkan Aysel Tuğluk'un konuşmaları, atılan sloganlar, Öcalan posterinin açılması, soruşturma konusuydu.

Burjuva basın da DTP Kongresi'ni her zamanki ilgiyle izledi ve manşetlerini attı. İstiklal marşının söylenmemiş olması, Öcalan posterleri, özellikle de Aysel Tuğluk'un "PKK ve Öcalan'la araya mesafe koyulmayacağını" ilan etmesi, üzerinde en fazla durdukları konulardı.

DTP'nin salona büyük bir Türk bayrağı asması da fayda vermemiş, Türk egemen sınıfları ve sözcüleri, yine saldırı gerekçeleri bulmuşlardı.

DTP 1. Kongresi, Kürt hareketinde de, Türk devletinde de değişen bir şey olmadığını bir kez daha gösterdi. Gerillanın demokratik siyasi açılımlar yapılması durumunda silahlarını bırakacağını yinelenen kongrenin ardından, MGK'nın PKK'nın siyasallaşmasına karşı mücadeleyi ön plana çıkaran yeni bir konsept hazırlığı içinde olduğunu duyuruldu. Uzun bir süredir üzerinde tartışılan Terörle Mücadele Kanunu da bu ayın sonunda Meclis'ten geçti.

Yurtlarda Çocuklar "Kayıp"!

Diyarbakır ve Sakarya SHÇEK yurtlarında kalan 60'a yakın çocuğun kaybolduğunun açığa çıkması, çocuk yurtlarını yeniden gündeme getirdi. Geçen yıl Malatya'daki çocuk yurtlarında çocuklara işkence yapıldığının görüntüleri hafızalardan silinmemişken, Diyarbakır ve Sakarya'da gelen haberler, aslında, yurtlardaki durumun "münferit" değil, kronik ve sistem sorunu olduğu bir kez daha kanıtlandı.

2003-2006 yılında Diyarbakır'daki yurtlarda 34 çocuğun kayıp olduğu haberi çıktı önce. Bunun üzerine, yetkililer, sanki olaydan haberleri yokmuş gibi pişkince açıklamalar yaptılar. Oysa bunun raporu 2005 yılında Valiliğe ve kurullara iletilmiş, önlemler alınması istenmişti. Olay basına yansıyana kadar kıllarını kıpırdatmayan yetkililer, yapılan aramalar sonucu çocukların bir kısmını sokakta mendil satarken, bir kısmını cezaevlerinde, bir kısmını da barlarda buldu! Çocukları, suç çetelerinin, organ mafyalarının, fuhuş pazarının bir metası olması için ellerinden ne gelirse yapıyorlar. Sözde kanunla devletin korumasında olan bu çocukların, bugüne kadar hiçbir şekilde aranmamış olması bile, bilinçli bir planlamanın yapıldığını gösteriyor.

Diyarbakır olayının yansımasının ardından fazla bir zaman geçmeden Sakarya'da da 27 çocuğun kayıp olduğu açıklandı. Sırayla İzmir ve diğer illerden de buna benzer haberler çıktı. Devlet Bakanı Nimet Çubukçu, suçu kendi üzerlerinden atarak çocukların "kayıp" değil, "kaçak" olduğunu, yani yurtlardan kendilerinin kaçtığını belirtti. Oysa kayıp çocuklar içinde iki-üç yaşında olanlar vardı ki, bunlar kaçmayı isteseler de başaramayacak kadar küçüktü.

İster kayıp ister kaçak densin, yansıyan işkence görüntüleri, yapılan araştırmalar göstermiştir ki, devletin korumasında olan çocuklar aslında güvenli olmayan ortamlarda "yetiştirilmekte" dir. Yurtlardan kaçan ve kaybolan çocuklar bir süre sonra sokak çetelerinin elamanları haline gelmektedir.

Yurtlardaki yaşam koşullarının, insan yaşamı için hiç de elverişli olmadığı biliniyor. En son Diyarbakır'daki yurtlarda 2005 yılında yapılan araştırmalara göre, barınacak, yiyecek, sağlık sorunlarının had safhada olduğu ortaya çıktı. Örneğin, 0-2 yaş grubu çocukların kaldığı yurtlarla, daha büyük çocukların kaldığı yurtlara aynı yemekler veriliyor. Ne yaş önemli, ne insan vücudu. Çocuklar ısınmak için tesisatı kendileri kurmak zorunda. Odalarda priz yok, banyo yapmak için sular plastik pet şişelerde ısıtılıyor, çocuklar çamaşırlarını kendileri yıkıyorlar. Çamaşırlar, çarşafklar vb. kirli ve çocukların kendileri yıkamaları gerek bunları. Ve üstüne üstlük, Malat-

ya'daki gibi işkence görüntüleri meydana gelebiliyor her an. İnsani muamele dışında her şey var anlayacağınız.

Bu koşullarda "fırar" etmekten başka bir çözüm bulamıyorlar çocuklar ve sokakların koynuna kendilerinin bırakıyorlar. Sokakta yaşayan çocukların sayısı her gün artıyor. Uyuşturucu bağımlılığı, çok küçük yaşlara kadar inmiş durumda. 13-18 yaş arası kız çocukları fuhuş bataklığında pazarlanmakta. Bunun için sadece son birkaç ayda çıkan haberlere bakmak ta yeterli. Yaşları küçük olan kızların fuhuş yaptığı ve bunlarla ilişkiye girdiği için onlarca kişinin tutuklandığı bilinen gerçekler. Devlet, her şeyde olduğu gibi suçu kendi dışına atıyor. Onlara göre, çocuklar "suçlu"!

Yaşanan ve yansıyan olaylar bir kez daha göstermiştir ki, bu sistemin hiçbir insani kaygısı, sevgi ve saygısı yoktur. En basit insani ihtiyaçların giderilmesi için bile, kıllarını kıpırdatmıyorlar. Zaten sokak ortasında çocukları "terörist" diye katledenlerin, çocuklara sevgi beslemesi ve onları koruması beklenebilir mi?

Irak'ta, Filistin'de her gün çocukların öldürüldüğünü duyuyoruz. İşte düzen, hakkını almasını öğrenen, "büyüklerinin yanında" kavgaya atılan "taş generaller" yetişmesinden korkuyorlar. Bundan dolayı da en pervasız saldırılarını, yozlaştırmalarını çocuklar üzerinde deniyor. "Ağaç yaş iken eğilir" sözüne bağlı kalarak, sopayla, işkenceyle, kurşunla ya da uyuşturucuyla, çetelerin kucağına atarak başarmak istiyorlar. Bir yandan da çocuk sevgisi üzerine bolca demagoji yaparak, çocuklarımızı her yönden kuşatıyor ve bozuyorlar.

Bu düzenin çocuklara sunacağı hiçbir şey yoktur. Onlar çocuklara da meta gözüyle bakıyorlar. Son olayda gösterdi ki, devlet koruması altındaki çocuklar, en korumasız ve yaşamı her an tehlikede olanlar. Çocuklarımızı devletin korumasından koruyalım!

Devrimci kurum ve kişilere saldırılara karşı Birleşik devrimci bir duruş gösterilmelidir!

Kadıköy 1 Mayıs mitinginde DTP ve HÖC korteji arasında yaşanan kısa süreli arbededen sonra, HÖC'e ait kurumlara baskın düzenlenmesi üzerine "Devrimci demokratik yapılar arasında Diyalog ve Çözüm Platformu'na getirilen bu sorun, aylar süren çabalara rağmen ne yazık ki halen netleşmiş ve tamamlanmış bir süreç değildir. Bu konuda PDD'nin Platforma sunduğu yazılı metni aynen yayınlıyoruz.

Devrimci, demokratik yapılar arasında diyalog ve çözüm platformuna;

Kendilerini son haliyle YÖGEH olarak adlandıran PKK çizgisindeki gençlik örgütü, bir süredir devrimci gençlik örgütlerine karşı saldırılarını arttırdı. Geçtiğimiz aylarda, Gençlik Dernekleri Federasyonu ve Ekim Gençliği'ne dönük fiili saldırıları oldu. Kiminde temsilcilerini, kiminde derindeki yazıyı bahane ederek "siyaset yasağı"na soyundular ve aylar süren bir sürtüşme yaşattılar. Daha önce de TKP ile de "yurtsever" tanımlaması üzerinden süregelen tartışma, yer yer saldırı boyutuna tırmanarak bugünlere kadar geldi.

Öne çıkan YÖGEH saldırıları ise de, bunun bugünkü PKK çizgisiyle doğrudan bağı olduğu açıktır. Zaten aynı dönemde Yunanistan kampında PKK'nin DHKP-C'ye saldırısı gerçekleşti. Bu saldırıların başlangıcını oluşturan yaklaşık bir buçuk yıl önceki Gazi ve Nuru'daki HÖC'lilere saldırıyı da DEHAP kitlesi yapmıştı.

Son olarak 1 Mayıs'ta yaşananlar, sorunun gençlik örgütleri kapsamında olmadığını daha açık bir şekilde gösterdi. Burjuva basında "iki sol grup arasında çatışma" olarak geçen, DTP ve HÖC arasında yaşanan kısa süreli arbedede, taraflardan HÖC, kendi cephesinden olayların nasıl geliştiğini, tanıkları ve belgelerle ortaya koyuyor. DTP ise, bu yönde herhangi bir açıklama yapmış değil. (Sadece ESP ile birlikte, DTP-ESP çatışması olmadığını açıklamakla yetindi.)

Daha vahimi, 1 Mayıs sonrası, HÖC'e ait derneklerin basılması, buradaki kilerin sopalara dövülmesi ve ölümle tehdit edilmeleridir. Bunun üzerine açıklama yapan HÖC, bazı yerlerde yüzleri açık, bazı yerlerde kapalı olarak gelen saldırıların dernek üyelerince tanındıklarını ve bunların DTP'li olduklarını söylemektedir. Buna karşın DTP, bu saldırıları üstlenmemekte, kınamaya da yanaşmamaktadır. Oysa devrimci bir kuruma yönelik saldırı, kimden gelirse gelsin kınanmalıdır. Diğer yandan saldırganlar, 1 Mayıs'ta Öcalan bayrağının (kimin yerde konfederalizm bayrağının) çiğnendiğini söylemişler, bazı üniversitelerde de 1 Mayıs'taki olaylardan dolayı HÖC'e "10 gün siyaset yaptırma" kararı aldıklarını bildirmişlerdir.

Bütün bunlar, sorunun salt gençlik alanı ile sınırlı olmadığını açık göstergeleridir. Dolayısıyla en azından görünürde-

ki muhatap DTP'dir. DTP, 1 Mayıs'taki olayı ve sonrasındaki saldırıları, tüm yönleriyle araştırıp devrimci-demokrat kamuoyuna sunmalıdır. Çünkü yaşananlar, her tür provokasyona açıktır ve bunun aydınlatılması şarttır. 1 Mayıs gibi bir günde, bizzat devletin böyle bir provokasyonu yaptırma ihtimalini de gözden uzak tutmamak gerekir. Buna en uygun zemin, bugün için DTP-HÖC çatışması olur. Hatırlanacaktır; 1977 1 Mayıs katliamını da yıllar yılı "Maoculara sosyal-faşistlerin çatışması" olarak lanse edilmiştir. O yüzden 1 Mayıs'taki olayı aydınlatmak, ilk önce olayın muhatapları DTP ve HÖC'e düşer. Tüm devrimci-demokrat kesimlerin de bunun için gereken çabayı göstermeleri gerekir.

HÖC, kendi cephesinden gelişmeleri ortaya koymakta ve tartışmaya açık olduğunu belirtmektedir. DTP ise böyle bir çabaya girmediği gibi, sonrasında gelişen saldırılar karşısında da sessizliğini korumaktadır. Devletin topyekün saldırıya geçtiği, yeni TMY ile bunu daha da ileri götürmeye amaçladığı bir dönemde, her zamankinden daha fazla birlik ve dayanışmaya, Kürt ve Türk halkının kardeşliğine ve birleşik mücadelesine ihtiyaç varken, bu tür saldırılar, faşizmin ekmeğine yağ sürmektedir. Nitekim İTÜ'deki şenlikte yaşananlar, faşistlerin tam da bu ayrıma oynadıklarını ve ondan yararlandıklarını göstermektedir. Herkesin bu bilinç ve sorumlulukla hareket etmesi gerekir.

Bundan yaklaşık iki yıl önce oluşturulan "Devrimci ve Demokratik Yapılar arasında Diyalog ve Çözüm Platformu" her yeni olay üzerinden bir araya gelerek muhatapları diyaloga ve çözüme davet etmiştir. Kimi zaman bir araya gelinmiş, kısa süreli durulumalar olmuşsa da, yeni vesileler bulunarak saldırılar devam etmiştir. Platform dışında olan diğer devrimci-demokrat kurumlara da çağrı yapılmış fakat bu kurumlar yeterli duyarlılığı göstermemişler.

Faşizmin Türk-Kürt çatışmasını özellikle körüklediği biliniyor, bunun devrimci-demokrat kesimlerin içine doğru taşınması, olabilecek en kötü durumdur ve bundan tüm devrimciler, ilerici-yurtsever kesimler zarar görür. Uzakta durarak, görmezden gelerek bu sorunun yaratacağı zararları kurtulmak mümkün değildir. Kendine devrimci, demokrat diyen her kurum, sorunun üzerine gitmeli ve çözümün bir parçası olmalıdır.

"Devrimci ve Demokratik Yapılar arasında Diyalog ve Çözüm Platformu"nun bir bileşeni olarak, başından itibaren saldırıların durması yönünde aktif bir çaba içinde olduk. Saldırıyı gerçekleştirenleri kınarken, saldırıya uğrayanın, haklı olan yanında olmakta tereddüt etmedik. Bunu sadece sözlü-yazılı yapmakla yetinmedik, fillen de gösterdik. Tüm platform bileşenlerine de, haklı ile haksızın, saldıran ile savunanın, çözüm isteyen ve arayanla ile tıkanan ve sürdürenin bir ve aynı değerlendirilemeyeceğini, eşitlenemeyeceğini belirttik. Ayrıca platformun ilkeleri gereği, belli bir aşamada bir tavır geliştirmenin zorunlu olduğunu hatırlattık. Elbet-

te asıl yöntem iknaydı ve diyalog esas alınmalıydı. Fakat tüm bu çabaların tılandığı yerde, bir tavır belirlemek şarttı. Bu, platformun kendi iç tüzüğünde belirlenmiş olan, onu var eden ilkelereydi. Alınacak tavrın biçimi kuşkusuz tartışılabilir, tartışılmalıdır. Kınamak da bir tavidir, ilişkileri tümenden kesmek de. Fakat ortada bir haksızlık var ise, bu fiili saldırı boyutuna varmış ve provokatif bir ortam hazırlamışsa ve tüm uyarılara rağmen bunu sürdürüyorsa, buna tavirsiz kalmak düşünülemez.

Oysa kimi platform bileşenleri, "yapılabilecek en azami" şeyin, konuşmak, konuşmak ve yine konuşmak olduğunu, platformun tavır alamayacağını söylüyorlar. Bu, platformun ilkelerine, varoluş biçimine aykırıdır. İddia edildiği gibi bir tavır geliştirmek, varolan sorunu tımandır, aksine çözüm yolunda daha ciddi adımlar atılmasını sağlar. Bugüne dek, söyledikleri gibi hep konuşulmuş, hep diyalog yolu zorlanmıştır fakat olayları durdurmak bir yana daha da tırmanmasının önüne geçilememiştir. Demek ki, bu yöntemle yaşanan somut durumda yol almak mümkün olamamaktadır. O zaman farklı yol ve yöntemler düşünülmelidir. Bu, kitleye açık bir toplantı, (kurultay, konferans vb) olabilir, saldırıya uğrayan kurumu birlikte savunmak olabilir, bir kınama metni hazırlamak ve imzaya açmak olabilir vb... Ancak kesin olan, konuşmak ve diyalog dışında, fiili tavrıların da geliştirilmesi gerektiğidir. Aksi tutum, olaylar karşısında suskunluk ve bekle-gör tavrı (tavirsizliği), objektif olarak çeşitli provokatif hareketlere, devletin istediği parçalanma ve sürtüşmeye göz yummak olacaktır.

Faşist-şoven saldırılara karşı Kürt halkının her zaman yanında olduk, yanında olmaya devam edeceğiz. Bugünkü Kürt hareketinin politik çizgisini reformist ve teslimiyetçi görmekle birlikte, başta DTP olmak üzere Kürt kurumlarına yönelik saldırılara hiçbir zaman sessiz kalmadık, kalmayacağız. Bizzat bu kurumlara giderek desteğimizi belirttik, olanaklarımızı, kurumlarımızı açtık. Tarihimiz, bu dayanışma ve kardeşleşmenin en güzel örnekleriyle doludur. Bugün de aynı duyarlılıkla hareket ediyor, aynı çizgiyi sürdürüyoruz. Fakat Kürt kurum veya kişilerin devrimci kurum ve kişilere dönük saldırılara da aynı şekilde karşı çıkıyoruz, çıkacağız. Kürt halkına karşı duyarlılıkla, Kürt reformist çizgisini ve bu çizginin devrimci kurumlara saldırılarına tavrı, birbirine karıştırmamak gerekir. Pragmatist ve dalkavukça tutumlar, sonunda sahiplerini de vurur. Kendine devrimciyim diyen herkesin görevi, ilkeli bir tutum geliştirmek, Türk-Kürt ayrışmasını derinleştirmek değil, birleşik devrimci mücadeleyi güçlendirmek olmalıdır. Bu da faşist-şoven saldırılara karşı olduğu gibi, devrimci kurumlara saldırıda da ortak refleks geliştirmekle, ortak tavır almakla mümkündür.

Guantanamo'yla İlgili Eylem Yapıldı

Irak'ta İlgale Hayır Koordinasyonu (PDD, HÖC, ESP, Odak, HKM, EHP, İLPS, DHP, Devrimci Hareket) ve HKP 28 Haziran'da Taksim tramvay durağında, Guantanamo'da süren tecrit, Irak ve Filistin'de artan saldırılara yönelik bir basın açıklaması yaptı. Saat 19.30'da yapılan basın açıklamasına yaklaşık 60 kişi katıldı. Basın açıklamasında, Guantanamo'da intihar ettiği söylenen üç tutsağın ölümünden emperyalizmin sorumlu olduğu hatırlatılırken, tecritin ve baskının her geçen gün arttığına vurgu yapıldı. Ayrıca Ebu Garip ve Guantanamo gibi cezaevlerinin derhal kaldırılması istendi.

Yine son günlerde Irak'ta ve Filistin'de artan emperyalist-siyonist saldırıların da artık pervasız hale geldiğine ve çocukların öldürülmeye devam ettiğine işaret edildi ve saldırılara son verilmesi istendi. Türkiye'deki cezaevlerinde süren tecrite de değinilirken, sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Siyonist İsrail Filistin'den Defol", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganları atıldı.

İran Halkıyla Dayanışma Kampanyası

İran Eylem Birliği, 7 Haziran'da İran halkıyla dayanışmak amacıyla başlatılan kampanyanın ilanı için İran Konsolosluğu önünde bir basın açıklaması yaptı. "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak, İran Halkı Yalnız Değildir" yazılı pankartın açıldığı eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Basın açıklamasında, emperyalizmin İran halkını hedef tahtasına çıktığına değinilirken, İran halkının yalnız olmadığına, Türkiye'deki devrimci, ilerici ve demokrat kurumlar olarak bir kampanya başlatıldığını vurgusu yapıldı. Kampanyanın 25 Haziran'da başlayacağına değinilirken, imza standartları açılacağı, afiş ve bildiri dağıtılmaya İran halkıyla dayanışmanın kitlelere taşınacağı açıklandı. Kampanyanın kapsamında, Eylül ayında, dayanışma konseri, panel yer alırken 1 ve 2 Ekim tarihlerinde Ankara yürüyüşüyle kampanyanın bitirileceği açıklandı. Eylemde "İran Halkı Yalnız Değildir", "Emperyalizm Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganları atıldı. Eylem öncesinde ve eylem sırasında polis konsolosluk etrafında yoğun bir güvenlik önlemi aldığı gözlemlendi.

Ayrıca aynı bileşenler, 13 Haziran'da Türkiye'deki Amerikan üslerindeki nükleer bombalarla ilgili bir basın açıklaması yaptı. Taksim Tramvay durağında açıklanmada, silahların derhal Türkiye'den çıkarılması istendi.

Bayrak, Milli Marş ve kışkırtılan Milliyetçilik

DÜNYA KUPASI

Dünya Kupası'nın Almanya'da gerçekleşmesi, futbolun zaten yarattığı tartışmalara yenilerini ekledi, burjuvazinin futbolu nasıl kendi emellerine alet ettiğini daha çok su yüzüne çıkardı.

Tartışma, Almanya ve Almanların geçirdiği ve Alman emperyalistlerine göre AB'nin başında yeni emperyalist savaşta yerini alabilmesi için geçirmesi gerektiği değişimlerle ilgili. Tartışmanın çıkış noktası ise Alman bayrağı ve yurtseverlik.

Dünya Kupası başladığında Alman bayrakları evlere, işyerlerine asılmaya başlandı. Bu yıl Türkiye dünya kupasında yer almadığından, Türkiyeli göçmenlerin Alman Milli Takımı'nı destekleyeceği her ağızdan duyulmaya başlamıştı. (Türk devleti ve burjuva basının teşviki de eksik olmadı). Durum böyle olunca, bayrak asma yarışında dünyada ilk sırayı kimseye kaptırmak istemeyen Türkiyeli göçmenler, Alman bayraklarını da ilk ve en çok asanlar ünvanını kimseye kaptırmadılar. Diğer göçmenler de özellikle Arap gençleri ve türbanlı bayanlar, Türkiyeli göçmenlerin gerisinde kalmamak için bu bayrak yarışında yerlerini aldılar. Böylelikle başta Berlin olmak üzere maçın yapıldığı illerde, Alman Milli Takımı'nın her maçı sonrası sokaklar bayraklı arabalardan ve kornalardan geçilmez oldu. Yine kırık Almancaları ve ekde Alman bayrakları ile 'Almanya, Almanya' diye bağırarak genç ve kadın göçmenler, Almanlara 'örnek' oldular.

Göçmenlerin bu tavrı, 'ciddi' açıklamaların peş peşe gelmesine neden oldu. Alman devlet yetkilileri yaptıkları açıklamalarda, futbolun halklar arasında sadece dostluğu geliştirmekle kalmadığını, aynı zamanda 'onyıllardır yaşanılan' göçmenlerin uyum sorununu da bir çırpıda gözdeğini söylüyordu. Türk kökenli milletvekili Cem Özdemir de, göçmenlerin Almanya'ya uyumunu bir adım daha ileri sıratmanın yolunu bulmuştu: 'Türkiye kökenli bir futbolcunun Alman Milli Takımı'na alınması! Sonrasında bunu Avrupa'nın sayılı gazeteleri de işlediler. Alman milli takımında, Polonya asıllılar oynuyor da neden Türkler oynamıyor diye yayımlar yaptılar.

Göçmenlerle ve Dünya Kupası'nı izlemeye gelen yabancılarla ilgili tartışma bu kadıyla kalmadı tabiki. Alman burjuvazisi fırsatı yakalamışken yıllardır çalışmasını

yürüttüğü Alman milliyetçiliğini geliştirme ve dünya halklarına şirin gösterme çabalarına büyük bir gayretle sarıldı. Almanya'da şu an yürüyen tartışmaları ve gelişmeleri daha iyi anlamak için Almanya'nın tarihini ve burjuvazinin niyetlerini iyi bilmek gerekiyor.

Her iki emperyalist dünya savaşını başlatan, ikinci emperyalist savaşta inanılmaz katliamlar gerçekleştiren Almanya, ikinci dünya savaşında yenildikten sonra, ABD'nin bu ülkeyi anti-komünizmin kalesi yapma çabası ve bir bütün olarak geçmişle ciddi bir hesaplaşmaya girmemiş; '68 Hareketi'ne kadar ders kitaplarında altı milyon Yahudi'nin gaz odalarında, çalışma kamplarında öldürülmesi de dahil, dünya savaşını eleştirmeden işlemiştir. '68 kuşağı suçların ortaya dökülmesinde önemli bir adım atmış, ancak ciddi bir iç hesaplaşma yaratmamıştır. Tüm bu suskunluğa rağmen Alman halkında devletin sembelleri ile sokağa çıkma bir tabu olarak yerleşmiş, Alman Milli Marşı devlet törenlerinde söylenen ancak kimsenin tam olarak bir dördüğünü dahi bilmediği bir hale gelmiştir. Yani Alman milliyetçiliğini simgeleyen ve herhangi bir şekilde faşizm dönemini hatırlatan sembollerden uzak durulmuş, yurtseverlik tartışmaları son on yıla kadar hep tabu olmuştur. Bunda dünya halklarının Nazizme duyduğu nefret belirleyicidir. İhracat şampiyonu olan Alman emperyalizmi ise 'demokratik' Almanya imajı ile dünya halklarını sömürmeye devam etmiştir.

Revizyonist Blok'un yıkılması ile Alman burjuvazisi, ekonomik gücüne denk bir askeri örgütlenmesinin olmamasının yanı sıra halkta da savaşa katılma konusunda ciddi bir direnç olduğunu görmüştür. Her ikisini de kırmak için sosyal demokratlar ve '68 Hareketi' içinde olan Yeşiller'den olabildiğince yararlanmışlardır. 'Almanya tarihte işlediği suçların bedelini ödemeli' diyerek, ikinci dünya savaşından sonra ilk kez Yugoslavya'ya asker göndermiştir.

11 Eylül'den bu yana ise bombardıman şeklinde bir yandan anti-ABD'çiliği, 'dünyada tek demokrat biz kaldık, dünyaya demokrasiyi de ancak AB öncülüğünde biz getiririz' şeklinde geliştirip, dünya halklarının güvenini kazanmaya çalışırken; diğer yandan da Almanları ruh olarak yeni emperyalist savaşa hazırlamaktadır.

Yeniden Dünya Kupası'na dönersek, Alman burjuvazisi 20 milyon Euroluk 'Biz Almanya'yız' kampanyası başlattı. Kampanyanın resmi açıklaması; 'Almanların tekrar çekimden gururla biz Almanız demesi, vatanına sahip çıkması, dünyada sevilen bir halk olduklarını görmesi, ikinci emperyalist savaşta işlenen suçların artık geride kaldığı, bugünkü kuşağın bunda hiçbir suçu olmadığı, Alman halkının kendisine haksızlık yaptığı, katledilen milyonlarca Yahudi için Alman Parlamentosu'nun önüne dahi bir anıtın dikildiği...vb. şeklindedir. Gerçekte ise kampanyanın hedefi, Almanya'nın askeri olarak paylaşım savaşında yer almasını meşrulaştırmak, masumlaştırmak, savaşa kitle desteği yaratmaktır. Ancak kampanya bir yıldır görünürde ürün vermiyordu, Dünya Kupası başlayana kadar. Dünya kupası ise, yıllardır yürütülen milliyetçilik kampanyasının ilk ürünlerini gösterdi, özellikle işsiz olan, sosyal yardım alan gençler üzerinde. Alman bayraklarını yüzlerine boyayanlar, Alman Takımı'nın kazanması ve tartışmalarla birlikte daha çok bayrak taşıyanlar, bugüne kadar ezbere bilmediği Milli Marşı bağrı bağrı sokaklarda söyleyenler çoğaldı. Solun kalesi diye bilinen yerler dahi büyük oranda bu durumda. İş o kadar büyüdü ki, polislere görev başında bayrak taşıma yasağı getiren İç İşleri Bakanı'nı bile topa tutuldu.

Şimdi bazılar, 'ne var yani bunda, her ülkede

bu süreçte aynı şeyler yaşıyor' diyebilir. Doğru, ancak bu ülke Almanya olunca durumdan gerekli dersleri çıkarmak daha da önemli hale geliyor. Avrupa'da gelişen milliyetçiliğin, AB çapında nelere dönüşebileceği görülmeli! Neredeyse tüm burjuva basın, Almanya'da gelişmeye başlayan milliyetçilik değil 'masum yurtseverlik' olduğunu propaganda ediyor. Devletin ırkçılık konusunda ne kadar hassas olduğunu göstermek için de dünya kupası sırasında neo-Nazilerin saldırısına uğrayan Etiyopya kökenli bir Almanın olayını en üst düzeyde soruşturuyorlar. Ama her gün yüzlerce yabancıların saldırıya uğradığını, saldırılarda artışı korkutucu boyutlara geldiğini, genelde saldırıya uğrayanların suçlandığını gizliyorlar. Dünya Kupası'nın yayın hakları, tek bir şirkete verilmiş durumda ve eleterek veriliyor tribünlerdeki görüntüler. Almanya dünyayı misafir ediyor ya, bundan dolayı maç sonrası görüntüler de sansürleniyor. Maçlarda ve sonrası gösterilerde daha çok Neo Naziler var. Neo Naziler de bu aralar İran'a destek sunuyor, topluca maça gütler ve İran Başbakanı Ahmedinecad'ın Almanya'ya gelmesi talebini yinelediler. Bunun nedeni Ahmedinecad'ın 'Almanya'da Yahudi öldürülmedi, söylenenler yalan demesi. Almanya'da Yahudi katliamını inkar etmek, cezaya tabi olduğu için aralarında parola belirlemişler, "Ahmedinecad gelin" demek, Yahudi katliamı yapılmadı anlamına geliyor.

Almanya'daki bayrak ve milliyetçilik furiasını da 'Alman halkı normale dönüyor' diye değerlendiriyorlar. Bizleri ilgilendiren asıl önemli boyut ise burjuvazi sisteminde savaşa taban oluşturunca karşı bir rüzgarın zayıf kalması. Gelen tepkilerin ise, sistemi daha da şirin göstermekten öteye gitmemesi. Alman yazar Walter Jens gibi; 'Milli Marş Nazi dönemi ile lekeli, Bertold Brecht'in Çocuk Marşı'nı Almanya Milli Marşı yapalım' türünden.

Dünya Kupası, Almanya burjuvazisine ekonomik olarak da çok yaradı. Dünya Kupası sırasında onbinlerce işsize iki aylığına iş çıktı. Propaganda malzemesine ihtiyaç duyan büyük koalisyon hemen işsizlik konusunda büyük gelişmeler olduğunu ilan etti. Ve bu ara Almanya tarihinde en yüksek KDV artışı gerçekleştirildi. Sessiz sedasız. Döndü, sosyal sigortalar primini artırdı, hizmette kesintiler yaptı. Ajanda 2010 doğrultusunda sosyal hak gasplarına devam etti. Almanya'da gençler 18 yaşına geldiklerinde sosyal yardım alırken, yaş sınırı 26'ya çıkardı... Tüm bunlar, Dünya Kupası 'heyecanı' arasında, insanlar Alman bayrakları ellerinde 'kutlama' yaparken oldu. Yaklaşık 30 yıldır greve çıkmamış ve dört aydır grevde olan doktorlar haber yapılmaz oldu. Pazartesi greve çıkacak olan 70 bin doktor, gündem maddesi değil ama Almanya Başbakanı Merkel, Avrupa Anayasası'nın mutlaka kabul edilmesi gerektiğini, gerekirse bunu Almanya'nın dönem başkanlığı sırasında yapacağını duyurdu. Onbinlerce metal işçisinin işten atılacağı kısa haber oldu. Göçmenlere karşı çıkarılan onca yasa yetmiyormuş gibi 'töre cinayetleri' bahane edilerek Almanya dışından evlenmenin önüne hiçbir türlü engel çıkaracak yasalar hazırlanıyor. Eline Alman bayrağını alan göçmeni kullanan ve 'bakın onlar Alman bayrağını ne kadar rahat taşıyor, Almanlar niye taşımasını' derken, yabancılarla karşı çıkarılan yasaları da artık hep göçmen kökenli Almanlara hazırlıyorlar.

Dünya Kupası devam ediyor, goller atılıyor, ancak şu an sesini yeterince duyuramasa da onbinlerce işçiyi emekçi grevde. Dünya Kupası'nın bitmesine az kaldı.

Berlin PDD

9 Haziran'da başlayan Dünya Kupası, Almanya'nın 12 şehrinde oynanan 64 maçın ardından 9 Temmuz'da Berlin'deki final maçı ile son bulacak. Kupa, 2010'da Güney Afrika'da yapılacak organizasyona kadar dünya şampiyonu olan ülkede kalacak.

İlk olarak 1930 yılında Uruguay'da yapılan Dünya Kupası maçları, son olarak 2002 yılında Japonya ve Güney Kore'de oynanmıştı. Türkiye'nin yıllar sonra ilk kez katıldığı bu organizasyonda, dünya üçüncüsü olmuştu.

2006 Dünya Kupası'na ev sahipliği yapan Almanya'da ise hazırlıklar günler öncesinden başladı. Futbol artık büyük bir endüstri. Dünya Kupası organizasyonunu düzenleyen ülkelerin ekonomisini de canlandırıcı bir rol oynuyor. Başta bayrak imal eden şirketler, vurgunu vuruyor. Ama sadece onlar değil. Adidas şirketi kupa başlamadan önce 10 milyon Alman milli takım forması satmış bile. Alman ekonomisinin bu yıl yüzde 1.8 oranında büyüyeceği, yaklaşık üç milyon futbolseverin Almanya'ya gideceği tahmin ediliyor.

Madalyonun bir diğer yüzünde ise, top topunu diken işçiler var. Dünyadaki futbol toplarının yüzde 80'i Pakistan'da üretiliyor. Her topa 750 dikiş atılıyor. Pakistanlı işçiler, karanlık atölyelerde yerde oturarak, günde 12 ila 14 saat çalışarak elleriyle futbol toplarını dikeyiyorlar. Bir işçi, günde ortalama üç top çıkarabiliyor. Top başına en fazla 60 cent alıyorlar. (Türk parasıyla 1 milyondan daha az) Markalı bir topun satış fiyatı ise, 120-250 dolar arasında değişiyor. Bu topları diken işçiler, futbol oynamaya vakit bulamadıklarını, böyle bir istek de duymadıklarını söylüyorlar. Bunların çoğu, televizyondan bile Dünya Kupası'nı seyredemiyorlar, çünkü evlerinde televizyon yok ve tüm günleri çalışarak geçiyor.

Emperyalistlerin nükleer çöplüğü

Nükleer santraller

Rusya ile Ukrayna arasında çıkan doğal gaz krizinden sonra, bir de İran'ın verdiği gazı kısıması sonucu, Kışın ortasında Türkiye, bir doğal gaz sıkıntısıyla karşı karşıya kaldı. Bunu fırsat bilen AKP hükümeti, bir süredir rafa kaldırmış olan nükleer santral kurulmasını yeniden gündeme getirdi. Hükümet, "elektrik arz açığımız var, mutlaka bu santralleri yapıp, arz çeşitliliğine gitmek zorundayız." diyerek, nükleer santrallerin kurulmasını emekçilere kabul ettirmeye çalışıyor.

Nükleer santral yapımını gündeme ilk getiren AKP hükümeti değildir. Türkiye'nin nükleer santral sevdası 1960'lara kadar dayanır. Ancak bir projeye somutlanması 1974 yılında olmuştur. 1974 yılında, Mersin-Akkuyu'ya bir nükleer santral yapılması planlandı, fakat somut bir adım atılmadı. 1980'li yıllarda Özal yeniden gündeme getirdi. Ama "yap-işlet-devret modeli"ni kabul edecek bir şirket bulunamayınca, askıya alındı. Ecevit Hükümeti tarafından, 2000 yılında yeniden gündeme getirildi. İhale bile açıldı. Amerika-Japonya, Fransa ve Kanada'lı tekel-lerin başını çektiği, Garanti-Koza, Tefken, Bayındır, Enka, Gürış gibi yerli işbirlikçi tekel-lerin de içinde yer aldığı üç konsorsiyum ihaleye girdi. Ancak bir kez daha askıya alındı.

Bütün bu girişimlerde nükleer santralin Mersin-Akkuyu'ya yapılması planlandı. AKP hükümeti, diğer girişimlerden farklı olarak, ilk santralin Sinop'a yapılmasına karar verdi. Üstelik de bu sefer, tek bir nükleer santral değil

üç santral yapılması gündemde. 2011 yılına kadar, Akkuyu ve Trakya'ya da birer santral yapılması planlanıyor.

Daha önceki başarısız deneyimlerden ders çıkaran AKP hükümeti, bu defa santrali "kamu ve özel ortak girişimi" olarak planlıyor. Bunun için, Koç, Zorlu ve Sabancı gibi 14 büyük holding temsilcisiyle bir toplantı yaptı.

Bütün bu çalışmaları yaparken, emekçilerin kafasını karıştırıp desteğini kazanmak için, sözde bilim adamları ve satılmış medya ile yoğun bir propaganda faaliyeti yürütmeyi de ihmal etmiyorlar.

Enerji ihtiyacının karşılanması için nükleer santralin zorunluluk olduğu, nükleer santral sayesinde enerjide bağımsızlık elde edileceği ve nükleer enerjinin daha ucuz olduğu propagandasını yapıyorlar. Çernobil kazasının sonuçlarını en acı şekilde yaşayan emekçileri kandırmak için, zararsız ve kaza riski olmayan son teknolojiyi kullanacaklarını söylüyorlar. Nükleer atık sorununu emperyalistler bile çözmemişken, nükleer atığı pazarlayacaklarını söylüyorlar.

Nükleer Yalanlar

Nükleer santral enerji ihtiyacını karşılayacak mı?

Nükleer santraller, bütün dünya enerji ihtiyacının yüzde 2.3'ünü karşılıyor. AB ülkelerinde tüketilen ticari elektriğin sadece yüzde 6'sı nükleer santrallerden karşılanıyor. Nükleer santral yönünden en zengin olan Fransa bile, ticari enerjinin ancak yüzde 17.5'ini nükleer santrallerden sağlıyor. Enerji Bakanı, Türkiye'ye yapılacak üç nükleer santralin enerji tüketiminin yüzde 5'ini sağlayacağını bizzat söylüyor. Dolayısıyla nükleer santrallerin ülkenin enerji ihtiyacını karşılamak için zorunlu olduğu yalanı sırtlıyor.

Nükleer santrali savunanların kullandıkları argümanlardan birisi de, petrolün 50 yıl içinde tükeneyeceği, bu nedenle nükleer enerjiye ihtiyaç duyulacağıdır. Ama uranyumun ömrünün de sınırlı olduğunu ve 60-70 yıl sonra biteceğini gözlerden saklıyorlar.

60-70 yıl ömrü olan uranyumu işleyerek enerji ihtiyacının yüzde 5'ini karşılamanın bedeli binlerce yıl insanlığın başına bela olacak nükleer atıklar oluyor. Bu ne kadar bilimseldir?

Nükleer enerji daha ucuza mı mal edilecek?

Nükleer enerjiyi savunanların önemli söylemlerinden bir diğeri ise, nükleer enerjinin daha ucuz olduğu yolundadır.

Nükleer santrallerde üretilen 1 KiloWatt/Saatinin toplam maliyeti tam olarak hesap edilememektedir. Santrallerin kurulması, madenlerden uranyumun çıkartılması, taşınması, ayrıştırılması, zenginleştirilip nükleer santrallerde yakıt haline getirilmesi, nükleer atıkların taşınması ve depolanması, lisans parası ve ömrü en fazla 20-30 yıl olan santralin sökülme masrafları, bütün bunlar hesaplandığında nükleer enerjinin ne kadar pahalı bir enerji olduğu ortaya çıkar.

Amerika'da yapılan bir araştırmada, nükleer santrallerde üretilen 1 KW/Saat enerjinin 8.7 Sente mal olduğu tespit edilmiştir. Buna santralin sökülmesi masrafları dahil değildir. Bir nükleer santralin sökülmesi, kurulmasından 20 kat daha pahalıdır. 5 milyar dolara mal olacağı söylenen bir nükleer santralin sökülme masrafı, 100 milyar dolara ulaşmaktadır. Bu masraf ve uzun yıllar nükleer atıkların depolanma masrafları da eklendiğinde, nükleer enerji en pahalı enerji türüdür.

Nükleer santraller artık zararsız mı?

Nükleer santrali savunanlar, yeni teknolojiye dayalı üçüncü kuşak santral yapılacağını söylüyorlar.

Nükleer santrallerde, beton duvarların depreme daha dayanıklı hale getirilmesinden başka yeni bir teknoloji geliştirilmiş değildir. Bütün dünyada hala 50'li veya 70'li

yılların teknolojisi kullanılmaktadır. Dünyada bu teknolojiyle kurulan 440 nükleer santralin herhangi birinde nükleer bir kaza olma olasılığı, yüzde 40 gibi yüksek bir olasılıktır. Yeni yapılan santrallerde de bu teknoloji kullanılmaktadır. Kaldı ki, yapılacak santrallerin sıfırdan mı yapılacağı yoksa, emperyalist ülkelerin çöpe atmak istedikleri santrallerin mi taşınıp kurulacağı belli değildir. Hükümet, santraller hakkında somut hiçbir bilgi vermiyor.

Nükleer santrallerin zararsız olduğunu söyleyen hükümet, neye göre zararsız olduğu konusunda hiçbir açıklama yapmıyor. Hatta bir anda Sinop seçeneğinin nereden çıktığının bile bir açıklaması yok. Türkiye Atom Enerjisi Kurumu Başkanı, Sinop seçilirken 43 kritere göre araştırma yaptıklarını söylüyor. Bu kriterlerin neler olduğu ve hangi zaman içinde bunların araştırıldığının bilgisi de yok ortada.

Nükleer santral yapılacak bölgenin deprem, hava akımları, rüzgar, nem, coğrafi yapı, nüfus yapısı, toprağın niçin kullanıldığı gibi bir çok konuda yıllar süren araştırma ve gözlemler yapılması gerekiyor. Neden Sinop olduğuna dair hükümetin açıkladığı tek kriter, daha karlı olmasıdır. Karadeniz'in suyunun daha soğuk olmasından dolayı verimliliğin yüzde 5 artması hükümetin tek kriteri.

Nükleer santrallerin zararsız olduğunu söyleyen hükümet, nükleer santralleri, en basit bir fabrika açılırken bile zorunlu tutulan Çevre Etki Değerleri(ÇED) Raporu'ndan muaf tutmanın yollarını arıyor.

Bir fabrika kurulurken 16 ayrı kuruluş inceleme yapıp uygunluk raporu düzenliyor. Bu rapor ancak 3 aylık bir inceleme sonucunda düzenleniyor. 1992 yılında çıkartılan ÇED yasasına konulan geçici birinci madde ile yasadaki önce planlanan işletmelerin bu yasadaki muaf tutulacağı hükmü getiriliyor. Hükümet, nükleer santrallerin 1992 yılından önce planlandığını öne sürerek, ÇED raporlarından kurtulmaya çalışıyor. Nükleer santral gibi çevreye ve insan sağlığı üzerinde binlerce yıl sürecek bir tehdit oluşturan kuruluşun zarar araştırılması bile yapılmayacak. Çünkü mevcut ÇED yasasına göre nükleer santrallerin kurulma ve çalışma izni alması mümkün değil.

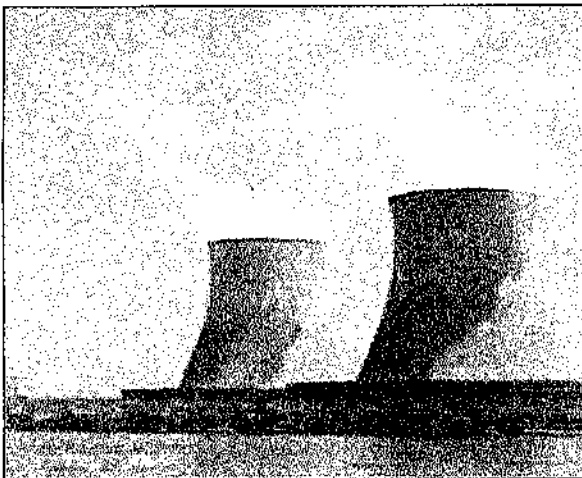
Nükleer santrallerin zararsız olduğu propagandası yapılıyor ama bunun araştırmasının yapılması yasaklanıyor.

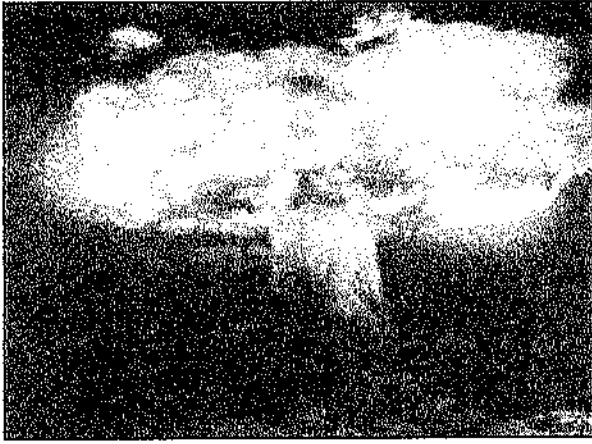
Nükleer enerji bağımsızlık mı getirecek?

Her gün emperyalistlere bağımlılığı daha da ağırlaştıran adımlar atılırken, sadece enerji ile bağımsızlığın sağlanacağını söylemek büyük bir demagojidir. Nükleer santrallerde üretilen enerjinin, tüketimin ancak yüzde 5'ini sağlayacağı düşünülürse bu iddianın ne kadar temelsiz olduğu görülür. Bütün bunlarla birlikte, nükleer santrallerde kullanılan uranyumun elde edilmesinde de emperyalist tekelere bağımlı olunacaktır. Çünkü bütün dünyada 19 uranyum üreticisi tekel, bütün üretimin yüzde 90'ını elinde tutmaktadır. Uranyum bu tekel-lerden alınmak zorunda kalınacak. Bu da bağımsızlık değil, daha da katmerli bağımlılık demektir.

Kurulacak nükleer santraller tamamen sivil-barışçıl amaçlı mıdır?

Hükümetin nükleer santrallerle ilgili söylemlerinden birisi de kurulacak olan nükleer santrallerin sivil amaçlı olduğu yönündedir. Ancak, dünyadaki örnekler gösteriyor ki, sivil ve askeri amaçlı nükleer enerji birbirinden ayrılmaz durumdadır. Askeri amaçla atom bombası yapımı için kullanılan yakıt sivil amaçla kurulduğu söylenen reaktörlerde üretiliyor. Seyretilmiş uranyum denilen ve Amerika'nın Bosna ve Irak'ta kullandığı nükleer silah ise tamamen sivil denilen teknolojiyle üretiliyor. Türkiye'nin atom bombası yapacak tesisleri kurması bir tarafa, Türkiye'deki nükleer santrallerde üretilen yakıtların Amerika'da atom bombası yapımı için kullanılması olasılığı güçlüdür.

kurtulacağını da kara kara düşünüyor.

Amerika'daki Maine Yankee Reaktörü'nün personel müdürü: "Bu bertaraf etme (santralleri sökme bn.) maliyeti çok fazla ama biz bunu deniz aşırı ülkelere kuracağımız tesislerde bir kısmını kullanırsak, bu kapatacağımız reaktörlerin bertaraf etme maliyetleri ucuzlar" Yani, emperyalist ülkeler, ömrü dolan nükleer santrallerini yarı-sömürge ülkelere satarak masraftan kurtuldukları gibi bir de üstüne para kazanıyorlar.

Yapılan gelecek planlarına bakıldığında, önümüzdeki dönemde de nükleer santrallerin emperyalist ülkelere peş peşe kapatılacağı, buna karşılık yarı-sömürge ülkelere ise yeni yeni santrallerin kurulacağı görülüyor. Yani nükleer santraller yarı-sömürge ülkelere kaydırılıyor: 2000-2020 yılları arasında nükleer santraller, K. Amerika'da yüzde 20.5, Batı Avrupa'da yüzde 18.2, azalırken; Asya'da yüzde 72.1, Orta ve Güney Amerika'da yüzde 32, Afrika'da yüzde 23.9 oranında artacak.

Türkiye nükleer atık çöplüğü haline getirilecek

Nükleer santrallerin zararları denildiğinde ilk akla gelen depremler ve kazalar sonucu sızıntı oluşması ve geniş bir alanı zehirlenmesidir. Ama nükleer santrallerin en az bunun kadar tehlikeli olan bir zararı da nükleer atıklardır.

Hükümet, nükleer atıklar nedeniyle santrallere karşı çıkanları yatıştırmak için, nükleer atıkların yeniden dönüştürülmesini sağlayacaklarını, atıkları almak isteyenlerin olduğunu, satacaklarını söylüyorlar. Nükleer atıkların yeniden dönüştürülmesi yapılmaz diye bir şey yoktur. Atıkları isteyenlerin olduğu iddiası da doğru değildir. Çünkü emperyalist ülkeler de atıklarını koyacak, nükleer depo olarak kullanacağı yarı-sömürge ülkeleri arıyor.

Bir nükleer santral, yılda 60 metreküp radyoaktif atık bırakıyor. Bunun bertaraf edilmesi en az 38 milyon dolara mal oluyor. Nükleer atığın zararlı etkisi 293 bin yıl sürüyor. Örneğin, nükleer atık içinde bulunan Plütonyum'un gücünün yüzde 100'den yüzde 99'a düşmesi için 24 bin 400 yıl geçmesi gerekiyor. Bu izotopun ışın yaymaması için gereken süre ise 292 bin 800 yıl.

Bütün bir insanlık tarihi düşünüldüğünde, 20-40 yıllık ömrü olan nükleer santraller, binlerce yıl etrafa zehir saçan atıklar oluşturuyor.

Nükleer atıkların tehlikesi sadece ülkede çalışan santrallerin bıraktığı nükleer atıklar da değildir. Emperyalist ülkelerin ellerinde büyük miktarlarda nükleer atık birikmiş durumda. Bütün dünyada faaliyet halinde olan 443 nükleer santral, yılda 12 bin ton nükleer atık bırakıyor. Nükleer atıkların depolama masraflarından kurtulmak isteyen emperyalist ülkeler, bunları yarı-sömürge ülkelere doğru aktarmanın yollarını arıyorlar. Nükleer santralde işlemek adı altında bu atıkların Türkiye topraklarına getirilmesi tehlikesi de var.

Çevre katliamı emekçilerin sorunudur

Akkuyu'da santral yapımı gündeme her getirildiğinde, büyük tepki uyandırdı. Ancak eylemler, Akkuyu ve çevre illerle sınırlı kaldı. Sinop'a yapılması gündeme geldiğinde, Sinopluların tepkisi çok daha güçlü ve kitlesel oldu. İlin merkezinin nüfusuna yakın bir sayıda imza toplandı. 1 Mayıs'tan hemen önce onbinlerce insanın katıldığı bir miting gerçekleştirildi. Nükleer santrale karşı olanlar birçok internet sitesi kurarak, nükleer santrale karşı kampanyalar başlattılar.

Son 10-15 yıldır, ülkemizin emperyalist ülkelerin çöplüğü haline getirilmesine ve kar hırsı ile çevreyi ve insan sağlığını yok edecek çevre kirliliğine karşı önemli bir mücadele birikimi oluştu. Akkuyu her gündeme getirildiğinde sokaklar boş kalmadı. Yatağan termik santralının arıtma tesisi olmadan çalıştırılıp çevreyi öldürmesine karşı sürekli bir eylemlilik hali sürdü. Bergama köylüleri, siyanürle altın arayıp çevreyi öldüren emperyalist tekellerle karşı mücadelenin sembolü haline geldiler. Dersim, Karadeniz vb. altın madenlerinin her gündeme getirildiği bölgedeki halk, Bergama köylülerinin izinde yürüdü. En son zehirli varillerin tarlalarda bir bir ortaya çıkartılması sırasında bölgede yaşayan emekçilerin tepkisi sokağa taştı. Çevre katliamına dönük girişimlerin her ortaya çıktığı yerde mutlaka bir tepki de örgütlendi ve ortaya kondu. Ancak bütün yaşanan örneklerde, ülke çapında bir tepki oluş-

masına rağmen, eylem, olayın yaşandığı bölge ile sınırlı kaldı. Bugün aşılması gereken en önemli nokta burasıdır.

Öncelikle, tek tek olaylarla değil, bunların oluşturduğu bütün ve emperyalistlerin ülkemize dönük planları kavramaya ihtiyaç vardır. Böyle kavranınca, hiçbir bölgenin ve kişinin bu saldırıların dışında kalamayacağı görülür. Ülkemizdeki yasal mevzuatların bilerek eksik bırakılması ve güçlü bir halk tepkisinin oluşturulmadığı bir ortamda, emperyalist ülkeler, kendi ülkelerinde tepki çeken ve çevreyi kirlüten üretimlerini, kimyasal, biyolojik ve nükleer atıklarını bizim gibi yarı-sömürge ülkelere aktarıyorlar. Yıllık 2 milyon ton kimyasal atık üreten üretimlerini kaydıkları gibi, zehirli varil gemileri, Irak savaşının nükleer kirlilik taşıyan savaş atıklarının ithali ve en son nükleer santral ve altın arama ile ülkenin her karış toprağı, her damla suyu ve havası büyük bir kirlilik tehdidi altındadır. Sorun, büyük bir halk sağlığı, işçi sağlığı sorunudur. Dolayısıyla tek bir işçi ve emekçi, onların örgütleri sendikalar, bu sürecin dışında duramaz, durmamalıdır. Sinop, Bergama, Tuzla, Dilovası, Akkuyu nerede çıkarsa çıksın, ortaya çıkan bir çevre katliamına, bütün ülke çapında tepki gösterilmeli, sokaklara çıkılmalıdır. Emperyalistlerin ülkemizi çöplüğe dönüştürmesine karşı topyekun bir mücadele örülmelidir.

Rüzgar ve güneş yönünden zengin bir ülkenin, enerji açığını nükleer enerji ile kapatmaya çalışması, iddia edildiği gibi bir zorunluluk değildir. Kapitalist kar hırsı, insan ve çevre sağlığına değil, her ne pahasına olursa olsun azami kara göre tercihlerini yapar. Bugün de yapılan tercih budur. Emekçilerin tercihi ise, insanlığın geleceği adına mücadeleye atılmak olmalıdır.

NATO Askerleri Kırım'dan Kovuldu

1997 yılından beri düzenli olarak yapılan NATO'nun Deniz Meltemi tatbikatı bu yıl yapılmadı. Ukrayna'da yapılması planlanan tatbikat için Kırım'daki Feodosiya limanına yanaşan Amerikan gemisi USS Advantage, Kırımlılar tarafından limana sokulmadı.

Ukrayna Savunma Bakanı tarafından içinde sosyal tesisler için inşaat malzemesi var açıklamalarına rağmen, NATO karşıtı gösteriler örgütleyen Kırımlılar geminin içinde askeri malzemeler olduğunu iddia etmiş, ABD askerlerini bir sağlık merkezine sığınmak zorunda bırakmıştı.

Ukrayna topraklarına yabancı askerlerin girmesi için parlamento kararı alınması gerektiği halde, hükümet bunu yapma gereği dahi duymadan NATO'yu tatbikat için çağırmıştı. Öncesinden iki defa reddedilen "Yabancı Askerlerin Girmesine İzin Veren Yasa Tasarısı" tekrar gündeme getirilmiş, ancak yoğun bir tepkiyle karşılaşınca geri çekilmişti. NATO'ya üyeliğe hazırlanan Ukrayna'da halkın yüzde 65'i NATO karşıtlığını açık bir şekilde ve eylemlerle gösterirken, gelecek yıl üyelik müzakerelerinin başlaması planlanan Ukrayna'nın bu gelişmeler karşısında üyeliği çok zora girdi.

ABD, Karadeniz'i ablukaya almak için girişimlerine hız verirken, 5 Haziran'da Romanya'da Karadeniz Ortaklık ve Diyalog Forumu düzenledi. Karadeniz'de kıyısı bulunan ülkelere Romanya'da 2005'te, Bulgaristan'da ise 2006'da yeni üslar kurmuştu. Ukrayna'da kurulması planlanan üslar Rusya'yı sarmalamayı hedefleyen ABD'nin bu planları halkın tepkisi üzerine boşa düştü. Amerika'nın çeşitli seçim hileleriyle işbaşına getirdiği Yuşenko, böylece ilk büyük sınavında başarısızlığa uğramış oldu. Halkın tepkisine rağmen girişimlerin devam etmesi kaçınılmaz görülüyor.

Kırımlılar ise yaptıkları eylemlerle ezilen halkların düşmanı NATO'ya sert bir yumruk indirmiş oldu ve diğer ezilenlere güzel bir örnek teşkil etti.

Nükleer santraller

yarı-sömürge ülkelere kaydırılıyor

2005 yılı itibarıyla dünyada 443 adet lisanslı nükleer santral çalışır durumda. Bu santraller 32 ülkeye dağılmış. ABD'de 103 nükleer santral bulunuyor.

2006 yılı verilerine göre, 25 AB ülkesinde 148 nükleer santral var. Bu rakam, 1989 yılında 172 idi. Bu yıllar içinde 24 santral kapatılmıştır. Son 15 yıl içinde ilk defa, 2005 yılında sadece Finlandiya'da olmak üzere bir tane nükleer santral inşasına başlanmıştır. Buna karşılık, 2005 yılında Almanya ve İsveç'te birer olmak üzere iki santral kapatılmıştır. Almanya, 20 yıl içinde nükleer santrallerini kapatma ve 2050 yılında enerji ihtiyacını, su, güneş, rüzgar ve organik yakıttan karşılama kararı aldı. Yani Avrupalı emperyalistler, nükleer santralleri hızla kapatıyorlar. 7 AB ülkesi, nükleer enerji kullanmıyor (Danimarka, İrlanda, Yunanistan, İtalya, Lüksemburg, Avusturya, Portekiz). İspanya 1984 yılında nükleer santralleri kademeli olarak kapatma kararı aldı. İngiltere son 20 yıldır yeni nükleer santral yapmadı. Belçika da aynı planı yaptı. İtalya elindeki 4 santrali, Çernobil kazasından sonra kapatma kararı aldı.

Kanada 1975, Amerika 1978, Almanya 1982 yılından beri nükleer santral yapmıyor. Fransa, 1997 yılında, 2010 yılına kadar nükleer programını askıya aldı. Japonya, 1999 yılındaki Tokaimura kazasından sonra, 20 programdan vazgeçmek zorunda kaldı.

Dünyada nükleer santraller hızla yaşanmaktadır. 2015 yılında, 80 santral 40 yaşında olacaktır. Şu an faaliyette bulunan santrallerin ömrü 22 yıldır. İkiye katlasak bile aynı düzeyde enerji üretebilmek için şu andan itibaren 1.5 ayda bir tane santral inşa etmek gerekmektedir. Ama bir santralin kuruluş faaliyetine geçmesi için, ön hazırlıklarla birlikte 10 yıl gerekmektedir. Dolayısıyla bu mümkün değildir. Bu da nükleer enerji teknolojisinin özellikle Amerika ve AB ülkelerinde hızla terk edilmeye başladığının en somut göstergesidir. Emperyalist ülkeler, sadece nükleer atıkları ne yapacağını değil, sökölmesi bir santral yapımından kat kat pahalı olan bu santrallerden nasıl

ÖLÜM ORUCU ŞEHİT

Ey aç memelerin dirençli çocukları
İşte sütü bol bir şafak
Girdi yine koynumuza çırılçıplak

...
Taşlarla söyleştiniz her sabah
Yarılıp sulara yol verdi kayalar
Yapraklara sordunuz kendinizi
Ağaçlarla söyleştiniz
Dört mevsim çiçekle yüklendi dallar
Ve ıslak beton çıplaklığında
Karanfiller kokladınız topraktan
Her kokuda bir daha
Bir daha dirildi vurulanlar

...
Belki parçalanmış bir geceyarısı
Belki de çeyrek kala nazlı bir sabaha
Ölümün koynunda biter açlığımız
Sakin ha bizi çok övmeyin
Övüp de yeraltında üzmeysin
İşte bizden önce giden dostlar
Yine gülümseyen yüzlerle
Denetleyen gözlerle bakıyorlar

...
Ey ölüm oruçlarına dalıp gidenler
Zamanı rüzgara salıp gidenler
Yekpare mermer dediler adınıza
Çamurlarla kaplı yekpare mermer...
O çamurlar ki, kuruyup çatlayacak
Parça parça dökülüp üstünüzden
Korkular gibi karışacak toprağa
Ve mermerler ki kalacak
Yine denizlerle gökyüzünün arasında
Yine dimdik ve ayakta
Gülümseyen şafaklarla parlayacak
Ve gelincik yüzlü bir dünyada
Çocuklar doğacak aydınlığınızda
Adınıza türkülerle başlayacak.

Adnan Yücel

"17 Haziran'ın sadece M. Fatih Öktülmüş yoldaşı değil, tüm ölüm orucu şehitlerini anma günü olması; Haziran ayı boyunca, M. Fatih ve ÖO şehitlerinin işlenmesi, çeşitli biçimlerle kitlelerle buluşturulması kararlaştırıldı. Diğer taraftan, 1996 yılında gerçekleşen cezaevleri genel direnişi, 3. Konferansta ele alınmış, yapılanın fiilen ÖO olduğu ve o şekilde adlandırmak gerektiği saptanmıştı. Buna karşın '96 genel direnişinde şehit düşenlere, SAG-ÖO şehitleri denmeye devam edildi... 4. Konferansta ise, artık bu karışıklığa bir son vermek ve '96 cezaevi genel direnişini ÖO; orada şehit düşenleri ÖO şehitleri olarak tanımlamak ve öyle anmak gerektiği kararlaştırıldı." (TİKB(B) 4. Konferans Kararları)

Açlığın politik amaçlı kullanılmasının ilk örneği olan Gandi'nin Ağustos 1942'deki pasif nitelikteki eyleminin arkasından, Ağustos 1959'da Vietnam'lı devrimcilerin Saygon zindanlarındaki direnişleri tarihte yerini alırken, Mart 1981'de IRA militanlarının, İngiliz hükümetine karşı başlattıkları ölüm orucu eylemi de devrim mücadelesinin önemli bir köşe taşı olmuştur.

Soğuk ve yataksız hücrelerde önce battaniye protestosu, yıkanmama protestosu şeklinde başlayan eylem, ÖO'ya çevrilmiştir. Tutsakların bir bütün olarak siyasi statü talebi kabul edilmemiştir ama yürünecek yolun meşalesi olmuştur Baby Sans ve yoldaşları. Son söz yine onların: "Çözülme reddeden tek bir cumhuriyetçi siyasi savaş tutuklusunun dayanma gücünü kırarak hiçbir şeyleri yoktur tüm emperyalist cephaneliklerde. Direncimizi

kırmayı başaramadılar asla başaramayacaklar. BİZİM DE GÜNÜMÜZ GELECEK!" Baby Sans'ın yoldaşları onu hiç yalnız bırakmadılar. IRA savaşıları omuzlarında geleneklere uygun olarak taşındı, yüz bini aşkın kitleyle ölümsüzlüğe uğurlandı.

* * *

Yıl 1982...
IRA militanları
nın Longvech
Cezaevi'nin H

Bloklarında tutuşturduğu meşale, Diyarbakır zindanlarında yeniden yanıyordu. PKK Merkez Komite üyeleri ve kadroları, faşizmin azgın saldırılarına karşı bedenlerini ölüme yatırdılar. 14 Temmuz'da başlayan eylemde, Kemal Pir, Mehmet Hayri Durmuş, Akif Yılmaz, Ali Çiçek, 12 Eylül faşizminin vahşetine bedenleriyle barikat olurken, dışarıda Kürt ulusal hareketinin yeniden canlanması da kıvılcımını yakmış oluyordular.

Yıl 1984... Faşizmin İstanbul cezaevlerini de teslim almak için dayattığı "Tek Tip Elbise" başta olmak üzere her tür yaptırıma karşı TİKB ve DS'nin süresiz açlık grevi olarak başlattıkları direniş, 45. günde ÖO eylemine evrildi. Komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş ve Devrimci Sol savaşıları Abdullah Meral, Haydar Başbağ ve Hasan Telci, kararlılığı yaran gün ışıkları olarak ölümsüzlüğe ulaştılar. '84 ÖO eylemi, faşizmin İstanbul cezaevlerini teslim alma girişimini boşa çıkardığı gibi, başta TTE olmak üzere faşist yaptırımları durdurmuş ve dışarıda da tutsak yakınlarının eylemi ile yeni bir mücadele dalgasının başlangıç vuruşu olmuştur. M. Fatih Öktülmüş'ün "Biz Kazanacağız" şiarı, sonrası ÖO eylemlerinin temel şiarı haline gelmiş, zaferin yolunu göstermiştir.

Yıl 1996...Önce öncüler silinmeli, genç devrimciler yığınlaştırılmalı, işçi ve emekçi-

LERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

ler daha fazla baskı ve sömürü altında tutulabiliyordu. '96 başında kurulan ANA-YOL Hükümeti, Adalet Bakanlığına faşist Mehmet Ağar'ı getirerek saldırıların önünü açıyordu. '96 1 Mayıs'ının son yılların en görkemlisi olması, faşizmi daha da saldırganlaştırdı. MGK'nın birinci gündemine oturan planlı saldırı, Mayıs genelgeleriyle başladı.

Eskişehir Tabutlukları açılarak yeni kuşak devrimciler oraya kapatıldı. Bunun üzerine tüm cezaevlerindeki siyasi tutsaklar, 20 Mayıs'ta süresiz açlık grevine başladılar ve 45. gün büyük bir bölümü eylemi ÖO'ya çevirerek sürdürdü. Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmén, Yemliha Kaya, Ulaş Hicabi Küçük, Osman Akgün, Hayati Can bu büyük direnişte şehit düştüler. Direniş, Eskişehir Tabutluğu'nun kapatılması, oradaki tutsakların Ümraniye ve Gebze cezaevlerine getirilmesi ile son buldu.

Yıl 2000... Faşizmin komünist ve devrimci tutsakları "hücre tipi cezaevleri"ne kapatma planı başta '96 genel direnişi olmak üzere birçok eylemle durdurulmuş, fakat bu yöndeki girişimler bitmemiştir. 2000 yılında yürürlüğe giren "üçlü protokol" ile saldırılar daha da artmış ve hücre tipine geçişin ilk adımları atılmıştır. 2000 yılının Ekim ve Aralık aylarında devrimci tutsaklar SAG ve ÖO eylemini başlattılar. İçeride dışarıda yükselen eylemlerle bu sorun, kamuoyuna duyuruldu ve gündemin ilk sırasına oturdu. Tam da böyle bir dönemde 19 Aralık 2000 tari-

hinde faşizm, direnişin sürdüğü zindanlara operasyon düzenleyerek o güne dek yaşanan en büyük katliamı gerçekleştirdi. İçinde ÖO tutsaklarının da bulunduğu koğuşlara yüzlerce bomba atıldı, binlerce mermi sıkıldı, bazı koğuşlar ateşe verildi. Bu katliamda tutsaklar 28 şehit verdiler, yüzlerce de yaralı... O günden sonra ÖO eylemi tutsaklarla birlikte büyük oranda F tiplerine taşındı. Ve 21 Mart 2001'de ilk ÖO şehidini verdi. O günden bugüne içeride-dışarıda süren ÖO eylemi, son olarak Fatma Koyupınar'ın ölümüyle 122. şehide ulaştı. 2000 yılında başlayıp bugüne kadar çeşitli biçimler altında süren ve dünyada eşine az rastlanır uzunlukta devam eden eylem, büyük direnişlere ve kahramanlıklara sahne oldu.

Türkiye cezaevleri, faşist saldırı ve yaptırımlarla, işkence ve katliamlarıyla ünlüdür. Fakat aynı zamanda bu saldırılara karşı siyasi tutsakların yıllardır süren direnişleri, boyun eğmeyen tavırları, görkemli eylemleriyle bilinir. Bunların içinde ÖO eylemi ayrı bir yere sahiptir. '82 Diyarbakır'la başlayan, '84 İstanbul, '96 Genel Direniş ve 2000 büyük maratonla süren bu eylemlerde yüzlerce şehit verildi.

Zindan duvarlarının altında bu şehitlerin cansız bedeni ve binlerce devrimcinin beyin hücreleri vardır. Aç mevsimlerin kıyısında ilmek ilmek örülen; acının, gururun sabrın imbiğinden süzülen değerler vardır. İnsanlığın ulaştığı çok önemli bir direniş doruğudur bu.

Temmuz ayı, '82 ve '96 ÖO direnişçilerinin şehit düştüğü aydır. Bu ay bir kez daha ÖO şehitlerini anacağız ve anıları önünde saygıyla eğileceğiz. Türkiye'deki ve Kürdistan'daki devrimci ve komünistlere de esin kaynağı olan başta İRA militanı Bobby Sans olmak üzere yüzlerce ÖO şehidini selamlıyoruz.

Sizler!

Dünya savaşının şehitleri!

Bizim mutluluğumuz için toprağa karışanlar!

Yaşayanlar kadar sizin için de

söylüyorum türkülerimi...

Sizinim ben dostlar, sorumluyum size,

canlılara karşı nasıl sorumluyum.

Ve birgün, alçalırsam yalan söyleyecek kadar,

sapmamam gereken bir yola saparsam,

ve eğer inanmadığım sözler söylersem birgün,

onları gereğince yayamadan daha

ve henüz tepki gelmeden yaşayanlardan

sizin sessiz siteminiz ulaşacak bana...

Ve ölenlerin vereceği yargı sarsar,

en azından canlıların kadar ruhu.

Yaşasın içimde son nefesime dek,

zaferin ve o büyük vedalaşmanın salvosu...

Aleksandr Tvardovski

Irak; ABD'nin bataklığı

Irak'taki işgal ve direniş, son aylarda bir durgunluk yaşıyor gibi görünüyor. Ancak gerçekte, gelecek açısından oldukça önemli olaylar yaşanmaya devam ediyor.

Haziran ayının ilk günlerinde, El Kaide lideri olduğu söylenen Ebu Musab El Zerkavi'nin öldürülmesi, bu önemli olaylardan biridir. Zerkavi, ABD'nin Irak'ta hedef tahtasına çıktığı en önemli isimdi. Başına 25 milyon dolar gibi devasa bir ödül konmuştu. Önce ABD'nin düzenlediği bombardıman sırasında öldüğü açıklandı. Zerkavi'nin bulunduğu bölgeye, F-16 uçakları, her biri 250 kiloluk bombalarla operasyon düzenlemişti. Ancak, ABD'nin, Zerkavi'nin yerini tam olarak hedefleyerek düzenlediği bütün bu vahşi saldırganlığın rağmen, Zerkavi bombardımanında ölmemiş, sağ yakalanmıştı. Ölümü ise ABD askerlerinin dayak ve işkencesi sonucunda gerçekleşmişti.

Kendisi Ürdün kökenliydi; ancak Irak'taki El Kaide'nin lideriydi ve Irak'taki direniş içinde oldukça önemli bir yer tutuyordu. Son iki yılda, Iraklı güvenlik güçleri ve işgal askerlerini hedef alan çok sayıda eylem gerçekleştirilmesini sağlamıştı. Bu yanı sıra da hem işgalciler, hem de yerli işbirlikçileri üzerinde caydırıcı bir etki yaratıyordu. Ancak onun direnişteki rolü bununla sınırlı değildi. Suudi Arabistan, Suriye, Libya, İran gibi Müslüman ülkelerden, hatta İngiltere, Fransa gibi ülkelerden gelen Müslüman gençlere eğitim veriyordu. Bu gençleri hem Irak'taki direniş içinde intihar eylemcisi olarak yetiştiriyor, hem de kendi ülkelerine dönerek sonra gerçekleşecek bir çağrıyı ya da saldırı emrini beklemelerini istiyordu.

Zerkavi'nin, yeni hükümetin kurulmasının hemen arkasından öldürülmesi, yeni hükümetin ve başbakanının elini güçlendiren bir etki yarattı. Ancak diğer taraftan, bu durum ABD emperyalizmi açısından yeni bir handicap daha yarattı. Zerkavi, bir yanı sıra da, ABD'nin Irak'ta işgali sürdürmesinin gerekçesiydi. ABD'nin gerek Irak halkı nezdinde, gerekse uluslararası kamuoyunda, işgali meşrulaştırmak için öne sürceği somut ve güçlü bir 'düşman'a ihtiyacı vardı. Zerkavi, önemli bir bahaneydi ABD için. Şimdi ise, daha Zerkavi'nin cesedi soğumadan, ABD emperyalizmi, onun devamsı, El Kaide'nin yeni 'olası' lideri olarak Mısır kökenli Ebu el Masri'nin adını veriyor, kendisi için gerekli, yeni bir düşman yaratıyordu.

Hadisa'dan sonra İshaki katliamı

ABD emperyalizmi, Irak'ta dizginsiz bir savaş yürütüyor ve katliamlarına her geçen gün yeni birini ekliyor. Direnişi durdurmaya gücü yetmediği için, kitlelere azgınca saldırıyor ve eline geçen insanları pervasızca katlediyor. İşgalin başladığı tarihten bu yana bunun sayısız örneği yaşandı. Mayıs 2004'te Suriye sınırındaki bir köyde düşün evinin bombalanmasında 45 sivilin ölmesi; Kasım 2004'te Felluce'de bir camide deniz piyadelerinin yaralı ve silahsız üç Iraklıyı öldürürkenki görüntülerinin basına yansması, bunların içinde ilk akla gelenler. Ebu Garip'te, İçişleri Bakanlığının bahçesinde, Irak'ın herhangi bir yerindeki gizli cezaevlerinde, güpegündüz sokak ortasında dizginsizce dövülen, işkenceden geçirilen, öldürülen insanların hesabı tutulmıyor bile.

Geçtiğimiz günlerde basına yansıyan 'İshaki katliamı' bunun en son örneği. Bağdat'ın 100 km kuzeyindeki İshaki kasabasında, 15 Mart 2006 tarihinde ABD

Yaşanan katliamlar ve dizginsiz saldırganlık bir yanı sıra ABD ordusunun ne kadar ciddi bir sıkışma içinde olduğunu gösteriyor. Direnişle baş edememenin verdiği moral çöküntüsü, saldırganlığın boyutunu da artırıyor. Diğer taraftan, bu vahşet kitlelerin kin ve nefretini de büyütüyor. Bugün Irak'ta direnişe örgütlü bir tarzda katılanların sayısı 50 bin civarında tahmin ediliyor. Ancak örgütlere aktif kitle desteği ile birlikte düşünüldüğünde, bu rakam 300 binin üzerine çıkıyor.

askerleri bir evin içine girerek buradaki beşi çocuk dördü kadın 11 kişiyi kasten öldürüyor ve sonra onların üzerine binayı çökertiyorlar. BBC'nin ele geçirdiği görüntülerin ardından soruşturma başlatan ABD ordusu, soruşturmanın sonucunda evin bombardımanından çıktığını, içindekilerin bir kısmının da 'şüpheli şahıs' olduğunu açıklayarak, katliamı gerçekleştiren askerleri suçsuz buldu.

Kasım 2005'te yaşanmış, ancak aylar sonra açığa çıkmış olan Hadisa katliamı da ABD'nin dizginsiz terörünü yansıtan çarpıcı bir başka olay. Bu olayda, devriye gezen bir ABD Deniz Piyade Birliğine bağlı bir asker, bindiği askeri aracın bombalanması sonucunda ölüyor. Bunun üzerine, ABD askerleri önce yoldan geçen bir taksideki silahsız 5 kişiyi, sonra da çevredeki evlere girerek, bazıları uykuda olan kadın ve çocuk ağırlıklı 19 kişiyi katlediyorlar. ABD'nin Vietnam'da 500 köylüyü öldürdüğü My Lai katliamıyla paralellik kurulan Hadisa katliamı sadece Iraklıların değil, dünya genelinde kitlelerin ABD vahşetine karşı öfkelerini büyütüyor.

Yaşanan katliamlar ve dizginsiz saldırganlık bir yanı sıra ABD ordusunun ne kadar ciddi bir sıkışma içinde olduğunu gösteriyor. Direnişle baş edememenin verdiği moral çöküntüsü, saldırganlığın boyutunu da artırıyor. Diğer taraftan, bu vahşet kitlelerin kin ve nefretini de büyütüyor. Bugün Irak'ta direnişe örgütlü bir tarzda katılanların sayısı 50 bin civarında tahmin ediliyor. Ancak örgütlere aktif kitle desteği ile birlikte düşünüldüğünde, bu rakam 300 binin üzerine çıkıyor.

6 ay sonra hükümet kuruldu

Irak'ta parlamentonun oluşturulması için yapılan 15 Aralık'ta yapılan seçimlerin arkasından, Mayıs ayının son günlerinde nihayet 'milli mutabakat hükümeti' kurulabildi.

Oldukça sancılı geçen bir süreç olmuştu bu. Hükümet ile ilgili olasılıkların her biri, ABD'nin farklı bir handicapını oluşturuyordu. Hükümette kimin ağırlığının olacağı, nasıl bir denge kurulacağı yolundaki pazarlıklar bu nedenle çok uzun sürdü. Sünnilerin hükümette belli bir ağırlıkta yer alması, ABD'nin istemediği bir durumdu; çünkü Saddam'ın izlerini taşıyan bir hükümet anlamına gelirdi bu. Şiilerin ağırlığının olmasını da istemiyordu; çünkü İran'ın Şiiler üzerindeki etkisi oldukça ilerlemiş durumdaydı. Kürtlerin ağırlıkta olması ise, bölgedeki hiçbir devletin istemediği bir sonuç olacaktı.

Üstelik, bu üç kesimin her biri diğerleriyle sorunlar yaşıyor, hükümeti diğerine bırakmak istemiyordu. Kürt işbirlikçi yönetimi, Kürt kitleleri daha savaşın başladığı andan itibaren diğer kesimlerden koparmak için uğraşmıştı. Zaten Kürt yönetiminin, doğrudan ABD işbirlikçisi olması, Sünni ve Şii kitlelere dönük saldırılarda peşmergelerin ABD ordusunun bile önünde yer alarak 'maşa' rolünü üstlenmesi, bu durumu derinleştiren bir etki yarattı. Şii ve Sünniler, işgal baş-

ladktan sonra direniş içinde yakınlaşmışlardı. İşgalcilerle karşı kimi zaman eşzamanlı, kimi zaman ortak eylemler, direnişler geliştirmek, bu iki kesimi hem somut biçimlerle, hem de ruhsal olarak yakınlaştıran bir etki yaratıyordu. Ancak son aylarda, ABD emperyalizmi, bu iki toplumun içine kama sokmak için uğraştı. Özellikle Şii toplumuna ve Şii değerlerine dönük provakatif eylemler düzenleyerek suçu Sünnilerin üzerine yıkmaya çalıştı. Hareketin kimi önderleri bunun provakasyon olduğunu ortaya koydysa da, yine de iki halk arasında bir soğuma kaçınılmaz hale geldi.

Hükümetin kurulması sürecine direnişçi örgütlerin önemli bir kesiminin katılmaması da, işgalciler açısından bu dönemin sancılı bir biçimde yaşanmasına neden oldu. Bir taraftan direniş devam ederken, işbirlikçi kesimlere dayanarak kurulan hükümet, pek çok konuda anlaşmaya varamadı.

Hükümette ağırlık Şiilere ve Kürtlere bırakıldı. Hükümetin başına Şii Dava Partisinden Nuri El Maliki getirildi. Kilit önemdeki savunma, milli güvenlik ve içişleri bakanlıklarının atamaları yapılmadı. Kürtler oldukça önemli bakanlıkları aldılar. Irak'ın hem iç, hem de dış güvenlik sorunları KYB'li Berham Salih'e verildi. Dışişleri bakanlığı da Kürtlere bırakıldı. Kerkük'tün imar, iskan ve göçmen sorunlarını da ele alacak olan Bayındırlık Bakanlığı, Kürtlere verildi. Türkiye'nin bütün bastırmalarına rağmen Kerkük konusunda da Kürtlerin istediği maddeler, hükümet programında yer aldı. Türkmenlere sadece bir bakanlık verildi. Petrol bakanlığı, Maliye bakanlığı gibi oldukça önemli bakanlıklara Şiiler getirildi. Şii direnişinin radikal yüzünü temsil eden Mukteda el Sadr da Tarım, Eğitim, Sağlık, Ticaret, Ulaştırma bakanlıklarını aldı. Sünni Uyum Cephesi ise, Planlama, 'Yüksek eğitim', 'Bilim ve teknoloji' gibi daha etkisiz ve yan konulardaki bakanlıklarla yetinmek zorunda kaldı.

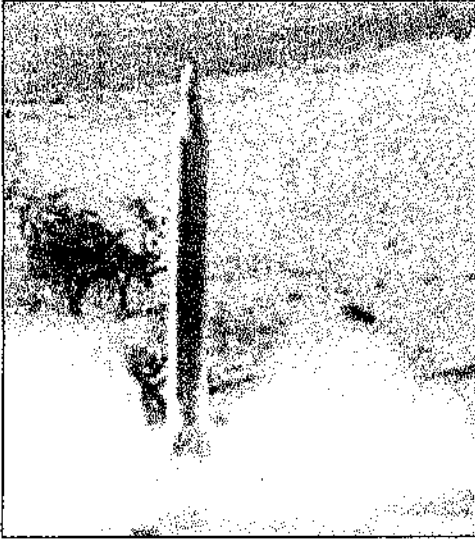
...

Irak'ta hükümetin kurulması, sorunların çözüldüğünü değil, eskisinden daha fazla çetrefilleştüğünü gösteriyor.

ABD emperyalizminin, Irak'ta göstermelik bazı adımlar atmasına rağmen, kitlelerin yaşam koşullarında iyileştirmeler yapmadığı zaten biliniyor. Halkın yaklaşık yarısından fazlası düzenli olarak içme suyunu ulaşamıyor; 0-6 yaş çocuk ve yeni doğan bebek ölümünün oranları, her yıl daha da yükseliyor; sağlık ve eğitim sistemleri çöküyor; işsizlik sorunu yakıcılaşarak büyüyor; halkın tamamına yakını günlük gıda ihtiyacını karne karşılığı yardımlardan karşılıyor. Bütün bunlar kitlelerin işgale öfkelerini büyütüyor, direnişin dinamiklerini güçlendiriyor.

Diğer taraftan ABD, en önemli iki temel hedefine de ulaşabilmiş değil: Direnişçilerin sabotajlarından dolayı petrol üretimini artırılamıyor ve İran'ın Irak'taki Şiiler ve dolayısıyla bölgedeki ağırlığının artmasını engelleyemiyor.

ABD emperyalizmi bir çıkış yolu bulmada her geçen gün daha fazla zorlanıyor.

ABD'nin zor kararı İRAN'A YENİ ÖNERİ PAKETİ

Geçmişten bu yana Almanya ve Fransa ile daha köklü ilişkileri olan İran da, değişen dengeler içinde Çin'in Almanya ve Fransa'dan daha güçlü ve etkili bir emperyalist olduğunu görerek safını bu yönde belirledi. Bugün ABD'nin karşısına bu kadar kendine güvenli bir tarzda çıkmasının arkasında yatan en önemli etken budur. ABD emperyalizmi açısından da bu durum, daha temkinli hareket etmesine, savaşa başlamada gecikmesine neden olan önemli bir faktördür.

İran ile BM arasında sürmekte olan nükleer krizinde yeni bir aşamaya gelindi. BM Güvenlik Konseyi'nin beş daimi üyesi ile Almanya'nın ortaklaşa sunduğu yeni öneri paketi, görüşmelere yeni bir evre kazandı. Paket, İran için yaptırım değil teşvik içeriyor ve uranyum zenginleştirme konusunda Tahran lehine bir açılım yapıyor. İran'ın kendi topraklarında uranyum zenginleştirme çalışmalarına girmesi konusunda tek şart koyuyor. Bu şart ise, UAEK'nin (Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu) İran'ın nükleer programının tamamen barışçıl olduğuna karar verinceye dek uranyum zenginleştirmenin durdurulması. UAEK, İran uranyumunun barışçıl amaçlı olduğuna karar verdiğinde ABD, İran'a nükleer teknoloji sağlamayı vaat ediyor. İran'la doğrudan görüşmeye ABD'nin de katılımı içermesiyle paket aynı bir önemi kazanıyor. Pakete göre, İran'ın Boeing ve Airbus'tan uçak parçası almasına izin veriliyor, Dünya Ticaret Örgütü üyeliği teşvik ediliyor, diğer ülkelerle ortak hafif su reaktörü inşasına destek ve nükleer yakıt ihtiyacını karşılamak sözü veriliyor. Bu maddelerin her biri, İran'a karşı ABD yaptırımlarının hafifletmesi anlamına geliyor. Hatta ABD, İran'ın nükleer programından vazgeçmesi durumunda bu ülkeyle doğrudan görüşmeye hazır olduklarını da açıkladı.

Bu arada, ABD'nin, tarihinin en büyük nükleer bomba denemesini (Kıyamet Bombası adı verilen bu bomba 700 tonluk yapıyla dünyanın en büyük bombası olma niteliğini taşıyor) geçici olarak ertelemesi de bir yumuşama işareti olarak kabul ediliyor. Daha önce ABD, Haziran ayında bu denemeyi yapacağı, testin başarılı olması halinde Temmuz ayında da İran saldırısını başlatacağını açıklamıştı.

Bu paket Almanya'nın önerisi sonucunda hazırlanmış, ancak ABD yönetimi de bunu kabul etmişti. Paket, ABD'nin İran'a karşı tutumunda önemli bir değişiklik anlamına geliyor. Bugüne kadar sürekli olarak yaptırım ve tehdit unsurlarını kullanan ABD emperyalizmi, ilk defa İran karşısında bir adım geriye çekilmek durumunda kaldı.

İran Cumhurbaşkanı Ahmedinejad, yeni paketin öncekinden daha iyi olduğunu, bunun görüşmelere başlamak için iyi bir fırsat olduğunu söyledi. Ancak cevap vermekte acele etmeyeceklerini ekledi. Paketin hazırlanmasının üzerinden 20 günden fazla zaman geçmiş olmasına rağmen hala bu paketi onaylayıp onaylamadıklarını açıklamadı.

Türkiye'nin arabuluculuk arayışları

İran krizi ABD'nin nezdinde belli bir tıkanmaya doğru giderken, Türkiye de kendi cephesinden İran konusunda arabuluculuk yapmak için çeşitli girişimlerde bulunuyor. En son Cumhurbaşkanı Sezer'in Rusya ziyaretinde de ana gündemlerden birisi İran oldu.

Sezer'den önce de Dışişleri Bakanı Gül, İran'a gidecek çeşitli görüşmeler yapmıştı. 4 Temmuz'da ABD'ye gidecek olan Gül, bu ziyaretten önce günış olduğu Tahran'da Viyana Paketi'nin kabul edilmesi için girişimlerde bulundu.

Türkiye arabuluculuk yapmak için ısrarlı bir çaba

gösterirken ABD, Türkiye'nin devreye girmesini istemiyor. Türkiye'nin kendi başına yaptığı ziyaretlere tepki gösteriyor. İran da Türkiye'nin devreye girmesinden memnun görünürken, ABD bu arabuluculuğu tanımayacağını söylüyor.

Türkiye açısından iki önemli sorun var: Birincisi, Türkiye ile İran arasında büyük oran petrol ürünlerinden oluşan, yaklaşık 3,5 milyar dolarlık bir ticaret hacmi var. Türkiye, ambargo, yaptırım ya da olası bir savaş nedeniyle bu ilişkiyi kaybetmek istemiyor. İkinci, Kürt sorunu konusunda İran ile Türkiye'nin aynı zeminde buluşma olasılığı oldukça yüksek. ABD emperyalizmi, İran'a dönük bir savaş gündeme geldiğinde, bölgedeki Kürt hareketinin de kendisine yedeklenmesini, kendisinin vurucu gücü olarak rol oynamasını istiyor. Bu da Türkiye'nin tepkisini çekiyor. Irak sınırları içinde Türkiye'nin bütün itirazlarına rağmen bir Kürt devleti giderek daha etkin bir hale geliyor. Buna bir de İran savaşında aktif rol üstlenecek, sonrasında da devlet kurma beklentisine girecek olan Kürt hareketinin eklenmesini istemiyor çünkü.

Diğer taraftan, İran da Türkiye'yi kendi safına çekmek için en önemli kozunu kullanıyor, Kürt sorununa Türk Devleti ile aynı rotadan bakırlarını açıklıyor. Geçtiğimiz Mayıs ayı başında İran'ın Irak'taki PKK kamplarının bulunduğu Kandil Dağı ve çevresini bombalaması da bunun göstergesi. İran bu tutumuyla ABD'nin işgali ve denetimi altındaki bir ülkenin sınırları içine girerek PKK'ye saldırabileceğini göstermiş oldu.

İran Irak değildi

ABD'nin bütün bastırmalarına ve tehditlerine rağmen İran, adeta alay edercesine iyi niyet mesajları veriyor, ancak bağlayıcı bir açıklama yapmıyor. İran'ın bu önemsemeyen, kuralları kendine göre koyan tutumu ABD'nin daha fazla öfkesini çekiyor. İran fazlasıyla kendine güvenli bir çizgi izliyor. İran'ın bu kendine güveni boşuna değil. Çünkü güvendiği ve sırtını dayadığı destekler hiç de küçümsenecek düzeyde değil.

Öncelikle İran devletinin, ABD ile yaşanacak bir savaşta, tıpkı Saddam Hüseyin gibi, kendi halkının desteğine güvendiğini söyleyebiliriz. İran halkında çok yüksek düzeyde olan ABD karşıtlığı, İran devletinin en büyük güvencesi. Ancak elbette ki, bu türden gerici yönetimlerin tek güvencesi kitleler değildir. Arkalarını dayadıkları emperyalist güçler, onlar açısından daha önemli bir destektir.

İran da son dönem dünya dengelerinde yaşanan değişimleri iyi değerlendiriyor. Şanghay İşbirliği Örgütü'ne gözlemci statüsüyle de olsa üye olması, İran açısından önemli bir güvence yaratıyor. Çin ve Rusya gibi iki önemli emperyalist güç tarafından yönetilen ŞİÖ, 2.583 milyara varan toplam nüfusu (yani dünya nüfusunun üçte biri), 6.100 milyon üzerindeki asker sayısı ile oldukça etkili bir askeri-ekonomik güç taşıyor. Üstelik ŞİÖ'nün iki üyesi BM Güvenlik Konseyi üyesi.

Son yıllarda emperyalist dünyanın dengeleri çok hızlı bir değişim geçirdi. ABD'ye rakip olarak Çin merkezli yeni bir dünya kuruldu ve Latin Amerika ülkele-

rinin önemli bir kısmı, Bağlantısızlar Hareketine bağlı 116 ülkenin önemli bir kısmı, Asya'dan Afrika'ya, Orta Doğu'ya kadar pek çok bölgedeki çok sayıda ülke, Çin emperyalizminin etkisi altına girdi. Bir kısmı da, geçmişte ABD emperyalizmine bağımlılıklarını kopardılar ve yeni bir 'sol' söylemlerle Çin'in arkasına eklenildiler.

Geçmişten bu yana Almanya ve Fransa ile daha köklü ilişkileri olan İran da, değişen dengeler içinde Çin'in Almanya ve Fransa'dan daha güçlü ve etkili bir emperyalist olduğunu görerek safını bu yönde belirledi. Bugün ABD'nin karşısına bu kadar kendine güvenli bir tarzda çıkmasının arkasında yatan en önemli etken budur. ABD emperyalizmi açısından da bu durum, daha temkinli hareket etmesine, savaşa başlamada gecikmesine neden olan önemli bir faktördür.

Öğrenciler Yunanistan ve Şili'de Sokakları Tutuşturdu

Yunanistan ve Şili'de geçen ay, üniversite ve lise öğrencileri yeni saldırı yasalarına karşı sokakları doldurarak militan eylemler gerçekleştirdiler. Yapılan eylemler sonucunda, devlete geri adım attıran öğrenciler, yürünmesi gereken yolu da gösterdiler. Yunanistan'da 150'den fazla okulu özelleştirecek olan yasa tasarısına karşı üniversite öğrencileri bir ay boyunca yaptıkları boykot ve oturma eylemlerini sokak çatışmalarına dönüştürdü. Yunanistan'daki öğrencilerin tamamına yakınının katıldığı eylemler sırasında, 397 üniversite bölümü işgal edildi. 8 Haziran'da 25 bin öğrenci ve öğretim üyesinin katıldığı eylemden sonra, öğrencilere gaz bombaları, joplar ve plastik mermilerle müdahale eden Yunan polisi, öğrencilerin direnişi karşısında geri adım attı. Saldırıların ardından üniversiteleri işgal eden Yunanlı öğrenciler, Yunanistan Öğrenci hareketinin simgelerinden biri olan Politeknik ruhunu gösterdiler.

İlköğretim Öğretmenleri Sendikası (DOE), Ortaöğretim Öğretmenleri Sendikası (OLME) ve Üniversite Profesörleri Sendikası da yaptıkları grev ve eylemlerle destek verdi.

Artan eylemler üzerine hükümet, yasa tasarısının görüşmelerini Ekim ayına ertelediğini açıkladı. Bu açıklamanın ardından öğrenciler, eylemlerine son verdiler. Ancak üniversitelerde nasıl eylemler yapılacağı konusu tartışılmaya devam ediyor. "Yasaları siz yapıyorsunuz, tarihi biz" sloganı rehber edinen Yunan öğrencilerinin talepleri arasında, yasa tasarısının iptal edilmesi, anayasa'da "insan hakkı" olarak eğitim hakkının korunması, yeni yasaların geri çekilmesi, herkese eğitim ve mezuna iş hakkının verilmesi yer alıyordu.

Aynı günlerde Şili'de de bir milyona yakın öğrenci, Pinochet döneminde yasalaşan saldırı maddelerinin iptali ve reformlar yapılması için sokakları zaptetti. 600 bin lise öğrencisine destek vermek için 300 bin üniversite öğrencisi de eylemlere katıldı. Yapılan eylemlere saldıran polis, onlarca öğrenciyi yaralayıp gözaltına aldı.

Eylemlerin ardından hükümet, düzenlemeler yapacağını söylemek zorunda kaldı. Öğrenciler bunun üzerine eylemlerine son verirken, reformlar için kurulacak komisyonda 12 öğrencinin yer alması, ulaşım için ek ödenek ayrılması, yemek öğünlerinin bazılarının ve sına- nava girişlerin ücretsiz olması talepleri kabul edildi.

EKONOMİDE KRİZ; FATURASI KİTLELERE

Kapitalist ekonomide iyi ve olumlu görünen her şey, içinde kendi yıkım dinamiklerini de taşır. İyi görünen tablo büyüdükçe, yıkım yaklaşır, içten çürüme derinleşir. Ekonomik refahın en üst düzeye çıktığı nokta, bunalımın başlangıç aşamasıdır aynı zamanda. Hele ki ekonomik göstergeler, gerçeği yansıtmıyor, pembe tablolar şişirme rakamlar üzerinden yaratılıyorsa, gerçekte yüzleşme daha sarsıcı ve yıkıcı olur. Bizim ülkemizde yaşanan da budur.

Dolar ve euro fırladı, faizler arttı, borsa düştü. Ekonomide uygulanan politikalar çoktan iflas etti ve ekonomiyi bir krize soktu. Ancak hükümet daha hala bunun bir kriz değil 'düzeltme', 'sarsıntı', vb olduğunu iddia etmeye, bir sorun olmadığı yönünde kitleleri ikna etmek için uğraşmaya devam ediyor.

Bu arada Merkez Bankası (MB) piyasalara çeşitli müdahalelerde bulundu. On gün arayla iki defa döviz satımı gerçekleştirdi. 1.70'e kadar fırlamış olan doları 1.60'lara kadar çekti. Ancak kimi yabancı bankaların, MB'nin satışı dövizde talip olmaları, doların yeniden yükselmesine neden oldu. Euro ise, 2 YTL seviyesinin üzerine yerleşti, dolardaki sert ve geniş bir aralıkta gerçekleşen dalgalanmalara rağmen, euroda önemli bir değişiklik olmadı. MB bir taraftan döviz satarken, bir taraftan da piyasadan YTL alımı gerçekleştirdi. Satılan döviz miktarı üç haftada 1 milyar 685 milyon dolara ulaştı ve MB'nin elindeki döviz rezervi 59 milyar 15 milyon dolara geriledi. Bu da gelecekte başka ekonomik sıkıntıların habercisi oldu. Bunun yanında MB kısa vadeli faiz oranlarını yine on gün arayla iki defa artırdı. Önce 1.75 olarak gerçekleşen faiz artışı, ikincisinde 2.25 puan daha arttı.

Ekonomideki kriz ve yapılan düzenlemeler, döviz kuru ve faizi fırlatırken, ithal malların fiyatları artmaya, konut, otomobil gibi ürünlerin kredi faizleri yükselmeye başladı. YTL dolar karşısında yüzde 14, euro karşısında ise yüzde 25'e yakın oranlarda değer kaybetti. Bu kadar büyük bir değer kaybının bu kadar hızlı bir biçimde yaşanması, devalüasyonun bu kadar şiddetli olması, enflasyonu da artıracak bir etki yaratıyor.

'Aman yabancı sermaye kaçmasın'

Krizin görünmesiyle birlikte, hükümetin en büyük panisi yabancı sermayenin gitmesi konusunda ortaya çıktı. Hükümet, "Türkiye'de yerleşik olmayan yatırımcılar"ın menkul değerlerden elde ettikleri gelirler üzerindeki stopaj ve beyanname verme yükümlülüklerini kaldırdı.

Yerli 'yatırımcı'nın ödediği stopaj yüzde 10'da kalmaya devam ederken, yabancıardan bu verginin

tümüyle kaldırılması, şiddetli tartışmalara yol açtı. Kitlelerin bankadaki mevduatlarından yüzde 15 faiz kesintisi devam edecek, ama sıcak paranın üzerindeki her tür yükümlülük kalkacak. Yabancı sermayenin dışarıya kaçmaması için bundan daha cazip bir teklif düşünülmezdi. AKP hükümeti, emperyalist sermayeyi ülkede tutabilmek için son kozunu da böylece oynamış oldu. Ancak bu da kar etmedi, sıcak paranın kaçışı ve doların yükselişi durmadı.

MB aracılığıyla üst üste atılan bütün bu adımlar, sadece AKP hükümetinin emperyalist sermayeyi memnun etme ve ona ülke kaynaklarını peşkeş çekme isteğinden kaynaklanmıyordu. Sıcak paranın ülkeden kaçması, ekonomik dengeleri altüst etmişti ve bu yıkımı durdurabilmek için yapılmış bütün bu hamleler. Ancak bunların hepsi de, paramparça olmuş bir camı yapıştırıcıyla tutturaktan farksız önlemlerdi, işe yaraması mümkün değildi, öyle de oldu. Özellikle son yıllarda atılan adımlar, uygulanan ekonomik programlar ekonomiyi öylesine kırılgan ve içi kof bir hale getirmişti ki, krizin gelmesi kaçınılmazdı.

Yıllar boyunca emperyalist sermaye için son derece cazip koşullarda özelleştirmeler yapılmış, kamu kaynakları yok pahasına emperyalist tekelere peşkeş çekilmişti. Bu özelleştirmeler sayesinde, ülkeye çok fazla miktarda emperyalist sermaye girmiş, bu da Türkiye'deki ekonominin göstergelerini yukarıya çekmişti. Keza düşük faiz oranları ve yüksek borsa da, spekülasyon peşinde koşan sıcak para açısından oldukça cazip koşullar sunuyordu. Bunun etkisiyle, dünya piyasalarında dolanmakta olan sıcak para, Türkiye gibi bağımlı ülke ekonomilerine akıyordu. (Güney Afrika ve Macaristan'da da Türkiye ile aynı günlerde ve aynı nedenlerle ekonomik kriz patlak verdi.) Kendisi için tatlı karları sağladıktan sonra da yeni ve daha karlı alanlar aramak üzere çekip gitmişti.

Krizin belirtileri önceden geldi

Krizin hemen arkasından, IMF'nin 2005 yılının sonunda hazırladığı bir raporla, hükümeti yaklaşılan kriz konusunda uyardığı, ancak hükümetin bu uyarıları dikkate almadığı, hatta raporun yayımlanmasını da yasakladığı haberleri basında yer aldı. Aslında ekonominin bu hale gelmesinin başlıca sorumlusu, IMF'nin kendisidir. Yıllar boyunca özelleştirmelere hız verilmesini, borsanın ve piyasaların emperyalist sermaye için çekici hale getirilmesini isteyen de IMF'dir. Bu nedenle, onun yaptığı uyarıların da, ülke ekonomisine bir katkıda bulunmaktan çok, emperyalist sermaye açısından yeni olanaklar dayattığı açıktır.

Ancak diğer taraftan, ekonominin dinamiklerini az çok bilen herkes, yaratılan 'stadet zinciri'nin bir yerde kopacağını öngörmekte ve bu yönde uyarılarda bulunmaktaydı. Dergimizde yayınlanan ekonomi yazılarında, çizilen parlak tabloların gerçekçi olmadığını çeşitli defalar belirtmiştik.

Kapitalist ekonomide iyi ve olumlu görünen her şey, içinde kendi yıkım dinamiklerini de taşır. İyi gö-

rünen tablo büyüdükçe, yıkım yaklaşır, içten çürüme derinleşir. Ekonomik refahın en üst düzeye çıktığı nokta, bunalımın başlangıç aşamasıdır aynı zamanda. Hele ki ekonomik göstergeler, gerçeği yansıtmıyor, pembe tablolar şişirme rakamlar üzerinden yaratılıyorsa, gerçekte yüzleşme daha sarsıcı ve yıkıcı olur. Bizim ülkemizde yaşanan da budur.

Son iki yıldır, hükümet ekonomiyi nasıl düzelttikleri, büyümeyi nasıl gerçekleştirdikleri üzerine bolca propaganda yürüttü. Ortaya çıkan pembe tablonun kendi eserleri olduğunu söyleyerek böbürlendi. Oysa gerçekte büyüyen bir ekonomi değil, yapay olarak şişirilmiş rakamlarla oluşturulmuş, geçici ve dönemsel bir tablo vardı.

2001 krizinden bir süre sonra Türkiye ekonomisi, emperyalist sermaye açısından giderek daha cazip hale gelmeye başladı. IMF reçeteleri doğrultusunda ülkemizde özelleştirmelere hız verildi ve ülke tarihinin en büyük özelleştirmeleri AKP hükümeti döneminde gerçekleştirildi. Bu özelleştirme ihalelerine giren tekeller, Ereğli Demir Çelik'ten Seydişehir Alüminyum'a, TEKELE'den Sümerbank'a, Telekom'a kadar pek çok fabrika ve işletme satın aldılar. Her biri ülke ekonomisinde büyük önem taşıyan bu karlı kamu işletmeleri, emperyalistlere adeta bedavaya peşkeş çekildi. Böylece ülkeye döviz girişi hızlandı.

Diğer taraftan, dünyanın değişik bölgelerinde tatlı karlar peşinde koşmakta olan 'sıcak para'yı çekebilmek için, gereken ekonomik ve hukuksal koşullar oluşturuldu. Bunun üzerine, özellikle son iki yıl içinde, piyasalara oldukça yüksek miktarlarda sıcak para girişi gerçekleşti.

Hem özelleştirmeler, hem de sıcak para hareketleri kapsamında ülkeye giriş yapan emperyalist sermaye, yüksek miktarda döviz anlamına geliyordu. Bu döviz girişi, ülkede dövizin artmasına bu nedenle de kurun düşmesine yol açtı. Düşük döviz kuru, ekonomik göstergelerin olduğundan daha iyi görünmesine yol açtı. Mesela Gayri Safi Milli Hasıla (GSMH) hesaplamaları bilinçli bir biçimde çarpıtıldı, kur farkı ile oynanarak olduğundan yüksek gösterildi. Böylece cumhuriyet tarihinin en yüksek GSMH'si ortaya çıkmış oldu.

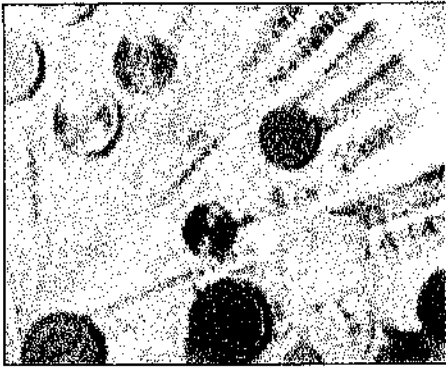
Düşük döviz kuru bir avantaj da ithalatı kolaylaştırmasıydı. Özellikle ithal beyaz eşya ve otomotiv fiyatları bu iki yıllık dönemde hızla düştü. Düşük ithalat maliyetine kampanyalar da eklenince, bu dönemde beyaz eşya ve otomotiv satışlarında patlama gerçekleşti. Genel olarak alım gücü yükselmediği halde, krediler, taksitler vb. avantajlar sayesinde tüketimde bir artış gerçekleşmişti. Ki bu artışa dayanarak hükümet, ekonominin büyümekte olduğu yönündeki çarpık görüşü daha yüksek sesle ifade etmeye başladı.

İthal malların artmasında ve bunların tüketimdeki bu artış, ekonominin üzerindeki enflasyonist baskıyı da hafifleten bir etki yaratıyor, böylece enflasyonu düşürüyordu. AKP hükümeti döneminde, enflasyonun tek haneli rakamlara kadar indiğinin açıklanması da bu yanılsamalı ve geçici durumla bağlantılıydı.

Ancak diğer taraftan TL'nin değerinin yüksek olması ihracatın azalmasına yol açıyordu. Bu hem ihracatla uğraşanların ekonomik olarak zora girmesine, hem de dış ticaret açığının hızla büyümesine neden oldu. Artan dış ticaret açığı, ekonominin sıkıntılarını da artırmaya başladı.

Aynı dönemde cari açık da hızla büyüdü. Cari açık, ekonominin en önemli göstergelerinden biridir ve açığın büyüklüğü ekonominin zayıflığını ve kırılganlığını da ortaya koyar. Oysa hükümet, bu dönemde 'sürdürülebilir cari açık' diye bir kavram üretti. Buna göre, özelleştirmeler ve sıcak para hareketleri ülkeye döviz girişini artırdığı için, cari açığı bu parayla finanse edebiliyordu. Ancak bu, dönemsel bir durumdu. Özelleştirilecek işletmeler azaldığında ya da sıcak para geriye kaçmaya başladığında, ekonomi

devasa bir cari açıkla baş başa kalacaktı. Bu kadar büyük bir cari açık da ekonominin çöküşünü getirecekti, öyle de oldu.

Hükümet, zaten dış etkenlerden dolayı belli bir düzelme yaşamış gibi görünen ekonomik göstergelerle bir de kendisi oynayarak, rakamları fazlasıyla düzeltmişti. Enflasyonun ve işsizliğin azaldığı, ekonominin büyüdüğü, kitlelerin alım gücünün ve kişi başına düşen milli gelirin büyüdüğü son derece parlak bir tabloydu bu. Ancak bütün bu cüruma içinde en önemli şey de atlanmıştı: Ülkede üretim artmıyor, tersine azalıyordu.

Ekonomiyi gerçek anlamda düzeltecek olan şey üretimin artması, hem de planlı-merkezi bir ekonomik temelde artmasıdır. Çünkü ekonominin belkemiği üretimdir. Üretim olmadığı koşulda ise, herhangi bir ekonomik göstergenin gerçekten iyi olması, gelişme göstermesi mümkün değildir.

Sonuçta, emperyalist sermaye sıcak para ve özelleştirme ihaleleri ile, özellikle son iki yıl boyunca ülkemiz ekonomisine çok hızlı ve yoğun bir akış gerçekleştirmiş, onların gelişti ekonomik göstergelerin dengesini bozarak pembe bir tablo çizilmesini sağlamıştı. Ülke kaynaklarını yeterince sömürdükten sonra, daha fazla karın olduğu bir alana gitmek için harekete geçtiği anda da ekonomi birden çöktü. Yaşanan krizin altında yatan da buydu.

Yeni zamlar hemen geldi

Son iki ay içinde, döviz kurunun yaklaşık yüzde 25 oranında artması, zam fırtınası da beraberinde getirdi. Dövizde yükselişe bağlı olarak cep telefonu, beyaz eşya, otomotiv, elektronik, mobilya gibi ürünlerde, yüzde 5-15 arası zam yağmuru başladı. Bu arada konut kredileri kullanımında ve ev satışlarında da hızlı bir durgunluk başladı. Haziran ayı içinde, konut kredisi almak üzere bankalara başvuran her 4 kişiden 3'ünün sonradan kredi almaktan vazgeçmesi, ekonomik açıdan oldukça önemli bir değişim yaşandığının çarpıcı rakamlarından birisi.

Dayanıklı tüketim malları, otomotiv ve konutta yaşanan bu düşmenin bir yanı, döviz fiyatlarındaki yükseliştir. Bunların önemli bir kısmının ya hammaddesi, ya da doğrudan ürün olarak kendisi ithal edilmektedir. Doların yükselmesi, bunların da fiyatlarının yükselmesine neden olmaktadır.

Ancak bu ürünlerin satışlarındaki durgunluk, sadece kur farkından kaynaklanmamaktadır. Bu ürünler, sık sık alınan, sürekli olarak yenisine ihtiyaç duyulan ürünler değildir. Bir kere alınıp, en azından birkaç yıl sorunsuz kullanılabilir. Zaten fiyatlarının yüksek olmasından dolayı, birkaç yıla varan taksitlerle alındığı için, taksit süresi dolmadan yenisinin alınması da pek mümkün olmaz. Son iki yılda, yaygın bir biçimde düzenlenen kampanyalar, uzun yıllara yayılmış taksit seçenekleri ve krediler sayesinde belli kesimler bu ürünleri satın aldılar. Şimdi öncelikle bir süre boyunca yenisini satın alma ihtiyacı duymayacaklar. Bu da satışların düşmesini beraberinde getirecek. Zamların da etkisiyle, bu sektörlerde yeni satışlar yaşanması kaçınılmazdır.

Ancak döviz kurundan kaynaklı zamlar dayanıklı tüketim mallarıyla sınırlı kalmadı. İlk elde pirinç ve yağ, hemen arkasından deterjan fiyatlarında zamlar peşpeşe gelmeye başladı. Burada da temel sorun, bu mallarda dışa bağımlı bir ekonomik yapının olmasıdır. Mesela pirinç, artık tümüyle ithal edilmekte, yerli üretim neredeyse yapılmamaktadır. Sebze-meyve fiyatlarında da önemli artışlar yaşanacağı bekleni-

yor. Bu zamlar, henüz ilk elde yapılanlar. Arkası gelecek ve başka sektörlerde de zam fırtınası devam edecek. Petrol ve mazota gelen zamlar ise, bütün sektörleri doğrudan etkileyecek.

Emperyalist sermaye ve yerli işbirlikçileri, spekülasyonlar, büyük vurgunlar vurarak kasalarını doldurdular. Onların zararını tazmin etmek ise, yine emekçi kitlelere kaldı. Ekonominin dışa bağımlı olmasının, üretimin giderek azaltılarak ithalata mecbur bırakılmasının faturasını yine kitleler ödeyecek.

Sıcak para geri döner mi?

Son birkaç yıl içinde, karlı devlet işletmelerinin özelleştirilmesi için ülkeye akan sermaye alacağını alıp, ödemelerini uzun yıllara yayarak önemli vurgunlar vurdu. Diğer taraftan bütün dünya piyasalarında tatlı karlar peşinde koşan spekülasyon sermaye, Türkiye'deki koşulların onlar için avantajlı hale getirilmesinin arkasından buraya aktı, en yüksek karı elde ettikten sonra da kaçıp gitti.

Sıcak para olarak ülkeye gelen sermaye miktarı, 2004 yılında 2,8 milyar dolar, 2005 yılında ise 3 milyar dolar civarındaydı. Mayıs ortasında yaşanan dalgalanma öncesinde, yabancı sermayenin Türkiye'deki menkul değerler portföyü 60 milyar dolar civarındaydı (15.5.06, Cumhuriyet). Ancak ilk hafta sonunda yabancıların bono ve hisse senedi piyasasındaki satışları, 5 milyar doları buldu (17.5.06, Cumhuriyet). Henüz kesin rakamlar ortaya çıkmadı, ancak Mayıs sonundaki ve Haziran ayındaki kaçışın çok daha yüksek ve çok daha hızlı olduğu biliniyor. Şimdi yapılan bütün düzenlemelere, stopaj vergisinin ve beyanname zorunluluğunun kaldırılmasına rağmen geri dönme ihtimali oldukça düşüktür.

Bu durumda, yaşanan krizin bizim ülkemizle sınırlı olmasının payı büyüktür. Mayıs ayı sonundan itibaren tüm dünyada piyasalarda önemli dalgalanmalar yaşandı. Sıcak para hareketleri yön değiştirdi. Son yıllarda, yaklaşık 4 yılda bir, dünya ekonomisinin şiddetli sarsıntılarıyla karşı karşıya kalıyoruz. 1998 yılında Asya'da, 2002 yılında Arjantin başta olmak üzere pek çok ülkede yaşanan krizler, sıcak para hareketlerinin akış noktalarındaki değişikliklerden doğrudan etkilenmişlerdi. Şimdi de Mayıs ortasında ABD'de başlayan, hızla Uzakdoğu ve Avrupa borsalarını da sallayan sert hareketler dünya ekonomisini altüst etti.

Kriz elbette ki, sadece mali piyasalarda ortaya çıkan borsa hareketlerinin ürünü bir olgu değildir. Ekonominin temel dayanağı üretim olduğu için, mali piyasalarda ortaya çıkan her türden krizin perde arkasında ekonominin gerçek unsurları yani üretim ilişkileri vardır. Buralarda ortaya çıkan sorunlar, ekonominin dengesini bozar ve para hareketlerini, spekülasyon oyunları hızlandırır. Mesela ekonomik büyüme sonrasında fazla üretim nedeniyle krize girmiş bir ülkenin piyasalarının sıcak para çekmesi beklenemez. Keza Türkiye gibi dış açık girdabında boğulmakta olan bir ülkenin de istikrarsız üretim yapısından dolayı emperyalist sermaye için çekici olması beklenemez.

Yaşanan krizin kısa bir sürede aşılabacağı beklenmemelidir. Ülkede, cari açık 20 milyar doların üzerine çıktı; dış ticaret açığı Ocak-Nisan 2006 döneminde yüzde 20 oranında artarak 16,2 milyar dolara ulaştı; TÜİK'in Nisan ayındaki açıkladığı rakamlara göre 2006 Ocak ayında sanayi üretimi yüzde 4,5 oranında küçüldü; bütçe açığı ilk 5 ayda 400 milyon YTL oldu. Bunların yanında, resmi kayıtlara göre işsizliği yüzde 11'e dayandırmış, gerçekte ise yüzde 18'i aşmış, ATO'nun yaptırdığı araştırmaya göre 18 milyon kişinin yoksullukla, 909 bin kişinin açlıkla boğuştuğu ülkemizde ekonominin ne kadar kötü bir noktada olduğunu görmek zor değildir.

Ekonomik dengelerin yerine oturmasının önündeki önemli engellerden biri de, doların yazın düşmesi ihtimalinin zayıflığıdır. Rutin olarak yaz aylarında Türkiye'de gelen turist sayısının fazlalığından dolayı, döviz kuru belli bir düşme yaşar. Ancak bu yıl, turist sayısında bir azalma olduğu, turizm sektörünün de ciddi sıkıntılar yaşadığı biliniyor. Önce dünya kupasının etkisiyle Temmuz başına kadar gelecek olan turist sayısında önemli bir azalma oldu. Zengin turistlerin dünyanın yeni bölgelerine dönük arayışları girmesi, Türkiye'ye gelen turist profilinin değişmesi ve daha düşük gelirli ülkelerden gelmeye başlaması, döviz gelirini azalttı. Bunun yanında ithal hammaddeyle üretilen ihraç mallarının maliyeti arttığı için, ihracatçılar başka ülkelerle rekabet edebilmek için fiyatı düşürmek zorunda kalacaklar; bu da ihraç gelirlerini azaltacak.

Sıcak paranın kaçtığı, ülkeye döviz gelmesinin iki önemli yolunun da bu biçimde daralacağı koşullarda, özellikle gelen dövizle finanse edilen cari açık tehlikesi, önümüzdeki dönemde kendini daha fazla hissettirecektir.

Fatura yine emekçi kitlelere

Mayıs ayından bu yana yaşanan ekonomik dalgalanma, sıcak paranın kaçışını durdurmuyacak; ancak kitlelerin üzerine büyük bir yük daha bindiriyor. Bu yük sadece zamlarla da sınırlı kalmayacak.

MB'nin kuru dizginleyebilmek için gerçekleştirdi-

Ekonomiyi gerçek anlamda düzeltecek olan şey üretimin artması, hem de planlı-merkezi bir ekonomik temelde artmasıdır. Çünkü ekonominin belkemiği üretimdir. Üretim olmadığı koşulda ise, herhangi bir ekonomik göstergenin gerçekten iyi olması, gelişme göstermesi mümkün değildir.

ği faiz artırımını, değişik biçimlerde kitlelere yeni bir fatura anlamına geliyor. Faizlerin artırılması (özellikle önce 1,75, hemen arkasından 2,25 gibi büyük miktarlarda bir faiz artırımını oldu bu) Hazine'nin bundan sonra daha yüksek faizle borçlanmasına, bankalar-daki mevduatların ve tüketicilere verilen kredilerin faizlerinin yükselmesine neden olacak. Bu değişiklikler ise, zaten çok sınırlı düzeydeki yatırımları azaltan, tüketimi sınırlayan bir etki yaratacak. Bu da krizin arkasından ekonominin uzun bir süre toparlanamaması anlamına geliyor.

Yaşanan dalgalanmadan en fazla zararı görececek kesimlerden birisi memurlar ve diğer sabit ücretlilerdir. 2006 başında enflasyonun yüzde 5 olduğu hesaplanmıştı. Toplu sözleşmeler ve memur maaş zamları bu enflasyon oranına göre yapılmıştı. Ancak daha Mayıs ayında enflasyon yüzde 8,9'a çıkarken, yıl sonu enflasyonunun yüzde 10'lar düzeyine yükseleceği hesaplanıyor. Enflasyon bu kadar artarken, TİS'leri imzalanan işçiler ve zam oranları yüzde 2,5-yüzde 2,5 olarak belirlenen memurlar, bu durumda ciddi bir yoksullaşma ile karşı karşıya kalacaklar.

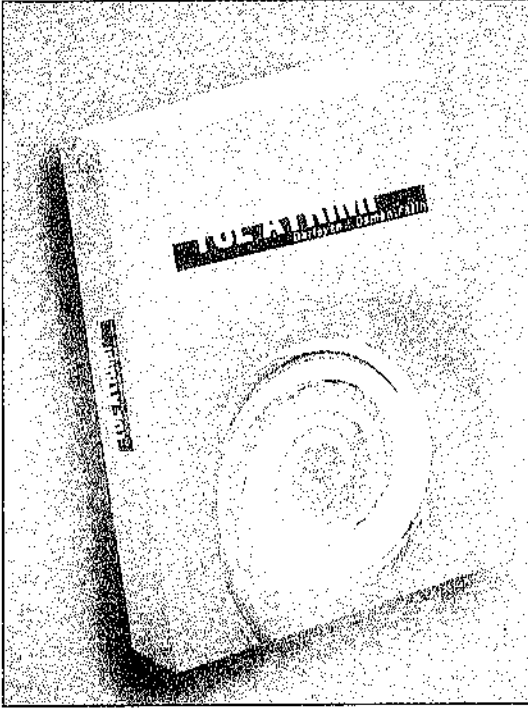
Esnaflar da yaşanan krizden fazlasıyla etkilenecekler. Esnafların büyük bölümü dövizle borçlandığı için, devasa rakamlara ulaşan bir borç yüküyle karşı karşıya kaldılar. Keza döviz kurundaki yükseliş enflasyonu da yükselteceği için, esnaflar ödeme güçlüğü yaşamaya başlayacak ve büyük oranda iflasın eşiğine gelecektir.

Enflasyonun en fazla etkilediği kesim olan işçi-emekçi kitleler, işsizlik ve yoksulluk girdabında boğulurken, bir de böyle bir krizle karşı karşıya kalmanın sıkıntılarını yaşıyorlar. Bütün bunların üzerine, sanayi üretiminin ilk Ocak ayından itibaren küçülmeye başladığının açıklanması binmektedir.

İşbirlikçi hükümet, emperyalist sermaye için en uygun koşulları yaratırken, ekonomiyi altüst etmek-te, emperyalistlere daha da bağımlı hale getirmekte son derece pervasız davranıyor.

“TİKB(B) 4. KONFERANS BELGELERİ” ÇIKTI!

Geçtiğimiz yıl Ekim ayında yapılan TİKB(B) 4. Konferansının Belgeleri, ilk olarak Şubat 2006 tarihinde yeraltı baskısı ile devrimci kamuoyuna sunuldu. Haziran 2006 tarihinde ise, kimi kısaltmalarla yayınevimiz tarafından basıldı. Aşağıda, TİKB(B) Konferans Belgeleri'nin 'önsöz' bölümünü yayınlıyoruz.

ÖNSÖZ (*)

TİKB(B)'nin 4. Konferansı, Ekim 2005 tarihinde gerçekleşti.

TİKB(B) 4. Konferansı, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin 'terör' ve 'teröre karşı mücadele' çığırtkanlığı altında, ezilen halklara, işçi ve emekçilere savaş açtığı, faşist diktatörlüğün 'topyekün savaş' kararları ile saldırılarını artırdığı bir dönemde, ağır gizlilik koşulları altında ve ülke topraklarında yapıldı. Faşizmin; öncü güçlere, onların kendilerini toparlama çabalarına, kongre ve konferans hazırlıklarına vahşice saldırdığı bir dönemde toplanmış olması ve başarıyla tamamlanması, ona ayrı bir anlam ve önem kazandırmıştır.

Devrim şehitleri adına saygı duruşu ile başlayan konferansta... ilkin; 'özel gündem' olarak belirlenen konu üzerinde yoğunlaşıldı(...) Konuyla ilgili kararlar oybirliği ile alındı ve kararın hangi kesimlere, hangi çerçevede açıklanacağı belirlendi.

Ardından; MK'nın sunduğu "faaliyet raporu"na geçildi. Rapor; kendi içindeki bölümler esas alınarak, her bölüm üzerinde konuşup tartışılarak ve sonuçlar çıkarılarak ileri alındı. Programatik derinleşme, politik ve taktiksel gelişimde katedilen mesafenin önemi ve bu alandaki başarıların devamı için yapılması gerekenler sıralandı. Ajitasyon-propaganda ve yayın çizgisinde olumlukların yanı sıra

aksayan ve eksik giden yönler, örnekleriyle birlikte ortaya kondu ve yeni dönemde bunların aşılması, daha yetkin bir düzeyin tutturulması kararlaştırıldı.

Aslolarak "örgütlenme" üzerinde duruldu. Örgütlenmede yaşanan sorunlar, her delegenin kendi alanıyla ilgili olumlu-olumsuz deneyimleriyle birlikte ortaya kondu. Bu yönüyle tüm birimlerin eleştiri-özeleştirimlerini içerdi. Geçen süre zarfında tıkanma noktaları saptandı ve bunları aşma yöntemleri üzerinden yeni hedefler belirlendi. Siyasal sürece müdahale gücü, gerek bağımsız faaliyetler, gerekse eylem birlikleri yönüyle, başarıları ve zayıflıklarıyla birlikte ele alındı...

İdeolojik-siyasi mücadeleyi güçlendirerek eylem birliklerini arttırmak gerektiği saptandı. Örgütün maddi sorunları, sunulan "mali rapor" üzerinden yeniden ele alındı ve bu alanda aksayan yönlerin giderilmesi, yeni olanakların yaratılması gerektiği kabul edildi.

Üçüncü olarak, MK'nın sunduğu "politik rapor" tartışıldı. 1. Kongre Belgeleri'nde ortaya koyulan emperyalist savaş ve yarattığı sonuçlar, yeni gelişmeler üzerinden değerlendirildi. Savaşla birlikte keskinleşen çağımızın temel çelişkileri, yeni görüngüleriyle birlikte sıralandı. Emperyalizmin eşitsiz gelişme yasasıyla, Çin'in son yıllarda büyüyen bir emperyalist güç olarak öne çıkması ve bunun doğuracağı olası sonuçlara dikkat çekildi. ABD'yi yeni bir emperyalist savaşa sürükleyen ekonomik bunalımının boyutları ortaya serildi ve onun artık gerileyen bir emperyalist olduğunun altı çizildi. Latin Amerika ülkelerindeki hegemonyasının sarsılması, Ortadoğu'da işgalin direnişle karşılanması ve kitlelerde artan ABD karşıtlığının, onu fazlasıyla zorladığı; fakat yerini korumak için her şeyini seferber edeceği ve her yola başvuracağı, o yüzden erken çöküş beklentisine girilmemesi gerektiği söylendi. Yeni emperyalist savaşa birlikte keskinleşen çelişkilerin, devrimin nesnellüğünü tüm dünyada kuvvetlendirdiği, işçi ve emekçilerin sosyalizm özlemlerini

büyüttüğü, sosyalizmin yeniden prestij kazandığı, komünist ve devrimci örgütlerin kendilerini buna göre hazırlayıp konumlandırması gerektiği belirtildi. Savaşın ülkemize yansıyan boyutları ile birlikte, aslolarak varolan eksik ve zayıflıkların hızla aşılması ve öncülük misyonuna uygun hale gelmesi, bunun tarihsel bir sorumluluk ve görev olduğu, bir kez daha vurgulandı.

Bu temel gündemler dışında, bu güne dek genel kabul gören, fakat herhangi bir kongre veya konferans kararıyla resmileşmemiş olan üç öneri de karara bağlandı. Birincisi; Ekim Şehitlerini anma etkinliklerin, tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini anma etkinliği olarak kabul edilmesi ve Ekim ayının, tüm devrim şehitlerini anma ayı olarak kesinleşmesi. İkincisi; 17 Haziran'ın sadece M. Fatih Öktülmüş yoldaşı değil, tüm ölüm orucu şehitlerini anma günü olması; Haziran ayı boyunca, M. Fatih ve ÖO şehitlerinin işlenmesi, çeşitli biçimlerle kitlelerle buluşturulmasıydı. Üçüncüsü; 1996 yılında gerçekleşen cezaevleri genel direnişinin, SAG-ÖO ve bu direnişte şehit düşenlerin, SAG-ÖO şehitleri olarak anılmasının düzeltilmesi. 3. Konferansta bu konu ele alınmış ve tasfiyecilerin SAG ısrarındaki yanlışlık, ayrıntılarıyla ortaya konmuştu. Yapılananın, fiilen ÖO olduğu ve o şekilde adlandırmak gerektiği de saptanmıştı. Buna karşın '96 genel direnişinde şehit düşenlere, SAG-ÖO şehitleri demeye devam edildi... '96 cezaevi genel direnişini ÖO; orada şehit düşenleri ÖO şehitleri olarak tanımlamak ve öyle anmak gerektiği kararlaştırıldı.

(...)

Son olarak; "Konferans Duyuru ve Çağrısı"nın kaleme alınması ve Ekim şehitleri anmasında kitleye duyurulması kararlaştırıldı.

TİKB(B); 4. Konferansını başarıyla gerçekleştirmenin, bunu başta yoldaşları olmak üzere tüm devrimci ve demokratlarla, işçi ve emekçilerle paylaşmanın mutluluğunu ve gururunu yaşamaktadır. Son derece zor koşullarda konferansını tamamlayarak, önemli bir merhaleyi daha geride bırakmıştır. Fakat en büyük zorluk, bundan sonra başlayacaktır. Bu, konferans kararlarını yaşama geçirme, hedeflerini fethetme zorluğudur. (...)

Kongre ve konferanslar,

örgüt içi demokrasinin ve denetimin en iyi ve en ileriden yapıldığı yerlerdir. Dolayısıyla örgütün kolektif iradesinin açığa çıkarılması, birlik ve bütünlüğünün pekiştirilmesi açısından da elzemdir. Örgütümüz; devrimci kopuşunu gerçekleştirdiği '98 yılından bu yana, bu konudaki titizliğini korumuş ve sözünün arkasında durmuştur. Bu, örgütümüzün tasfiyeciliğe karşı verdiği mücadelenin önemli bir halkasıdır. Tüm yoldaşlarımız bunu böyle kavramalıdır.

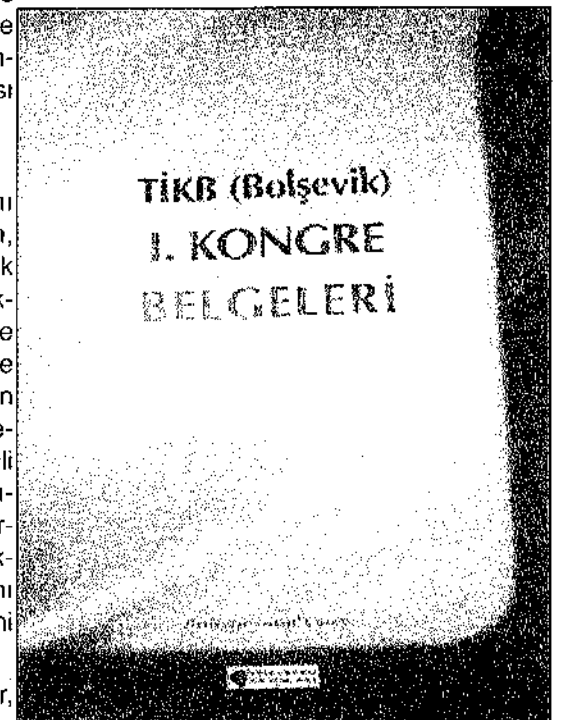
(...)

Kongre ve konferansların, bir örgüt yaşamındaki yerini ve önemini en iyi bilenler olarak; tüzüğümüzde belirtilen süre içerisinde konferansımızı yapmış olmak, hepimize ayrı bir onur vermektedir, vermektedir. Şimdi bu haklı övüncü, pratikte atacağımız adımlarla birleştirmenin, örgütümüzün politik üstünlüğünü örgütsel gelişkinliği ile tamamlamanın zamanıdır. Şimdi, 4. Konferansımızın gösterdiği zaafı aşarak, işçi ve emekçilerin ihtilalci komünist öncüsünü büyüme, her eylem ve direnişte onu yanlarında görmelerini sağlama zamanıdır. Şimdi alanımızı ve kendimizi acımasızca sorgulama ve örgütün direktifleri ışığında kendimizi yenileme zamanıdır.

4. Konferans kararlarını yaşama geçirmek için ileri!

Şubat 2006

(*) "TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri'nin yeraltı baskısının 'önsöz'ünden alınmıştır.

Dimitrov: Faşizmi Yargılamaya Devam Ediyor!

Bulgaristan Devrimi'nin önderlerinden Dimitrov, çok küçük yaşlarda başladı proleter yaşamına. Ölümüne kadar sosyalizmi mücadelelerinde tüm hücrelerine kadar yer alan Dimitrov, devrim tarihine teorik ve pratik açıdan büyük bir miras bıraktı.

Dimitrov, Almanya'da çalışmalarını sürdürürken, Nazi'ler işbaşına gelmişti ve sosyalizme, tüm insanlığa ve emekçilere azgınca saldırmanın köşe taşlarını döşüyorlardı. Nazi'ler komünistlere karşı katliamlar ve kompolar düzenleyerek halkın gözünden düşürmeye çalışıyorlardı. Bunlardan birini de Dimitrov üzerinde yapmaya çalıştılar. 27 Şubat 1933'te düzenledikleri bir eylemle Alman Meclis Binası Reichstag'ı yakarlar Naziler. Hemen suçluyu da ilan ederler. Bulgar Devrimi'nin önderi ve III. Enternasyonal'in Yürütme Komitesi Üyesi Dimitrov!

Dimitrov 7 ay tutukluluk süresinin ardından, üç ay sürecek olan ve faşizmin yargılanma arenasına dönüşen Leipzig'de duruşmaya çıkar. Bu yedi aylık süreç içinde gerek hukukun bu kompoları çürüten, gerekse faşizmi bir paçavraya dönüştüren savunmasını hazırlar. Dimitrov, yargılanan değil, yargılayandır. Hem de faşizmi kendi mekanlarında yenilgiye uğratar.

Dimitrov, "Ben sosyalizmi ve kendimi savunmak için buradayım. Sosyalizmin zaferi uğruna mücadele hayatının özüdür!" diye haykırıyordu. Çünkü biliyordu ki, dünyadaki tüm işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin ve komünistlerin gözü onun üzerindeydi. O mahkemede sosyalizmi oydu. İşçiler ve emekçiler de bunun bilincindeydiler. Yaptıkları büyük eylemlerle onu sahiplendiler ve faşizme öfkelerini haykırdılar. Nazilerin yaptıkları kompolar işe yaramamıştı. Yükselen güçlü kitle eylemleri ve Dimitrov'un yargılanan değil yargılayan tavrı nedeniyle mahkemeleri daha fazla uzatamadılar, onu tahliye etmek zorunda kaldılar.

Dimitrov'un bu savunması ve faşizmi mahkum etmesi II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı engelleyememiştir ama sosyalizmin zaferine olan inancı herkese haykarmış ve adeta yıllar sonra Berlin'e dikilecek olan kızıl bayrağın haberini vermiştir.

Dimitrov'un "hayatının özü" dediği sosyalizm uğruna mücadelesi, faşizmin tahlili, faşizme karşı verilmesi gereken savaşım biçiminin ortaya konuluşu sırasında da devam etti. Gerek Bulgaristan devriminin gerçekleşmesi, gerekse de dünyadaki diğer ülkelerde faşizme karşı verilen mücadelede ortaya koyduğu teori bugün bile değerini yitirmemiştir.

Her komünist ve devrimci önder gibi Dimitrov da yaşamı ve ortaya koyduklarıyla işçilerin ve emekçilerin bağrında yaşamaya devam ediyor.

Partinin şairi Mayakovski

Sovyetler Birliği'nin yetiştirdiği en önemli şairlerden biri olan Mayakovski, 7 Temmuz 1893'te Gürcistan'da doğdu. Babası bir orman bekçisiydi. Babasının ölmesinin ardından ailesiyle birlikte Moskova'ya taşındı. Bir yandan çalışmaya başlar bir yandan da yarıda kalan okulunu bitirmek için uğraşır. Yükselen devrim dalgası Mayakovski'yi de etkiler. 15 yaşına girmeden 1908'de RSDİP'e üye olur ve Moskova Komitesi'ne seçilir. Mayakovski devrimci faaliyetlere başlayışını şöyle ifade eder. "Devrim benim için şöyle başladı: Arkadaşım İzidor, papazın yemeklerini yapıyordu, birden yalınayak fırının üstüne sıçradı sevinçten: General Alilanof öldürülmüştü. Oydu Gürcistan ayaklanmasını bastıran. Bildiriler, mitingler. Ben de katılıyorum bunlara. Ne güzeldi. Müthiş bir hırsla okumaya başladım. Bütün hayatım boyunca beni en çok etkileyen, sosyalistlerin olayları çözmekte, evreni belli bir görüşe oturtmaktaki gösterdikleri yetenek olmuştur. Marksist bir çevreye giriyorum. Kendimi bir sosyal demokrat olarak görüyorum. Babamın silahlarını çalıp, Sosyal-demokratlar Komitesi'ne götürüyorum." Devrimci faaliyetleri sırasında tutukluklar yaşar. İlk şiirlerini de tutukluk sırasında kaldığı hücrelerinde yazar. Artık yaşamını da şiirlerini de RSDİP ve devrim belirleyecektir Mayakovski'nin. Devrimin yükselişi alçalışı, devrim ve sonrası, sosyalizmin inşası... Her an Mayakovski'nin şiirlerine yön vermiştir. Devrimden sonra, sosyalizmin propagandası için afiş çalışmaları yapar, romanlar ve film senaryoları, tiyatro oyunları yazar. Sosyalizmin her adımı, sosyalist insanın her aşaması, onun şiirlerine yön verir. İşçilerin daha iyi evlerde yaşamaları için toplu konutlar yapıldığında Mayakovski'nin şiirinde canlanır bu konutlar. İlk yurt dışı gezisine çıktığında, taşıdığı Sovyet pasaportunun anlamını ve değerini çok daha iyi kavrar ve anlatır. Lenin'in ölümü onun dizelerinde ölümsüzleşir. Şiirinin dili sade ve açık, ama aynı zamanda en coşkun duygularla dopdolu ve edebi açıdan son derece güçlüdür. Yaşamının her anını proleter gibi sürdürür ve sosyalizmin beş yıllık planlı ekonomiye geçtiği yıllarda "Gosplan kan ve ter içinde biten bir

toplantıdan sonra benim de beş yıllık görevlerimi belirlesin" der. Sosyalizmin şairidir Mayakovski, gerçek bir 'partili aydın'dır.

Mayakovski devrimin ve Sovyetler Birliği'nin yetiştirdiği en büyük şairlerden biridir.

Marşımız

İşyanın ayak sesi, alanları döv!

Yukarı, gururlu başlar dizisi!

Biz, ikinci Nuh tufanıyla

Yeniden yıkayacağız dünyanın tüm kentlerini.

Günlerin öküzü hantal,

Yılların kağınsı ağır,

Tanrımız koşudur bizim

Yüreğimizse davul.

Altınımızdan daha yücesi var mı?

Kurşun vızaltısı mı bizi sindirir?

Çınlayan sesimizdir o altın;

Silahımızsa türkülerimizdir.

Yeşilliklerle örtülsün kırlar

Serilsinler günlerin altına

Gökkuşağı koşum olsun

Yılların Küheylanına.

Gök pek sıkkın görünmede nedense,

Onsuz dalgalandıralım türkülerimizi,

Hey büyük Ay! Söyle de

Oraya yaşarken alsınlar bizi!

Mutluluğu iç! Türkünü söyle!

Bahardır akan damarlarımızda

Vursun savaş temposunu yürek

Bakır bir trampet olan bağrımızda.

V. Mayakovski

Çev: Atıol Behramoğlu

15-16 Haziran Eylemleri

İstanbul:

Genel-İş Sendikası, Bağcılar Belediyesi'ne grev kararını asma eylemini 15-16 Haziran eylemine çevirdi. Bağcılar Belediyesi'ne grev kararı asan Genel-İş üyesi işçiler, buradan Bahçelievler Belediye'sine yürüdü. Yürüyüşe DİSK üyesi sendikaların yöneticilerinin yanında Belediye-İş Sendikası şube başkanları da katıldı.

Yürüyüş boyunca, "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldılar. Yapılan konuşmalarda, Limter-İş Sendikası yöneticilerinin tutuklanması kınandı.

Mersin:

Mersin'de Birleşik Metal-İş Sendikası Mersin Şubesine üye işçiler ve 90 günü aşkın süredir grevde olan SCT Filtre Fabrikası işçileri Taşbina önünde

yaptıkları eylemle 15-16 Haziran Direnişini selamladılar.

Eylemde konuşan sendika temsilcisi Uğur Tozlu, direnişin Türkiye işçi sınıfına mücadele edilmeden hak kazanılmayacağını gösterdiğini söyledi.

Adana:

Adana Tabip Odası, KESK, DİSK, EMEP, ÖDP, Halkçı ve ESP 15-16 Haziran Direnişinin yıldönümünde ortak eylem yaptılar. Kitle, Büyükşehir Belediyesi'nin önünde toplanarak İnönü Parkı'na yürüdü. Yürüyüşe, Dev-Sağlık-İş'te örgütlenen Balcalı Hastanesi'nde sendikalaşma mücadelesi veren sağlık işçileri kitleli olarak katıldılar. Yapılan konuşmalarda zaferin emekçilerin birleşik mücadelesiyle kazanılacağı vurgulandı.

Maraş, Çorum, Sivas

Faşizm halka yönelmiş cellatlıktır!

"Nerede kitaplar yakılıyorsa, orada bir gün insanlar da yakılır."

versite gençli-
ğinin mücade-
lesine saldırı-

Alman yazar ve şair Heinrich Heine'nin bu kehaneti, gericiğin ve faşizmin hüküm sürdüğü bütün ülkelerde aynen yaşanmıştır. Bizde de öncesi bir yana 12 Eylül döneminde birçok kitap, dergi ve filmin yakıldığı, çürütüldüğü bilinmektedir.

'93 yılında gerçekleşen Sivas katliamı da böyle başlar. 100 kişilik bir grup önce Pir Sultan Abdal etkinliklerinin yapıldığı Kültür Merkezi'ne yönelir. Pir Sultan Abdal 4 yüzyıl önce yaşamış olmasına rağmen, düzene başkaldırıyı, isyanı, ileriye temsil ediyordur. Saldırı budur.

Bu gerici-faşist güruh, önce Kültür Merkezi'ndeki kitapları yakarak işe başlarlar. Sonra "Ozanlar Anıtı"nı yıkıp, otelin önüne sürükler ve orada yakarlar. Ardından sıra, bu kitapları yazanlara, bu anıtları dikenlere gelmiştir. Ve 37 canı yakarak katlederler...

Katliamı yaşayanlar, ölümle burun buruna gelenler, saatlerce devletin göndereceğini söylediği "takviye güçleri"ni bekler. Sürekli telefon edilir; valiye, emniyete, jandarmaya... Dönemin Başbakan yardımcısı Erdal İnönü'ye, sosyal-demokrat bakanlara... Onların gelip kurtaracaklarından öylesine eminlerdir ki, kurtulduktan sonra yapacakları basın açıklamasının metnini bile hazırlarlar.

Katliamdan sağ kurtulan bir sanatçı o durumu şöyle anlatıyor: "Hiç birimiz böyle bir sonla karşılaşacağımıza ihtimal vermiyorduk. Sanırım tek hatamız, devlete bu kadar güvenmekti... Kendimize güvenseydik, bu kadar ölü verir miydik, bilemiyorum."

Sivas olayları, katliama dönüşene kadar tam 7 saat geçer. İlk saldırıya uğrayan Kültür Merkezi'nde barikatlar kurulur, atılan taşlar geri fırlatılır ve saldırı püskürtülür. Bir direniş, bir karşı koyuş vardır. Fakat gerisi gelmez. Kültür Merkezi'nden şehrin dört bir yanına dağılan devrimci-demokratlar, halkı harekete geçirip otelin önünde biriken gerici-faşist güruha saldırıya geçmeyi başaramazlar. Mahallelerde yaptıkları kitle gösterileri ve barikat kurma çabaları, reformist partilerin engeliyle karşılaşır.

Sivas'ta ciddi bir karşı koyuş, kitleselel militan bir karşı saldırı gerçekleşseydi, bu katliam gerçekleşebilirdi, bu kadar insan ölür müydü? Sonucu ne olursa olsun, direnerek, dövüşerek verilen bir mücadelenin onuru ve bırakacağı miras, çok farklı olurdu. "Kanlı Sivas", "Direnen Sivas" olarak geçerdi tarihe...

Sivas katliamına düşenen taşlar, sivil faşist ve dinci gericiğin Kürt ulusal hareketine, üni-

versite gençli-ğinin mücadelesine saldırılarla başladı. 90'lı yıllara Hizbu-kontra cinayetleri damgasını vurdu. Türkiye'nin çeşitli ilçelerinde gerici-faşist güruhların Kürtlere saldırıları gerçekleşti. Aynı dönemde yükselen üniversite gençliğinin mücadelesi, yeniden öne sürülen faşist-gerici saldırılarla kesilmeye çalışıldı.

Bu saldırılar yaşanırken, ne yazık ki, bir elin parmaklarını geçmeyen aydın dışında, genel olarak aydın ve sanatçılar, tepki göstermedi, olayları seyretmekle yetindiler. Bir gün böylesi bir saldırı ile karşı karşıya kalacaklarını hiç düşünmeden... Tıpkı Alman papazın, Nazi saldırıları sonrasında söylediği gibi: "Önce komünistleri katlettiler, seslenmedik; sonra Yahudileri katlettiler, seslenmedik, sonra sosyal-demokratları katlettiler, seslenmedik, sıra bize geldiğinde seslenecek kimse kalmamıştı..." Halbuki faşizm, sadece komünist ve devrimciler değil, sadece ezilen ulus ve mezheplere değil, kendi dışında herkese düşmandı. O, halka yönelmiş cellatlıktı.

Ancak geniş bir kesim bu bilinçle hareket etmiyordu. Öyle ki, otelin etrafı gerici-faşist güruh tarafından kuşatılıp "Kan İsteriz" ulmaları yükselirken bile, "onları tahrik etmemek için pencerelere çıkmadık, arka odalara, koridorlara sığındık" deniyordu. Direnmek ve saldırıları cepheden göğüslemek dışında başka bir seçeneğin kalmadığı böylesi bir durumda bile, "tahrik ve kıskırtma" demagojisinin baskılanması altında ve savunma psikolojisiyle hareket ediyor ve faşizmin azgın saldırıları karşısında tamamen savunmasız kalıyorlardı.

Faşizmin panzehiri, örgütlenmek, direnmek ve savaşmaktır. Devletin rolünü, faşist ve gerici örgütlerle başını iyi görmek ve göstermek gerekir. Faşizm karşısında icazet dilenmek, savunmaya geçmek veya 'tarafsız' kalıp 'bekle-gör' tavrı sergilemek, bu saldırılara davetiye çıkarır sadece. Tarih, bunun yüzlerce binlerce örneği ile doludur.

Alevi-Sünni, Kürt-Türk, laik-dindar saflaşması, egemen sınıfların halkı bölmek için yarattığı yapay saflaşmalardır. Doğru saflaşma; ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen arasındadır. Bu da işçi ve emekçilerle burjuvazi ve onun her tür sözcüsü çanak yalayıcıları arasında yaşanır.

Bugün de yapay çelişkilerle kitlelerin bilinci çarpıtılmaya, birbirine düşman edilmeye çalışılıyor. Devlet destekli gerici-faşist güruhlar, Kürt halkına, üniversite gençliğine saldırıyor, linç girişimlerinde bulunuyor. Tıpkı Sivas katliamı öncesinde olduğu gibi yeni katliamların, yeni Sivas, Maraş ve Çorum'ların yolları düzenleniyor.

Her 2 Temmuz'da bu vahşi katliamı lanetliyoruz. Ama gereken derslerin çıkarıldığı söylenemez. Oysa bu faşist-gerici katliamları sadece lanetlemekle kalmamalı, yeni katliamların önüne geçecek bir bilinç ve örgütlülük içinde olmalıyız. Başta komünist ve devrimcilerin, tutarlı demokrat ve anti-faşistlerin, aydın ve sanatçıların, bunu başarmaları gerekiyor.

(*) Buradaki yazılarda, DPG'nin '93 Temmuz'unda çıkan sayısından yararlanılmıştır.

Katliamı yaşayanlar anlatıyor:

1 Temmuz günü güzel bir açılış yapıldı. Akşam saatlerinde spor salonunda gece vardı. Ben gecenin hem sunuculuğunu, hem sanatçılığını yapıyordum. O zamana kadar bütün etkinlikler çok iyi geçti. Yalnız arkadaşlar TGRT muhbirinin Aziz Nesin'i provake edici sözler sarfettiğini söyledi. Ertesi gün yerel gazeteleri aldığımızda halkı kıskırtan haberler vardı. Mesela "Müslüman mahallesinde salyangoz satmak"; "Sivas'ta ne yapılmak isteniyor?" vb..

Cuma namazından sonra Kültür Merkezi'ne doğru 100 kişilik bir grubun slogan atarak gittiklerini gördüm. Burada dikkatimi çeken, polislerin kitleyi disipline ediyormuş gibi sağından solunda yönlendiren bir pozisyon-da yürümeleriydi. Kültür Merkezi'ni bastılar, arkadaşlarımızı tartaklamışlar, kitapları yakmışlar. O anda Kültür Merkezi'nde etkinlikleri izleyen 1500 kişilik bir grup vardı. Bu arkadaşlar, barikatlar kurarak kendilerini korumuşlar, hatta saldırıyı püskürtmüşler. Püskürtülen grup, Aziz Nesin'in kaldığı Madımak Otel'i'ne saldırdı. O andan sonra kesinlikle dışarı çıkma olanağımız kalmadı. Yüz-yüzelli kişiyle başlayan olay, bir anda on bin kişiye nasıl ulaştı anlayamadım.

Devletin bizi kurtaracağına o kadar inanmıştık ki, kurtulduğumuzda yapacağımız basın açıklamasını bile hazırladık. Asım Bezirci hocamız, bildiri hazırlayıp geldiğinde, artık o işle uğraşacak zamanımızın olmadığını anladık. Otelden kurtulmanın yollarını aradık, Arif Sağ eski milletvekili olduğu için Cevdet Selvi'yi aradı. Bizi kurtaracaklarına söz verdiler. Takviye kuvvetlerinin kısa sürede geleceğini söylediler. Orada bulunan polisler, bizi korumak yerine göstericilerle haşır neşir olmuştu. Sonuçta biz kendimize güvenseydik, direnseydik, bu kadar ölü verecek miydik bilemiyorum.

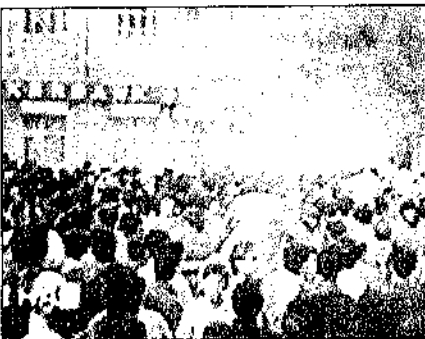
Bu arada kaygı duyan, üzülen, hatta morali bozulan arkadaşlara destek olmaya çalışıyorduk. Örneğin karikatürist arkadaşımız Asaf Kocak, mızıkasıyla bize moral verdi. Hiçbirimiz böyle bir sonla karşılaşacağımıza ihtimal vermiyorduk. Sanırım tek suçumuz, devlete bu kadar güvenmekti.

Kültür Merkezi'ne saldırıldığını, kitapların yakıldığını duydum. Arkadaşlarımız kendilerini korumak için barikat kurmuşlar ve püskürtmüşler. Firsattan yararlanarak şehrin bölgelerine dağılıyorlar. Saldırganlar tekrar gelip Belediye Başkanı yönetiminde "Ozanlar Anıtı"nı vinçle söküyor. Kongre binasının önündeki Atatürk büstüne saldırıyorlar. Anıt, slogan ve çığlıklarla valiliğe getiriliyor. Madımak Otel'i'ne gelindiğinde, dinci güruh giderek artıyor... Polis, asker, şeriatçılar, hep birlikte hareket ediyorlardı. Hatta astsubaylardan birinin, barikatı kuran dinciye öptüğünü gördük. Ankara ile telefon görüşmesi yapıldı. İnönü dahil SHP milletvekilleri, Vali vb.. Taş yağmuru bir türlü bitmiyordu. Sonradan olay ortaya çıktı. Belediye bir gün önceden taş yığılmış oraya. Karşı binaya yerleşenler de taş atıyordu. Binalara taş taşınmasına engel olunabilirdi. Bizim çatıdan kurtulmamız da bu şekilde engellendi.

Saat 16.00'da başkan olmam nedeniyle Vali'yle yüz yüze konuşma gereği duydum. Her türlü saldırı olasılığına rağmen takım elbiseli, çantalı bürokrat havasında otelden çıktım. Fark etmiş olsalardı linç ederlerdi. Valinin odasında Vali, Tümen Komutanı, Emniyet Müdürü vardı. Validen can güvenliğimizin sağlanmasını istedim. Emniyet Müdürü, Vali'nin yanında oturan Belediye Başkanı'na çok aciz bir vaziyette "Efendim, Kültür Merkezi'ndeki olayı sayenizde önledik. Madımak Otel'i önünde de bir konuşma yaparsanız, bu arkadaşlarımızı da ikna ederseniz olayları önleriz" diyordu. Belediye Başkanı ise böyle bir şey yapmak istemediğini gösteren bir tavırdı. Ben orada sonumuzun ne olabileceğini gördüm.

Tekrar otele döndüm. Döndüğümde otele girmek kolaydı ama çıkma şansımız tümüyle ortadan kalmıştı. Polisten çıkaralım türü teklifler aldık ama linç edileceğimiz çok açıktı. Arkadaşların telefon trafiği sürüyordu. Saat 17.00'de arkadaşlar yangına karşı önlem almaya başladı. Umut giderek küçülüyordu ve devlet bir türlü ortaya çıkmıyordu. Sadece ezan okunduğunda dışarıdaki taş yağmuru ve sloganlar kesildi. Çıkış yollarını araştırdık BBP (Büyük Birlik Partisi) İl Teşkilatı'na geçme koşulunun olduğunu öğrendik fakat yaklaşır yaklaşmaz adamlar bizi sopalarla tehdit ettiler. BBP'de bir sivil polis vardı, "gidin teşkilatınızı uyarın, burayı işgal ederek bizi kurtarabilirler, bunu denesinler" dedik. Saatler ilerledikçe kurtuluş umudumuz kayboluyordu. Devrilen otomobillerden alınan benzinlerle otel ateşe verildi. Artık 70 küsur insan kendi tercihi yapıyordu.

Ya ölüm ya da BBP'ye sığınma. Burada göz göre göre yanmaktansa bunu göze almak gerekiyor diye düşündüm. BBP ilk girişte bizi kabul etmiş olsaydı, tüm arkadaşlarımızı kurtarabilirdik. BBP'ye 33-34 arkadaşımız girdi ve kurtuldu.

☆ 4 Temmuz 1918- 1. Sovyet Anayasası Kabul Edildi

Ekim Devrimi'yle yeni kurulan Sovyet devleti, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yıkıntıları arasında bir yandan sosyalizmin inşasına girerken bir yandan da iç savaşla uğraşmak zorundaydı. 4 Temmuz günü toplanan Tüm Rusya Merkez Yürütme Kurulu'nun 5. Kongresi'nde kabul edilen Anayasa, özel mülkiyete son veriyor, tüm uluslara ayrılma hakkı dahil kendi kaderini tayin hakkı getiriyor, kadını ise burjuva-feodal zincirlerinden kurtararak özgürlük getiriyordu. 1918 Anayasası, 1936'daki Anayasa'ya giden yolu açıyordu aynı zamanda.

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır Cezaevi'nde Ölüm Orucu

12 Eylül faşist diktatörlüğünün devrimci, komünist ve yurtsever tutsaklar üzerinde estirdiği baskı ve terör tüm azgınlığıyla yaşanırken, bir dönem teslimiyeti yaşamış olan Diyarbakır Cezaevi'nde iyice pervasızlaşıyordu. Bu baskılara karşı ilk etapta PKK önderlerinden Mazlum Doğan ve Ferhat Kurtay'la yoldaşları kendini yaktilar. Ardından ise '82'de Ölüm Orucu başladı. Ölüm Orucu Direnişi'nde PKK MK üyeleri M. Hayri Durmuş ve Kemal Pir, PKK savaşçıları Ali Çiçek ve Akif Yılmaz şehit düştü. Diyarbakır'da yaşanan bu direnişler, Kürt Ulusal Hareketi'nin ayağa kalkmasında büyük bir öneme sahiptir.

☆ 12-14 Temmuz 1991- Devrimci Sol Savaşçıları Katledildi

Devrimci Sol'un önder kadro ve savaşçılarından Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Nazmi Türkcan, Hasan Eliuygun, Yücel Şimşek, Cavit Özkaya, İbrahim İçi, Ömer Coşkunırmak, Zeynep Eda Berk, Bilal Karakaya İstanbul'da, Fitnöz Dökme ve Buluthan Kangalil Ankara'da katledildiler.

☆ 17 Temmuz 1986- İHD Kuruldu

İnsan Hakları Derneği, her türlü demokratik talebe azgınca saldırıldığı bir dönemde tutsak aileleri ve aydınlar tarafından kuruldu. İHD üzerinde baskılar hem kurulma aşamasında hem de ilk kuruluş yıllarında azgınca devam etti. Didar Şensoy TBMM önünde yapılan bir eyleme polislin saldırması sırasında fenalaştı ve daha sonra yaşamını yitirdi. Yine yüzlerce gözaltına alınarak, tutuklanarak sindirilmeye çalışıldı. Ama İHD gün geçtikçe yaygınlaştı ve büyüdü.

☆ 24 Temmuz 1968- Vedat Demircioğlu Katledildi

6. Filo'nun kovulması eylemlerinin ardından, öğrenciler üzerine azgınca saldıran devlet, öğrenci yurtlarına azgınca saldırdı ve bu saldırılar sırasında onlarca öğrenci ağır şekilde yaralandı. Vedat Demircioğlu da ağır yaralandı ve yaşamını daha sonra yitirdi.

☆ 27 Temmuz 1966-Çorum İşçileri Ankara'ya Yürüdü

☆ 2000 yılında başlayan ÖO eyleminde Temmuz şehitleri

- 5 Temmuz 2001 Gökhan Özocak
- 6 Temmuz 2001 İsmail Karaman (Sokak infazı)
- 8 Temmuz 2001 Ali Koç
- 14 Temmuz 2001 Sevgi Erdoğan
- 30 Temmuz 2002 Semra Başyigit
- 22 Temmuz 2004 Salih Sevinel
- 1 Temmuz 2005 Eyüp Beyaz

Temmuz ayında şehit düşen ihtilalciler komünistler

Temmuz 1980: Kenan Özbilek Adana'da sivil faşistlerle girilen bir çatışmanın ardından ağır yaralandı ve kaldırıldığı hastanede ağır işkencelere maruz kaldı. Direnişinin ardından şehit düştü.

29 Temmuz 1991: Bir eylem hazırlığındayken polisle karşılaşarak çatışmaya giren ve bu çatışmada yaralanan Yunus Durmaz, çemberi yarar ve uzaklaşır. Ancak bir süre sonra elinde bulunan bomba düşer. Bombanın etrafta oynayan çocuklara zarar vermemesi için bombanın üzerine kendini atan Yunus şehit düşer. Kısa olan devrimci yaşamına rağmen, gösterdiği tavır ve davranışlarla tüm ihtilalcilere örnek teşkil etti Yunus.

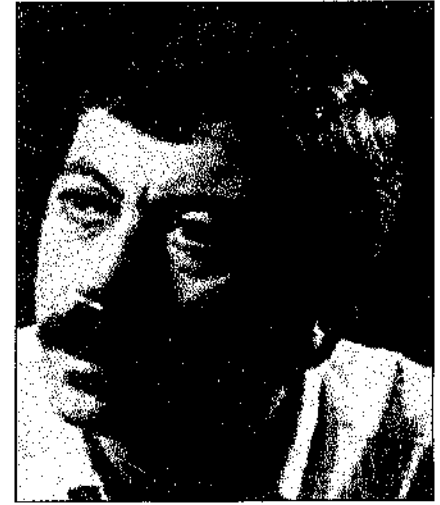
Kavga Şairi Adnan Yücel

Aç güneş tufanı kurlsız gözlerini
Bırak Seyhan kıyılarında
Bakışların havalansın bu akşam
Çukurova göklerinde
Hiç konuşmadan ölümsüz bir kartalı söyle
İşçi gecelerinde
Fabrika önlerinde
Alinterine gül düşüren o yüreği söyle

Aç güneş tufanı kurlsız gözlerini
Gökte pamuk tarlası bir bulut
Ya da işçi sofrasında tuz ol bir tabakta
Yeşil soğanla bütünleş ölümlere karşı
Bütünleş ki süzülüp insin o kartal
Konsun yanbaşımıza
Anlatsın direncin ışıltılı sularını
Bir anda ufuk yangınlarına dönsün yüreğin
Tutuşursun bilincin bütün kıyılarını
(...)

Her özlemi yağmurla başlatan bu yerde
Bir kartal havalanır gökyüzüne
Adını yıldızların en görkemlisine yazar
Bütün yanlışlara göz ucuyla bakar
Düşer sulara Seyhan olur akar
Ceyhan olur akar
Aşar dağları-denizleri ve kentleri
Bağcılarda bahçeleri taşır güneşe
Metris'te ölümlü gül diye yakasına takar
(...)

Aç güneş tufanı kurlsız gözlerini
Aç ki çığlıklaşınsın Toroslar
Tahtalılar, Binboğalar, Aladağlar
Yol versin kar üstünde çiçeklenişe
O kartalı bakışlarında bulsunlar
(...)
O kartalın uçuşuna vurulsunlar
Ve sorsunlar
Anlamı nedir diye yaşamının
Her yerde tükendiği bir anda umudun
Umudu çelik çelik donanmanın
Mutlaka bir anlamı vardır böyle yaşamının
Adnan Yücel

Bir karayolları işçisinin oğlu olarak 1953'te dünyaya gelen Adnan Yücel, 1975'te Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Ardından Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümünü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine lisans yaptı. Eğitiminin ardından çeşitli liselerde öğretmenlik yapan Adnan Yücel Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde öğretim üyeliği görevini yürüttü.

İlk şiirleri, 1974 yılında Yeni Adımlar dergisinde yayınlanmaya başladı. Sonrasında çeşitli dergi ve gazetelerde şiirler ve yazılar yazmaya devam etti. Şiirlerine devrim ve devrimciler konu olurken, kitapları arasında Kavgalara Sözlünen Seveda, Soframda Kaval Sesi, Bir Özlem Bir Türkü, Acıya Kurşun İşlemez, Yer Yüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek, Rüzgarla Bir, Ateşin ve Güneşin Çocukları, Karacaoğlan, Çukurova Çeşitlenmesi ve Sular Tanıktır Aşkıma vardır. Adnan Yücel 2002'nin temmuz ayında yaşamını yitirdi.

Denizin çocuğu Kazım Koyuncu

2005'in Haziran ayında yakalandığı kan kanserinden 33 yaşında yaşamını yitiren Kazım Koyuncu, Lazca müziğin sevilmesinde önemli bir yere sahip. Yaşamı ve şarkılarıyla muhalif bir çizgide yer alan Koyuncu, devrimci kurumların etkinliklerinde de yer almıştır. 1990'lı yıllarda Zugaşi Berepe (Denizin Çocukları) adlı grupla müziğe başlayan Koyuncu, çalışmalarını sonraki süreçlerde yoğunlaştırmıştı. Kazım Koyuncu'nun kitlelerin yaşamındaki edindiği yer ve kitlelerle kurduğu bağ, cenazesinde açığa çıktı. Binlerce kişi onu çok sevdiği Artvin'e kendi şarkılarıyla uğurlarken, hala konserlerde ya da çeşitli etkinliklerde onun müziğiyle Karadeniz'in hırçınlığını ve coşkusunu yaşıyorlar.

Mercan Şehitleri Anıldı

Geçen yıl Dersim-Mercan'da katledilen 17 MKP önder kadro ve savaşçısını anmak için çeşitli yürüyüşler ve etkinlikler düzenlendi. 16 Haziran'da Gazi Mahallesi, Sarıgazi, İzmir, Ankara, Dersim, Diyarbakır'da yapılan anımlarda Mercan katliamının unutulmayacağı bir kez daha vurgulanırken, Dersim'deki anıma saldıran devlet 64 eylemciyi gözaltına aldı.

Aynı gün, Sarıgazi'de de bir anma yürüyüşü ve mezarlık anması gerçekleştirildi. Dünya Hastanesi'nin önünde toplanan 200 kişilik kitle, sloganlarla mezarlığa geldi ve burada yaptıkları anıma eylemi bitirdi.

Okmeydanı'nda ise DHP'nin organize ettiği bir anma etkinliği gerçekleştirildi. 18 civarında başlayan anma saygı duruşuyla başladı. DHP adına yapılan açıklamanın ardından, YÇKM şir grubu sahne alırken, şehit ve tutsak aileleri adına konuşmalar yapıldı. Etkinlikte Gece Tutuştu, Grup Mayıs, Grup Yel ve Grup Munzur türkülerini ve marşlarını kitlelerle paylaştı. Etkinliğe, PDD, HÖC, ESP, BDSP, Partizan ve diğer partiler, kitle örgütleri de destek verdi.

TARIMDA GÖZDE SEKTÖRLER-II

Geçtiğimiz sayılarımızda, sermaye sahiplerinin ve sözcülerinin, "Türkiye, Avrupa'nın tarım alanı olacak" şiarını neden sıkça dillendirdiklerini, tarımı emperyalistlerin istekleri doğrultusunda nasıl şekillendirdiklerini ortaya koymuştuk. Son dönemde sermaye sahipleri, "tarımda gözde sektörler" olarak adlandıran, hayvancılık, organik tarım, meyve ve sebzeçilik, seracılık dallarına rağbet etmekte ve bu alanlara yatırım yapmaktadır. Geçen sayımızda "tarımda gözde sektörler"den "havyacılığı" işlemiştik. Bu sayıda ise, "organik tarımı" ele alıyoruz. Önümüzdeki sayıda, "meyve ve sebzeçilik" konusuyla devam edeceğiz.

ORGANİK TARIM

Organik tarımı, FAO (Uluslararası Gıda Örgütü) ve AB, konvansiyonel tarıma alternatif olarak görüyor, "kimyasal ilaç ve gübrenin kullanılmadığı topraklarda yapılan" tarımı, **organik tarım (ekolojik veya biyolojik tarım da deniyor)** olarak adlandırıyorlar. Doğallık adına hiçbir girdi kullanmamak anlamına da gelmiyor organik tarım. Kimyasal ilaç-gübre gibi girdiler yerine, kompost ve organik gübre (yeşil gübre de denilen yapraklardan elde edilmiş gübre) vs. ile yapılıyor. Ve son derece gelişkin teknoloji kullanılıyor. Dolayısıyla, organik tarım, üretimin hiçbir işleme tabi olmayıp doğal yollara terk edilmesi olarak ele alınmıyor.

Ancak organik tarımda sadece organik girdiler kullanılması yetmiyor.

Üretilen ürünlerin aynı zamanda ithal eden ülkelerin denetiminden de geçmesi gerekiyor. Denetim demek ise, üretimin her aşamasının bu ülkeler tarafından izleniyor olması demek. Çünkü yine bu ülkelerin denetiminde ve hakimiyetinde kurulmuş olan **sertifika kuruluşlarının**, organik tarım yapan işletmeyi sertifikalandırması şartı aranıyor. Bunun için periyodik olarak yapılan kontroller ve kontrollerde süreklilik zorunluluğu var.

Öncelikle, ürünlerin ekildiği toprağın sanayi kuruluşlarına yakın olmaması, havaya karışan eksoz gazının vereceği zarar nedeniyle karayolları kenarında bulunmaması gerekiyor. Aksi halde sertifikasyon verilmiyor. Yanısıra da yanında-yöresinde dahi kimyasal ilaçların kullanıldığı arazilerin bulunmaması şart. Ya da, eğer konvansiyonel tarım yapılmış olan topraklar organik tarıma açılacaksa, en az 2 veya 5 yıllık süre olacak bir hazırlık aşaması (geçiş süreci) geçirilmesi isteniyor. Veya toprakların temizlenmesi için yonca ekilmesi yöntemi ya da mikroorganizmaların, yararlı böceklerin kullanılması vs. uygulamalara tabi tutulması gözetiliyor.

Organik tarım yapma işi, Türkiye'de şöyle işliyor: Koşulları her yönüyle yerine getiren bir işletme, organik tarım ürünleri ekebilme için, ilk olarak tarım bakanlığının belirlediği "kontrol kuruluşları"ndan birine başvurması gerekiyor. Bu kuruluşların sayısı ise son derece sınırlı ve hemen hepsi Ege Bölgesi'nde bulunuyor. (*) Sertifika almak için başvuru yapan işletme, önce bakanlıkça yet-

kilendirilmiş kuruluşlardan birinin denetimine tabi tutuluyor ve bir sınamaya süreci tayin ediliyor. Ardından sürekli bir denetim başlıyor. Bütün işlemlerin bitiminden sonra (toprak ve iklim yapısı, sanayi vb. kuruluşlara uzaklık-yakınlık derecesi vs.) merkezi Almanya'da bulunan IFOAM (Sertifika Ürünler Uluslararası Organik Tarım Hareketleri Federasyonu) ile AB ülkelerinin belirlediği standartlar ve yönetmeliklere uygun üretim şartlarına tabi olup olmadığı kontrol ediliyor. Böylece, sertifika alarak organik tarım yapma hakkı kazanan işletme, bu kuruluşların sürekli olarak denetimi altına girmiş oluyor.

Yine merkezi Almanya'da olan INFOAM (Dünya Organik Tarım Örgütü), dünya çapında sürdürdüğü araştırmalar sonucunda organik tarıma en uygun topraklara sahip yerlerden birinin **Erzurum** olduğunu belirledi örneğin. Organik yem üretici İtalyan Ecomon Firması'ndan gelen talep üzerine 1 milyon dolarlık anlaşma yapıldı ve 3 pilot bölge seçildi Erzurum'da. Bir başka örnek de Adana'dan. Adana Hacı Sabancı Organik Sanayi Bölgesi bünyesinde yaklaşık 5 bin dekarlık bir alana, 8-10 trilyon lira maliyetle organik tarım bölgesi kuruluyor. Normal tarıma göre 5 kat daha fazla ürün vereceği söylenen bu bölgeye İsrail de talipmiş üstelik. Ayrıca **Düzce Ovası** ve Derin'in Ovacık ilçesinde de organik tarım yapılıyor. **Dersim Ovacık'ta** 600 dönüme dek uzanan arazide fasulye, nohut, mercimek gibi sebze ve bakliyat ürünleri ekiliyor. **Kürdistan-GAP Bölgesi, Beyşehir Gölü Havzası, Doğu Karadeniz Bölgesi, Karaman**, vs. vs. gibi bölge ve iller organik tarım açısından uygun görülüyor ve hazırlıklar tüm hızıyla sürüyor. Öte yandan, **Kuzeydoğu Anadolu** Doğan Holding organik tarım projesi, bir uluslararası sertifikasyon kuruluşu olan IMO tarafından sertifikalı aldı ve Türkiye ve Avrupa'nın en büyük organik süt sığırçılığı işletmesi olarak geçen Kelkit Süt Sığırçılığı İşletmesi, ilk organik ürünlerini vermeye başladı.

Teknolojik açıdan üretimin yapılma şekli ve kullanılan arazilerin büyüklüğünden de anlaşılacağı üzere **organik tarım; büyük bir serma-**

Tüm dünyada "moda" olan organik tarım, söylendiği gibi "daha sağlıklı besin maddeleri üretmek" için mi yapılmaktadır? Açık ki, söylendiği gibi sağlıklı besin maddelerine sahip olmak veya tarımın doğal yollarla yapılması, işin gösterilmek istenen yüzü ve sadece bir aldatmaca... Aksine, kar arttırmak için mümkün olan en az maliyetle üretim yapmak esas amaç.

* Ülke genelinde organik tarım topraklarının neredeyse yarısına yakını Ege'de ve bu nedenle sadece 7 adet olan söz konusu kuruluşların 6'sı da İzmir'de. İzmir limanı, aynı zamanda organik ürünlerin ihraç edildiği bir liman. Bütün bunlar İzmir'i organik tarım merkezinin üssü yapmaya yetiyor. Ashında kontrol kuruluşları, sadece bakanlıkça yetkilendirilmiş olup, temelde sertifikasyon kuruluşları da değildir. Özel sertifikasyon kuruluşları emperyalistlerin elinde. Türkiye'de kurulsun bunlara da emperyalist tekellerin hakim olması kaçınılmaz.

yeyi, büyük ölçekli üretimi ve arazilerin buna uygun büyük- lükte tutulmasını şart koşuyor.

Organik tarımda bütün sertifika ve kontrol masrafları, başvuran işletmeye ait ve sadece kontrol kuruluşlarının yıllık maliyetleri 1.000 Euro. Toprağın analizi yapılmak isteyen işletme, bunun için 400 Euro kadar para ödüyor. Sertifikasyon başvurusu ve periyodik denetimler için her yıl 5 ila 20 bin arası Euro ödemesi gerekiyor.

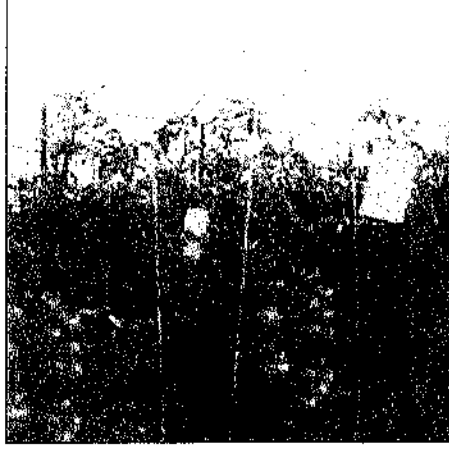
Ancak girdiler ucuza maledikliğinden dolayı da çok fazla kar getiren bir tarım dalı. Aksi halde organik tarım, tekellerin gözde sektörleri arasına giremezdi. Böyle olunca, doğaldır ki bu iş, **zengin işi** ve sadece **Filiz, Tarih** gibi geleneksel markaları üreten gıda sektörleri değil, **Koç, Doğan, Sanko, Yaşar** gibi holdingler de organik tarım yapıyorlar. Demek ki, **Türkiye'de organik tarım süreci**, tarımsal alanlarda eski üretim biçimlerinin dönüşmesi ile **kapitalizmin hakim üretim biçimi olmasını tamamlayan bir süreçtir**.

Tüm dünyada "moda" olan organik tarım, söylendiği gibi "daha sağlıklı besin maddeleri üretmek" için mi yapılmaktadır?

Dünya tarımsal alanlarında toprak yapısının az ya da çok bozulduğu veya bozulmakta olduğu doğrudur. Özellikle de ABD gibi GDO'lu ürünler (Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar) üreten emperyalist ülke toprakları bu açıdan başı çekmektedir. Bu nedenle Almanya, İsviçre, Avusturya, Lüksemburg gibi ülkeler, özellikle '90'lı yıllarda organik tarıma geçiş yaptılar. Aslında Avrupa'da organik tarım ürünleri üretilmesinin tarihi epey eskilere uzanır. Yaklaşık 40 yıl kadar önce başladılar onlar.

Ama özellikle '80'li yıllardan sonra, ABD de dahil olmak üzere emperyalist ve ileri kapitalist ülkeler, çıkardıkları veya çıkarmayı düşündükleri yeni yasalarla kendi topraklarında "organik tarım için arazi ayırımı" yaptılar. Bir yandan da emperyalist tarım tekelleri, Türkiye ve benzeri bağımlı ülke toprakları için kıyasıya rekabete girdiler.

Amerika'nın son birkaç on yıldır bazı topraklarını organik tarıma ayırdığı, özellikle organik pamuk pazarının çok fazla büyümeye başladığı (bazı yerlerde 3 milyon hektara varan büyük arazilerde organik pamuk ekiliyor) organik pamuk yetiştiren işletmeleri hem ödüllendirerek teşvik ettiği, hem de onlara ucuz kredilerle büyük kolaylıklar sağladığı biliniyor. Ya da İsveç örneğinde olduğu gibi (varolan tarım arazilerinin yüzde 10'unu organik tarıma açtı) organik tarım için toprak ayrılmasına dair yasalar çıkarılıyor, Avusturya'da olduğu gibi organik ürün üre-

Yeni kar kapıları için amansız bir savaş sürmekte ve tıpkı Türkiye'nin zengin topraklarına göz dikilmesinde olduğu gibi, dünya toprakları organik tarıma elverişlilik açısından da paylaşılmaktadır. Çünkü organik tarım için özellikle elde edilmek istenen topraklar, kimyasal girdilere geçiş yapılmamış, kentlerin uzağında olan bölgelerde bulunduğu için, öncelikle tercih edilen yerler, dolayısıyla bu türden topraklara sahip ülkeler oluyor.

ten arazilerini büyümeyi hedefliyorlar. Ancak emperyalist kapitalist sistemin karakteristik özellikleri ve dünyanın hammadde vb. kaynakları için yürütülen kavgada emperyalistlerin arasındaki çelişkilerin had safhaya varması dikkate alındığında, bunun yeterli olmaya- cağı açık. Yeni kar kapıları için amansız bir savaş sürmekte ve tıpkı Türkiye'nin zengin topraklarına göz dikilmesinde olduğu gibi, **dünya toprakları organik tarıma elverişlilik açısından da paylaşılmaktadır.**

Çünkü organik tarım için özellikle elde edilmek istenen topraklar, kimyasal girdilere geçiş yapılmamış, kentlerin uzağında olan bölgelerde bulunduğu için, öncelikle tercih edilen yerler, dolayısıyla bu türden topraklara sahip ülkeler oluyor. Bu nedenle birbirlerinin hegemonyası altındaki ülkelere her yolla sızma ve ele geçirme faaliyeti aralıksız devam ediyor.

Açık ki, söylendiği gibi sağlıklı besin maddelerine sahip olmak veya tarımın doğal yollarla yapılması, işin gösterilmek istenen yüzü ve sadece bir aldatmaca... Aksine, kar artırmak için mümkün olan en az maliyetle üretim yapmak esas amaç.

Her şeyden önce, organik tarım, emperyalist tekellerin karın en büyüğüne ulaşmak istemesinden, dünya topraklarının -yine bu nedenle- yeniden paylaşılıyor olmasından, dünyadaki her köşenin taşıdığı zenginliklere göre, (örneğin enerji gibi canalar sorunlarına çözüm olabilecek bölgeleri ele geçirmek için) süren kavgadan bağımsız ele alınamaz. Emperyalist burjuvazi organik tarımı, bitkisel yağla çalışan traktör vs. araçlara kafa yorulması, rüzgar ve güneş enerjisi gibi olguların dışında da görmüyor. Kaldı ki, bağımlı ülke topraklarında hangi tarımın hangi dalının yapılacağına emperyalist tarım tekellerinin karar veriyor olması gerçeği ile de birebir çakışan bir gelişmedir bu.

Bu açıları düşünürsek, toprakların kirliliği veya temiz olmasının da fark etmediği açıktır aslında. Organik tarım tehdit ettiği bilinmesine rağmen GDO'lu ürünlerin üretiminden de vazgeçmeyeceklerdir çünkü. Durum tıpkı Prof. Dr. Kamil Okyay Sındır'ın ikazında olduğu gibidir: "Arılar, kelebekler ve rüzgarlar, transgenik ürünlerin polenlerini alıp komşu tarla ya da köylerde geleneksel ekimin üzerine bırakıyor. Çivardaki aynı türden bitkiler de aynı gen karakterine çok hızlı sahip oluyor. Dominant karakterli transgenik türler doğada da kendi türlerinde ki yabancılara varırlara ve yakın akrabalarına da geçerek biyolojik çeşitliliğe zarar verecek. Toksik gen taşıyan transgenik bitkilerinden etkilenen zararlı böcekler ile beslenen faydalı bö-

cek türleri ve kuşlar da olumsuz etkileniyor." (27.6.05, Dünya gazetesi)

GDO'lu ürünlerin üretiminden vazgeçilmeyeceğine çarpıcı bir örnek, Amerika'nın işgal ettiği Irak'ta GDO'lu ürün üretimi yapılması emrini vermiş olmasıdır. ABD hemen yanbaşıımızdaki Irak topraklarında (her saniyesine müdahale ederek sözde bir seçimle kurduğu "Irak Hükümeti"nin anayasa taslağına da geçirecek şekilde) artık GDO'lu ürünler dışında başka bir ürün üretmeyi yasakladı.(**) Bu da göstermektedir ki, emperyalist ülkelerin derdi; ne GDO'lu ürün üretmeye başlar- ken söyledikleri gibi "dünyayı açlıktan kurtarmak", ne de organik tarıma geçişte dayanak olarak ileri sürdükleri gibi "sağlıklı besin üretimi yapmak"tır.. Elbette, emperyalizmin doğanın dengesini altüst etmesi ve bu nedenle ekim alanlarında yaşanan pek çok sıkıntı önemli bir etkidir. Fakat bu ve pek çok etken, sistemin azami kara dayanan karakteristik yapısından kaynaklanmaktadır. Böyle olunca, artık doğal ürün üretebilmek gerçek anlamda bir mucize! Ve işlenen bu insanlık suçu, bütün çirkefliliğiyle kitlelerin gözünde hepten teşhir olmaktan kurtulmamıştır.

Dolayısıyla sömürücüler için organik tarıma yönelmek kaçınılmaz bir durumdur. Şimdi büyük kar kapısı organik tarımdır, çünkü üretimin bütün aşamaları emperyalist tarım tekellerinin egemenliği altındadır. Onlar, en büyük kar için, önlerine, insan yaşamını hiçe sayan hedefler koyduklarına göre, organik tarıma geçerken öncelikli amaçları sağlıkla ilgili olamaz.

Emperyalist tekeller, verimliliği artıran suni gübreleme ve ürüne zarar veren haşereleri öldüren veya bunların üremesini engelleyen her türden kimyasal ilaçlama yoluyla yapılan tarıma geçişte olduğu gibi, organik tarım ile büyük vurgunlar elde etmeyi hesaplıyorlar. Artık emperyalistler için **kimyasal ilaçlama ve sentetik gübreleme** yolu -hala yaygın olarak yapıyor olmasına rağmen- eskiden ve "kar getirmeyen" bir biçim haline gelmeye başladı. Kaldı ki, kapitalizm feodalizmin kalıntılarını taşıyarak emperyalistlerin köylüleri en ilkel koşullar ve aletlerle çalışmaya zorlayarak, dünyanın en verimli topraklarını zaten yüzyıllardır yormaktan kaçınmamıştır. Kır proleterleri ve emekçilerini ilğine dek sömürüp, gasp ettiği topraklarını da amaç dışı kullanıma açarak, verimli toprakların sayısını giderek azaltmış, ekime elverişli toprakları üretim dışı

** Prof. Şeminer, Topal'ın söylediği gibi "Bu hem Irak halkı için hem de komşumuz olmasından dolayı bizim için büyük tehlike. Çünkü GDO'lu tohumlar hem rüzgarın etkisiyle hem de hayvanlar vasıtasıyla bir ülkeden diğer ülkeye kolaylıkla taşınabiliyor." (17.3.05, Milliyet)

brakmıştır.

Organik tarım, bu yanıyla da zorunlu hale gelmiştir, fakat her şeyde olduğu gibi, tekellerin GDO'lu ürünlerine karşı kitlelerin tepkisini en aza indirmek için bahaneler hazırladı: Sağlıklı besin kaynaklarına ulaşmak!..

Öte yandan kar getiren bir sektör için tabii ki tüketiciler de olmak zorunda! Ama organik tarım ürünlerinin tüketicileri şimdilik emperyalist ülke halkları ve dünya çapında en fazla bir avuç azınlığı oluşturan burjuva sınıf ve varlıklı deneyecek ara tabakalar... Emperyalizmin hegemonyasındaki kimi bazı ülkeler için henüz hazırlık aşaması tamamlanamadığından dünya çapında büyük bir yaygınlık ve hız kazanabilmiş değil. Ancak gelecek açısından en geniş kitlelerin yoksulluğu ve işçi ve emekçilerin ucuz işgücü üzerinden yapılan hesaplar çok büyük. Çünkü, "...kapitalist tekellerin azami karının genel temeli, diğer bütün kapitalist karlar gibi, işçilerin üretim sürecinde sömürülmesi yoluyla onlardan sızdırılan artı-değerdir. ... Emperyalizmi çağında işçinin ücretiyle işgücünün değeri arasındaki uçurum giderek daha fazla büyür. Bu, kapitalist birikimin proletaryanın görece ve mutlak yoksullaşmasına yol açan genel yasasının daha da radikal bir şekilde etkimesi anlamına gelir. İşçi sınıfının üretim sürecinde artan sömürülmesi, tüketiciler olarak emekçilerin yağmalanmasıyla tamamlanır; işçiler tekellere, bunlar kendi ürettikleri ve sattıkları metalar için yüksek tekel fiyatları sap-tadıklarından, dev miktarları ek olarak ödemek zorundadırlar. Tekelci kapitalizm ilişkileri altında, tekeller tarafından üretilen metalar artık üretim fiyatlarına değil, tam tersine önemli ölçüde daha yüksek fiyatlara, tekel fiyatlarına satılırlar." (Politik Ekonomi Ders Kitabı, Cilt-1, sf. 327-328)

Yıllardır emperyalistler (özellikle ABD), GDO'lu ürün üretip, dünya pazarlarına hakim olmak ve azami kar uğruna, bu ürünleri tüm dünyaya yaydılar. GDO'lu ürünler için hem ithal zorunluluğu hem de emperyalist tarım tekellerinden satın alınan genetiği değiştirilmiş tohumlardan üretilmiş ürün elde etme zorunluluğu getirip, hibrit tohumları dünyanın dört bir yanına ithal edenler, şimdi, bağımlı ülkelere organik tarım yaptırarak kendilerine ihraç etme mecburiyeti ile karşı karşıya bırakıyorlar. **Yani GDO'lu ürünler bağımlı ülkelere, organik ürünler ise emperyalist ülkelere...**

Emperyalist ülke halkları tekelleri zorladı çünkü. Onların yüzyıllara dayanan mücadele ve örgütlenme geleceğinin bir sonucu olarak bağımlı ülke halklarına göre refah düzeylerinin da-

Tarımda üreticiden tüketiciye uzanan her aşamaya hükmeden ve tarımın her dalından dev karlar elde eden tekeller, dünya genelinde organik tarım pazarını da aynı yola sokuyorlar doğal olarak. Bu pazar, yaklaşık 30 milyar doları buluyor ve her yıl oran olarak yüzde 25-30 civarında büyüme içine giriyor. Avrupa pazarı ise, dünya pazarının yüzde 15.4 milyar dolarını elinde tutuyor. Böylece, tüm dünyada gelişmekte olan organik tarım pazarının yarısından fazlasına sahip olarak en öne geçiyor Avrupa. Dünya çapında her yıl daha da fazla artış gösteren organik tarım pazarına Avrupa'nın ardından ABD, Japonya gibi ülkeler hükmediyor.

ha yüksek olmasına yol açan ileri kazanımları var ve GDO'lu ürünlere karşı tepki örgütleniyorlar. Öte yandan emperyalist burjuvazinin bugünkü çıkarları organik tarımdan yana işliyor. Organik tarımda, konvansiyonel tarıma göre verimlilik düşükmüş gibi görünmekle birlikte, tarımsal girdiler ucuzla mal edildiği ve sözleşmeli çiftçilik yoluyla tarım işçileri köle gibi çalıştırıldığı için ürünler son derece ucuzla üretilmiş oluyor. Sadece organik tarım ürünlerini daha fazla tüketen emperyalist ülke halklarının artan gereksinimlerini karşılamak için değil, karın azamısına ulaşmak, bağımlı ülke halklarının ucuz işgücünü kullanmalarını dayatıyor. Bu kaçınılmaz, "emperyalizm, kedi tarafından yağmalanan yabancı ülkelerden gelen kestintisiz baraj alımı olmaksızın yaşayamaz ve gelişemez. Tekeller, her şeyden önce sömürge ve bağımlı ülkelerdeki sermaye yatırımlarından da dev karlar elde ederler. Bu karlar, sömürgeci emekçi kitlelerinden barbarca ve insanlık dışı sömürü yoluyla sızdırılır. Tekeller, eşdeğer olmayanların değişimi yoluyla, yani kendi metalarını sömürge ve bağımlı ülkelerde değerinin çok üzerinde satarak ve bu ülkelerde üretilen metaları değerini karşılamayan son derece düşük fiyatlarla toptan satın alarak zenginleşirler." (age sf. 330, altını çizen akademi yazarları)

Bir yandan da; kimi bağımlı ülke toprakları ve her ülkenin bazı toprak parçaları, ayrıca dinlendirilip dönüştürülerek organik tarıma açılan araziler gelecek on yıllarda tekellerin azami karlarını güvenceye alacak yeterlilikte olmasa gerek ki, mayınlı arazilere bile ihtiyaç duymaktadırlar. Bu nedenle şimdilerde tüm dünyada **mayınlı arazilerin organik tarıma açılması** çalışmaları yürütülüyor. Elbette, emperyalistlerin dünya topraklarını yeniden paylaştığı günümüzde, işlevsizleşmiş (veya işlevsizleşeceği düşünülen) yerlerde... Yoksa hangi nedenlerle olursa olsun -emperyalist savaşın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle engellenemediği koşulda ya da her ülkenin işçi ve emekçilerinin emperyalist sistemden topraklarını çekip alarak sistemi parçalamadıkları sürece- dünyanın mayınlardan kurtulamayacağı kesin.

Türkiye'de, bir yandan emperyalist kuruluş ve anlaşmaların dayatmasıyla, diğer yandan uluslararası tarımsal pazarın olduğu yerde tutunmak için zorunlu olarak bazı mayınlı alanlarını temizleme kararı alan ülkelerden biri. Çok uzun yıllardır (1956'dan bu yana), hiç ekim yapılmamış, dolayısıyla gübreleme ve ilaçlama ihtiyacı doğallığında duyulmamış olan bu mayınlı arazilerin organik tarıma açılması için fizibilite çalışmaları Türkiye'de de sürdü-

rülüyor.

Tarımda üreticiden tüketiciye uzanan her aşamaya hükmeden ve tarımın her dalından dev karlar elde eden tekeller, dünya genelinde organik tarım pazarını da aynı yola sokuyorlar doğal olarak. Bu pazar, yaklaşık 30 milyar doları buluyor ve her yıl oran olarak yüzde 25-30 civarında büyüme içine giriyor. Avrupa pazarı ise, dünya pazarının yüzde 15.4 milyar dolarını elinde tutuyor. Böylece, **tüm dünyada gelişmekte olan organik tarım pazarının yarısından fazlasına sahip olarak en öne geçiyor Avrupa.** Dünya çapında her yıl daha da fazla artış gösteren organik tarım pazarına Avrupa'nın ardından **ABD, Japonya** gibi ülkeler hükmediyor. Bu ülkeler aynı zamanda AB'li ülkelerle birlikte, organik tarım ürünleri ithal eden ülkeler arasında liderlik yarışında da önde geliyorlar.

Anlaşılabileceği üzere Türkiye ve benzer ülkelerde de bu büyük pazarda en önde gelen ülkeleri beslemek için onların "tarım alanı" haline getiriliyorlar. İşbirlikçiler eliyle AB, ABD, Japonya gibi ülkelerin tarım uzantısı bir Türkiye yani...

Türkiye'ye biçilen rol bellidir: İthal girdilerle tarım yapmak ve sadece emperyalistlerin istediği ürünleri üretmek... Bunun anlamı ise son derece açık: Kır işçi ve emekçilerimizin "sözleşmeli çiftçilik" uygulamasıyla emperyalist ülkeleri besleyen köleler olması...

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bütün ağgözlülüğü ve hoyratlığına rağmen topraklarının daha az kirletmişliği ve iklimsel özelliği ile Türkiye'nin organik tarım için "biçilmiş kaftan" olarak görülmesi, Türkiye'de hiç GDO'lu ürünler üretilmediği veya üretilmeyeceği anlamına gelmiyor kuşkusuz. Tarım Bakanlığı'nın açıklamalarına bakılırsa "Türkiye'de sadece domates, salatalık ve sakız kabağında hormon kullanılıyor, ama diğer meyve ve sebzelerde hiç kullanılmıyor." Fakat ATO, TZD gibi sistemin diğer kuruluşları bile yalanlıyor bu açıklamayı. ATO ve TZD, hazırladıkları rapora göre, yalnızca domates, patlıcan ve kabakta değil, patates, üzüm, elma, kavun, buğday, arpa, yulaf, çavdar ve çeltikte de hormon kullanılıyor.

Ya da yasal olarak "yasak" kapmasına alınmış olmasına rağmen, "gün-rüklerde denetim laboratuvarı yok" bahanesiyle veya başka isimler altında GDO'lu ürünlerin yurda sokulmasını da dışlamıyor bu. "12. Ulusal Biyoloji Kongresi"nde konuşan, Süleyman Demirel Üniversitesi Botanik Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Hasan Özge'lik'in söylediğine göre, İsrail'den "geçtiğimiz yıllarda tonlarca geni değişti

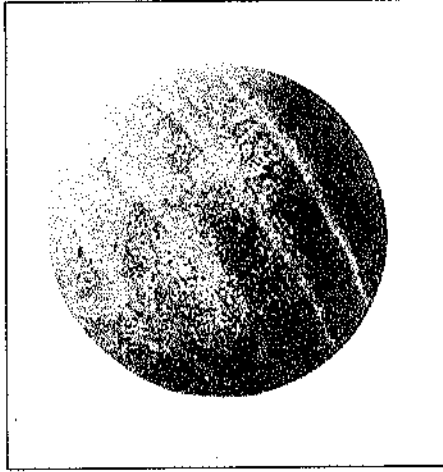
rilmiş mısır ve soyanın itibali" yapıldı. (9.10.05, Gündem) Ayrıca, emperyalist ülkeler Türkiye (ve Türkiye gibi ülkelerin) yaptığı üretimin "her saniyesi"ni denetlerken, Türkiye'nin böyle bir hakkı bulunmadığı gibi bu yönde bir istek de duyulmuyor. Hepsi için "tencere dibin kara..." hikayesi...

Türkiye'de organik tarım ürünlerinin üretimini yapmak için "pilot bölgeler" çoktan seçildi bile. **Gümüşhane-Kelkit, Artvin, Adana, Sivas, Çanakkale, Konya, Isparta** bunlardan birkaçı... Bir yandan da kapitalist çiftçilere organik ürün teşviki için düşük ücretli tarımsal krediler ve ucuz girdiler sağlandı. Şu anda 100 bin hektar alan üzerinde 13 binden fazla çiftçinin organik tarım yaptığı ifade ediliyor. Bir yandan da köylerde organik tarım ürünleri üretimi için eğitim verilmesi işi yaygınlaştırılmaya çalışılıyor.

Öte yandan, tüm bu çalışmalar, **2004 yılında getirilen yasal düzenlemeler** ile hız kazandı. 5262 sayılı "**Organik Tarım Kanunu**", 2004 Aralık ayının ilk günlerinde resmî gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi çünkü. Böylece emperyalist tekellerin önündeki yasal engeller de kalkmış oldu. Bu nedenledir ki, yasa Meclis Tarım Komisyonu'nda kabul edildikten (Temmuz '04) 5 ay sonra Meclis Genel Kurulu'nda da kabul edilerek hemen yürürlüğe sokuldu. Yasa, "organik ürün veya organik girdi" adı altında satış yapılabilmesi için sertifika alma zorunluluğu getirdi ve organik ihracat sertifikası olmayan ürün ve girdilerin ihracat edilmesini yasakladı. Ayrıca strateji belirleme, konuyla ilgili izleme ve denetim için Tarım ve Köyşleri Bakanlığı bünyesinde "Organik Tarım Komitesi" ve "Organik Tarım Ulusal Yönlendirme Komitesi" kurulması kararı alındı. Yasa organik tarım ürünlerinin satışı ve pazarlanması işini, Yaş Sebze ve Meyve Ticaretinin Düzenlenmesi ile Toptancı Halleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname hükümlerinin dışında tuttu. Öte yandan da, TV, radyo vs. araçlarla organik tarım eğitimi yapılması konusunda RTÜK ayrıca görevlendirildi.

Yasadan da anlaşılacağı üzere dış pazarın ihtiyaçları gözetiliyor tümüyle. **Organik tarımın iç pazarı son derece zayıf** olmasına karşın alınan tedbirlerle organik tarım üretiminin yaygınlaştırılıyor olması da bu yüzden. İç pazarda organik ürünleri sadece alım gücü yüksek kesimler tüketiyor. Milyonlarcaya insan ise ya açlıkla pençeleşiyor ya da en ucuz ve sağlığa en zararlı besin maddeleriyle karın tokluğuna yaşıyabilmek için çırpınıyor.

Üretim ihracat ürünleri şeklinde yapılmış hem iç pazarda yok denecek kadar az bulunuyor, hem de bu nedenle

Türkiye'ye biçilen rol bellidir: İthal girdilerle tarım yapmak ve sadece emperyalistlerin istediği ürünleri üretmek... Bunun anlamı ise son derece açık: Kır işçi ve emekçilerimizin "sözleşmeli çiftçilik" uygulamasıyla emperyalist ülkelere besleyen köleler olması... Emperyalist tarım tekelleri ve işbirlikçilerinin egemenliği pekişirken tek yanlılaşmış bir organik gelişme içine giren Türkiye, emperyalist ülkelerin besin deposu, tarım uzantısı bir ülke konumunda tutuluyor.

son derece pahalıya ve perakende ürün olarak özel yerlerde veya "Organik Ürün Mağazaları"nda satışa çıkıyor. Organik Ürün Mağazaları'nın sayısı ise oldukça sınırlı. İstanbul'daki sayıları sadece 30 adet. Çünkü işletmeler emperyalist ülkelere satmak için, özellikle AB ülkeleriyle ihracat temelinde ürün üretiyorlar ve iç pazara dönük üretimi ya hiç yapmıyor ya da çok sınırlı üretiyorlar. "Işık Organik Tarım A.Ş." buna bir örnek.

Işık Organik Tarım İşletmesi, elde ettiği üretimin yüzde 95'ini 28 ayrı ülkeye ihraç ederken, (ilk sıralarda Avrupa ülkeleri var) iç pazara 1 milyon civarında ürün sürüyor örneğin. Türkiye, -genel olarak- organik tarım ürünleri ihracatının yüzde 85'ini AB ülkelerine yapıyor.

Rapunzel Firması ise zaten Almanların. Sermayesinin yüzde 90'ı Almanların olan firma, Türkiye'de ilk organik tarımla uğraşan firma olma özelliği taşıyor. 1000'e yakın üretici ile çalışıyor ve üretimin, hammadde alımından işlenmesine, depolanmasından satış işlemlerine dek tüm aşamaları kendisi ilgilendiriyor. Böylece Almanların organik ürün ihtiyacını Türkiye'den karşılayan "organik ürün deposu" oluyor Rapunzel.

Türkiye'nin hem tarımsal ürün ihracatı hem de ithalatı, emperyalist tarım tekellerinin ve işbirlikçilerinin azamî karının yükseltilmesine göre şekilleniyor kuşkusuz. Örneğin, 1996-2002 yılları arasında tarımsal ürün satışı yüzde 16 oranında gerilerken, 1999-2002 yılları arasında ithal ettiği tarımsal ürünler yüzde 30 oranında artış gösterdi.

Organik üretime ise, **1980 yılı ortalarında** geleneksel ürünleri üretmek başladı Türkiye. Ve '90'lı yıllarda hala da bugünün çok gerisindeydi. Organik ürün üretimi, 1996 yılında bile yaklaşık 7 bin hektarlık alanla sınırlıydı örneğin. Bu yanı sıra **Türkiye, organik tarım ürünleri üretimine geçiş yapmakta geciken bir ülke konumundadır.**

'90'lı yılların sonuna dek organik tarım ürünlerinin üretimi ancak tüccar ve yönetmeliklerle denetlenebiliyordu. Ve denetim ithalatçı ülkelerle yapılan sözleşmeler üzerinden yürütülüyordu. Organik Tarım Kanunu ile yapılan yasal düzenleme sonrasında başta Fransa, İngiltere, Hollanda gibi Avrupa ülkeleri, Ege ve Akdeniz (organik meyve ve sebze), Kürdistan (hayvancılık ve yem bitkileri) ve İç Anadolu'da (organik bakliyat üretimi) yatırım yapmaya başladılar. Ve daha çok da, bazı şirket ve işletmelerle sermaye, teknoloji ve pazarlama alanlarında rahatlık vb. "imkanları" içerecek şekilde işbirliğine girdiler. Türkiye'nin pazar alanlarına

yakınlığı gibi avantajlarına önem veren emperyalist tekeller, kimi yatırımlarını Türkiye'ye kaydırmayı bile hesaplıyorlardı.

2003 verilerine göre, Türkiye'de organik tarım 103 bin hektarlık bir üretim alanında yapıyor. Başlangıçta üretim üzüm, kayısı, incir gibi meyvelerin kurutulmuş hali ve fındık gibi sert kabuklu meyve türlerinden ibaretti. Şimdi ise, üretilen organik ürün çeşidi 140'a yaklaşıyor. Her yıl 350 bin ton civarında yapılmaya başlanan üretimde, son 7-8 yıldır yaygınlık ve hızla artış oldu. Bu durum, özellikle 2000'li yıllar için daha fazla geçerlidir. Konya da dahil pekçok ilin organik tarıma başlaması 2002'yi buluyor. Konya ili hem merkezde hem de köylerinde 2002'de üretime başladı ve Konya'da geçiş sürecini de tamamlayarak sertifikalı alan üreticilerin sayısı artış gösterdi örneğin.

Şu anda Avrupa organik tarım ürünleri pazarında payı 37 milyon doları bulan Türkiye'nin ihracatı da buna uygun bir artış içindedir. 2004 yılında bu alandaki ihracatın tutarı 33 milyon doları geçmiş bulunuyor. 2005 yılının ilk 5 ayında ise 36.9 milyon dolar ihracat yapıldı. Bu artışla 2005 yılı, geçen yılı geride bırakırken, yıl sonunda 2004 yılı ihracatının 3-4 katı artış yaşanacağı beklentisine girildi. Ayrıca 10 yıl içinde 100 milyon dolar ihracat hedefi kondu. Yetişen ürünün 292 bin ton olduğu ve hemen hepsinin ihraç edildiği düşünülürse, bu hedef iki kat daha fazla ihracat anlamına geliyor.

Bütün bunlar, Türkiye'nin önümüzdeki on yıllarda organik tarım üretimini arttıracakını fazlasıyla gösterir niteliktedir. Bu da emperyalist tarım politikalarının harfiyen yerine getirileceğinin önemli bir parçasıdır. Son yıllarda gasp edilen küçük köylü topraklarının büyük bir bölümü organik tarım parselleri olarak kullanılmakta, 5000 dekarın üzerindeki kimi büyük ölçekli işletmeler de bu tarım şekline uygun büyüklüğe getirilmektedir. 2004 Ocak ayında Ankara'da yapılan "Türkiye'de Organik Tarım" sempozyumundan sonra ele alınan tespitlere göre, organik tarım için 1000-2500 dekar arasında toplu arazilere ihtiyaç duyuluyor. Ölçek olarak bu büyüklükte işletme sayısının 4 bin 199 olduğu, bunun yarısına yakınının da Kürdistan'da bulunduğu söyleniyor. Böylece emperyalist tarım tekelleri ve işbirlikçilerinin egemenliği pekişirken tek yanlılaşmış bir organik gelişme içine giren Türkiye, emperyalist ülkelerin besin deposu, tarım uzantısı bir ülke konumunda tutuluyor.

Sürecek

İsrail ordusu yine Filistin'i işgal ediyor! FİLİSTİN HALKI YILANLARIN KİMLİĞİNDİR!

Sakının hey
kayaları döve döve şarkımı kapatacak
Benim gençliğin yüreği!
Benim beyaz kanatlı at!
Benim yıkan putları!
Kartalları tepeleyen şiirleri beni neke
tüm sınırlarına Suriye'nin!
Zalim düşmana bağırdım, ey Filistin!
"Ölürsem ey böcekler, vücudumun
Karınca yumurtasından kartal çıkmaz hiç
yalnız yılan çıkar zehirli yılanlar anı!
Ben barbarların atlarını iyi bilirim
Bir ben dururum onların karşısın 'a
bir ben,
gençliğin yüreğiyim ben her daim,
yüreğiyim beyaz kanatlı atların."

Mahmud Derviş (Çeviri: A. Kadir)